

Cấm Luật

Contents

Cấm Luật	1
1. Chương 1: Áo Cưới Chôn Theo Xuống Mồ	1
2. Chương 2: Chó Tinh & Quỷ Biển	3
3. Chương 3: Duyên Nghiệp	8
4. Chương 4: Quan Tài Bí Ẩn	11
5. Chương 5: Ông Tư Thịt Heo	16
6. Chương 6: Âm Dương Chuyển Vị	20
7. Chương 7: Địa Ngục Không Đầu	23
8. Chương 8: Mạn Châu Sa Hoa	25
9. Chương 9: Hồ Tiên Thảo	30
10. Chương 10: Sự Thật	34
11. Chương 11: Mất Tích	39
12. Chương 12: Hang Ma	42
13. Chương 13: Hang Ma /2/	46
14. Chương 14: Song Sinh Ma Quái	51
15. Chương 15: Cổ Trùng	55
16. Chương 16: Âm Ảnh	59
17. Chương 17: Những Cái Chết Bí Ẩn	62

Cấm Luật

Giới thiệu

Thể loại: kinh dị, tâm linh, phiêu lưu. Tình trạng: hoàn theo tác giảTrích dẫn: Đến khi mọi thứ thực sự yên ắng trở lại,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cam-luat>

1. Chương 1: Áo Cưới Chôn Theo Xuống Mồ

Tôi sinh ra tại một ngôi làng ven biển, nằm dọc theo một hòn đảo khá lớn. Cuộc sống quanh năm cũng được coi là yên bình. Cư dân nơi đây lớn lên cùng biển, sống cùng biển, ngày ngày phải đối mặt với những hiểm họa khôn lường.. chết mất xác cũng vì biển. Mỗi khi vào khơi, ra lồng, ngư dân nơi này đều thành kính lễ lạy, hương khói, dặt dứu nhau đến đền thờ cá Ông, cầu cho những chuyến ra khơi của họ được sóng yên biển lặng, khoang đầy cá tôm lúc trở về.

Ở đâu cũng có những điều cấm kị cần phải tuyệt đối tuân thủ, nơi đây cũng không ngoại lệ. Những xác chết trôi sông, dạt đến đây, đều sẽ được vớt lên chôn cất tử tế, ngay cả chó mèo vì họ tin rằng linh hồn những xấu số kia sẽ trở thành thứ bùa hộ mạng trung thành, luôn theo sau bảo vệ họ.

Một buổi chiều hè, năm tôi lên lớp 10, khi đang chơi cùng bọn trẻ con trong làng, tôi thấy anh Dương, ở cách nhà tôi mấy căn, cứu sống một con chó kỳ dị anh vừa vớt lên được.. từ dưới biển. Nửa đêm hôm đó, khi nhà nhà đều đã lên giường đi ngủ, tắt đèn tối om, bất chợt có tiếng chó tru lên từng hồi dài ai oán, phá tan không gian tịch mịch đang bao trùm lên khắp ngôi làng, như một điềm báo trước cơn ác mộng kinh hoàng.. sắp ập đến.

Đêm nay chỉ có mình tôi ở nhà, tiếng chó tru khiến tôi sợ hãi tột độ, nằm im không dám nhúc nhích, đồng tai lên lắng nghe từng tiếng động nhỏ phát ra xung quanh mình.

Ba má tôi có việc phải đi xa ít ngày, nhờ bà chị họ sang nhà ngủ cùng trông hộ tôi, nhưng trời vừa sập tối, bà đã bỏ đi đâu mất, báo hại tôi giờ này vẫn nằm im re, trùm chăn kín mít không dám ngủ.. chỉ vì còn ám ảnh.. bởi hình ảnh con chó mà anh Dương cứu lúc chiều. Toàn thân nó đen trùi trùi không có sợi lông nào, cứ như con chó bị thui trụi hết lông, nhìn vào chỉ thấy 2 hàm răng nhọn hoắt trắng ớn, cùng cặp mắt đỏ ngầu dữ tợn, cứ như.. nó vừa trở về từ địa ngục vậy. Ai biết nó có rú thêm mấy con chó quái dị nữa đến loang quanh trong sân nhà tôi hay không, rồi sau đó.. biết bọn nó có chạy thẳng vào nhà, tiếp tục nhảy bổ lên giường cắn xé tôi hay không.. Nghĩ đến đó thôi đã thấy rùng mình.

Bọn chó sủa nhặng xị lên hồi lâu vẫn chưa có dấu hiệu ngưng lại. Quanh làng lúc này đã bắt đầu có tiếng trẻ con khóc vang lên eo éo, tiếng người lớn mở cửa đánh Rầm kèm theo tiếng chửi: “chó nhà ai cứ sủa cả đêm thế hử, tính không cho ai ngủ à, tương ngay vào mồm nó cục đá tảng cho chết cụt nó đi, chó với má..”. Đột nhiên có tiếng thét của ai đó vang lên cắt ngang, rồi sau đó lại bồi thêm 1 tiếng thét nữa, cứ như thế vài lần.. rồi im bặt, chỉ còn tiếng chó vẫn tru lên từng hồi dài, không dứt.

Tôi giấu mình kĩ hơn trong chăn, không để lộ ra bất cứ phần nào trên cơ thể, cuộn tròn lại, nín thở đầy sợ hãi, cảm giác thời gian lúc này trôi qua từng giây một, chậm chạp cứ như bà già đi âm phủ vậy. Chỉ biết lâm râm cầu cho trời nhanh sáng.

Cũng chẳng biết trôi qua bao lâu, khi bên ngoài hoàn toàn yên ắng trở lại, thở hắt ra một hơi dài, tôi ló đầu ra khỏi chăn, trời đã lờ mờ sáng. Lúc tối qua quên đóng cửa, giờ trời lại đổ cơn mưa to. Tấm rèm cửa bay phấp phật đập cả vào mặt tôi đau điếng, nước mưa tạt vào ướt cả tấm nệm dày. Tôi lúi ra, nằm co ro ở mép giường, nhưng được một lúc, lại sợ có con ma nào từ dưới gầm giường đưa tay lên, lôi tuột tôi xuống dưới, nghĩ đi nghĩ lại thế nào, lại cắn răng chịu ướt, xích trở vào, ngồi dựa lưng vào đầu giường chịu trận, chăn vẫn trùm kín người, chỉ vì không dám đưa tay ra đóng cửa sổ. Đến lúc mệt quá, ngủ quên lúc nào chẳng biết.

Sáng ra, chưa ngủ đầy giấc, đã bị tiếng đập cửa Ấm.. Ấm làm thức giấc, ra mở cửa với vẻ mặt bực bội, tôi hỏi: “gì đó..”

Đứng trước mặt là thằng Biển, nó là anh họ, con dì 2 tôi. Vẻ mặt nghiêm trọng, nó nhìn qua nhìn lại, rồi kéo tôi lại gần, thì thầm vào tai: “đêm qua m có nghe tiếng chó tru cả buổi không..”

“Có, mà làm sao..”

Nó hạ thấp giọng hơn: “nhà hôm qua mở cửa ra chửi đó, sáng ra thấy chết sạch rồi.. chết thấy ghê lắm, còn bộ xương không à..”

Còn đang bần thần, nó lại bồi thêm mấy câu: “mà mấy ụ đất chôn xác mấy con chó chết trôi ngoài bìa làng đó, cũng bị đào lên hết ráo, xác mấy con chó cũng biến mất luôn mới kỳ chứ, má t nói làng này sắp gặp họa lớn rồi, nói xong tự nhiên bà ngồi khóc quá trời..”

“Rồi giờ tính sao..”, tôi lo lắng hỏi.

“T thấy ngoài đình làng đang giết gà, vịt, heo gì lung tung để vào cúng Ông, cầu xin Ông phù hộ đó..”, nó nhanh nhẩu nói.

Tiếng khóc âm ỉ bên nhà hàng xóm phát ra cắt ngang câu chuyện đang hồi gây căng. Cả 2 chạy ngay sang, đứng lấp ló bên ngoài cửa sổ nhìn vào. Hóa ra nhà này tối qua vợ chồng con cái đều chết sạch vì câu chửi đồng của bà vợ nổi tiếng chua ngoa đánh đá nhất cái làng này.

Họ hàng nhà bà ấy đang chạy loạn lên, khóc lóc nhặng xị vì không tìm thấy cái áo cưới của bà ta đâu. Chẳng là làng này có một tục lệ hơi dị, phụ nữ sau khi kết hôn, phải cất chiếc áo cưới đã mặc trong hôn lễ

vào dưới đáy ruộng, và cất giữ cẩn thận cho đến hết cuộc đời. Đến khi chết sẽ phải mặc chính chiếc áo cưới đó xuống mồ. Nếu chết đi mà chiếc áo cưới đó không còn thì thi thể chẳng những không được chôn cất, còn phải trần truồng.. đem ném xuống biển.

Nhìn lên trên tấm phản gỗ, thi thể bà ta lúc này đã được đặt ngay ngắn trên đó, phủ lên toàn bộ thân người bằng tấm vải liệm trắng. Dân trong làng túm tụm lại ngày càng đông, bàn tán xôn xao: “đó giờ ở đây có ai mất áo cưới đâu trời..” “kỳ lạ ghê hen..” “ai đâu lấy chi ba cái đó..”, đột nhiên có cơn gió từ ngoài biển thổi thốc vào, làm bật tung cánh cửa, khiến nó cứ liên tục mở ra đóng vào, đập Rầm Rầm gần bung cả cái bản lề hoen rỉ, thổi tung cả tấm vải liệm trắng lên.

Lúc này, bà đang mặc cái quần rộng ống màu đen, đầu hơi nghiêng về 1 bên, mắt tròn như mắt cá trời lên trên cả hốc mắt, trông thô lỗ như con cá thòi lòi, phơi ra da thịt tái nhợt. Từ phía tôi đứng, ánh mắt bà cứ như đang nhìn chằm chằm vào tôi vậy.

Cả nhà nhanh chóng kéo căng lại tấm vải liệm, lấy 4 cục gạch thẻ chặn 4 góc, tránh gió lùa vào lại hất tung nó lên rút xuống đất lần nữa.

“Trơ xương đầu cha nội, còn đầy đủ da thịt tái xanh kia, nỡ không à..”, tôi quay qua vừa nói vừa lườm thẳng Biển. “Ai biết đâu, t cũng nghe nói lại thôi à..”, nó gãi gãi đầu cười trừ.

Lúc này, bà ngoại t cũng vừa sang, đứng thăm dò tình hình một hồi rồi tiến tới, lách đám đông đang tụ tập xung quanh, lôi cổ 2 đứa về ăn cơm, đang ăn, bất chợt tôi ngẩng lên nói: “ngoại ơi, nãy con nhìn thấy đôi mắt bà nhìn con xuyên qua tấm vải trắng, trùng trùng trông sợ lắm..”.

Ngoại vô cùng bình thản nói: “chắc bây bị lóa mắt đó..”.

“Giờ không có áo cưới là phải bị quăng xuống biển hả Ngoại, con thấy tội bà quá à, không còn cách nào nữa ha Ngoại..”, di di đôi đũa trong chén cơm đang ăn dở, tôi nhỏ giọng hỏi tiếp: “nếu quăng xác bà xuống biển thì Ông có giam giữ linh hồn bà lại dưới đáy biển để bà không thể ra ngoài gây rắc rối không ha Ngoại”.

“Ăn cơm đi, chuyện người lớn..”

Xong bữa cơm, lại còn mỗi mình tôi ở nhà, việc đầu tiên tôi làm là chốt toàn bộ cửa thật chặt.

Đêm đến làm vệ sinh cá nhân xong xuôi, tôi để luôn đèn đi ngủ, còn phòng hờ cầm theo cây đèn pin, sợ cúp điện bất tử, không có ánh sáng chắc tôi đứng tim mà chết mất. Thực sự không muốn ở nhà chút nào, nhưng cũng không biết phải đi đâu, tôi nằm dài trên giường, ngủ thiếp đi.

Chẳng biết thiếp đi bao lâu, lại đột nhiên tỉnh giấc vì tiếng chó tru dữ dội như đêm qua. Tôi lại ngồi co ro, bó gối tựa lưng vào đầu giường, chẳng hiểu sao có thứ gì đó ướt ươn ướt, thấm đẫm hết lưng áo.

Lúc đầu t tưởng đột mưa, ngửa cổ lên nhìn lại chẳng thấy gì. Quái lạ, trời cũng đang không mưa.

Mùi biển ở đâu ra ngày càng đậm đặc. Còn đang mải mê suy nghĩ thì tôi suýt đứng tim..

khí vừa xoay người qua đã thấy bà hàng xóm đang nằm trong tư thế giống hệt với thi thể hồi sáng tôi thấy nằm ngay đơ trên tấm phản gỗ..

Chưa kịp hoàn hồn, bỗng nhiên cái xác thối rữa ngồi bật dậy, sát ngay bên cạnh, đầu ngoẹo sang một bên.. gần như chạm nhẹ vào mặt tôi..

Ánh mắt đang mở to.. trùng trùng..

2. Chương 2: Chó Tinh & Quỷ Biển

Tôi sốc đến mức không còn nghĩ được gì nữa, đầu óc lúc này hoàn toàn trống rỗng, hơi thở lạnh buốt, nước mắt chực trào ra, có thể nghe rõ cả từng nhịp tim đang đập Thành Thịch bên trong lồng ngực.

Cũng may, ngoài đôi mắt thô lỗ như muốn rớt ra ngoài đang nhìn chăm chăm vào tôi thì bà ta dường như không hề cử động. Tôi không dám thở mạnh, gần như nín thở khi nghĩ đến mấy bộ phim Cương Thi bên Tàu, sợ thở mạnh bà ấy nghĩ thấy mùi người, sẽ ngã bổ ngay về phía tôi, dùng bàn tay đầy móng vuốt nhọn hoắt kia bóp chặt lấy cổ tôi, cắn mạnh một cái thì tôi toi đời.

Nhưng ngồi mãi thế này cũng không phải cách, tôi đến tắt thở, đứng tim mà chết mất nếu không thử làm gì đó. Đầu tiên, tôi thu hết can đảm thử nghiêng người qua trái, rồi lại qua phải một chút xem tình hình thế nào. Ngờ đâu, mỗi lần tôi cử động dù chỉ nhích chút xíu, cả cái xác cũng ngay lập tức động đậy nghiêng theo, cổ giữ làm sao cho mặt nó phải luôn đối diện với mặt tôi, khoảng cách vừa đủ chạm nhẹ vào da mặt, rờn rợn thứ cảm giác ngứa ngáy châm chích vô cùng khó chịu.

Cứ thử lấy mu bàn tay này chạm thật nhẹ vào mu bàn tay kia, giữ như thế vài giây thôi sẽ cảm nhận được nó khó chịu, ớn lạnh đến thế nào. Huống chi giờ đây, thứ mà làn da mỏng manh của tôi đang tiếp xúc lại là khuôn mặt chảy rữa tanh tanh mùi biển của bà hàng xóm đã chết.

Lần này, không còn nín nhịn được nữa, nước mắt đã bắt đầu ứa ra thành dòng. Có lúc, tôi quá bất lực, muốn đánh liều vùng chạy thoát thân, nhưng 2 chân cứ cứng đờ như ai đổ bê tông lên vậy, không tài nào nhấc lên nổi. Giờ có hét lên cũng không ai nghe, mà có nghe đi chẳng nữa, sang đến nơi chắc cái xác cũng không còn để chôn cất tử tế.

Trong cơn hoảng loạn, chợt nhớ ra có lần má tôi nói: “người chết về tìm người sống sớm nhất là 7 ngày sau khi họ chết..”, sao cái bà này chẳng những hiện hồn về sớm hơn nhiều, còn đi tìm cái đứa chẳng liên quan gì như tôi mà hù dọa nữa. Ngồi lục tung hết trí nhớ lên cũng không thể hiểu nổi: “tôi có oán thù gì với bà đâu, sao giờ người bà về tìm lại là tôi hả..”, tôi thầm kêu lên trong đầu.

Ý nghĩ vừa thoáng qua, đột nhiên có cảm giác như mắt bà ta trợn lên to hơn, cái miệng rớt dài nhễ nhào này giờ ướt cả vạt áo thun tôi đang mặc, dường như cũng vừa nhếch lên, để lộ ra 2 cái răng nanh nhọn hoắt, chắc tại trán tôi và bà đang chạm vào nhau nên bà cũng đọc được suy nghĩ rửa xả của tôi vừa rồi chẳng. Tôi buột miệng thốt lên: “không, không, tui có ý gì đâu..”, thực sự giờ tôi chỉ muốn khóc thét lên, vùng chạy ra ngoài, sống chết gì cũng mặc kệ cho rồi, nhưng không hiểu sao cứ ngồi trơ ra như gỗ đá suốt từ tối đến giờ.

Không biết đến bao lâu, chỉ thấy toàn thân rệu rã mỗi nhử, mắt đui lại vì cơn buồn ngủ ập đến nhưng vẫn phải cố mở to mắt lên trừng trừng nhìn nhau với cái xác bà hàng xóm khiến tôi cũng không còn hơi sức đâu mà khóc nữa. Khắp người vì ngồi lâu không dám nhúc nhích cứ tê bì cả đi, cảm giác tê rần rần cứ thế xâm chiếm khắp người. Tôi trụ không vững nữa, bật ngửa ra sau, ngã Bạch xuống nệm.

Cùng lúc đó, đèn tắt Phụt, cả căn phòng tối đen, cái xác cũng vừa bổ nhào đến theo hướng té ngã về sau của tôi. Chẳng thể nhìn thấy hình dáng hiện tại của nó, cũng như nó đang ở tư thế nào.. so với tôi, chỉ có cảm giác châm chích khi 2 phần da mặt chạm nhau là ngày càng rõ ràng hơn.

Khắp người sồn gai ốc, tóc tai dựng đứng cả lên.

Tôi không dám ngồi bật dậy, càng không đủ bình tĩnh nằm yên thi gan với nó thêm nữa, nhanh chóng dùng 2 gót chân và 2 khuỷu tay cố đẩy toàn thân người chà lết xịch ra phía bên ngoài nệm trong khi lưng vẫn còn đang dán chặt xuống giường.

Nửa thân trên nhào ra ngoài rớt Bạch xuống nền đất lạnh như nước đá quá đột ngột, khiến đầu tôi va đập khá mạnh, cảm giác phần lưng đang ướt đầm mồ hôi chạm trên sàn đất lạnh cộng thêm da mặt vẫn không ngừng ngứa ngáy và thứ suy nghĩ quái ác rằng.. từ này đến giờ cái xác vẫn đang lật lùa bay là là phí trên sát rạt tôi, nó có thể bị trọng lực của Trái Đất vô tình hút thật mạnh, rơi xuống ôm chặt lấy toàn thân tôi mà cắn xé bất kỳ lúc nào..

khiến tôi gần như phát điên.

Khi toàn thân đã rơi chạm đất, tôi xoay mặt, lật úp người lại, lấy đà lao thật nhanh ra nhà trước, 2 chân quần què cả vào nhau. Chân nam đá chân chiêu thế nào lại vấp phải thứ gì đó, ngã bổ nhào đập mặt xuống đất lần nữa, mình mẩy tay chân trầy xước lỗ chỗ vì cái nền xi măng, nhưng lúc đó sợ quá, tôi quên luôn cả đau, cứ cầm đầu cầm cổ chạy ra mở cái ổ khóa cửa, vừa mở vừa ngoái đầu lại, căng mắt ra nhìn về phía đường luồng hình chữ L từ phòng khách dẫn đến các phòng khác.

Tay run run, đánh rơi chùm chìa khóa mấy lần, suýt tè cả ra quần vì gian nhà trước không mở đèn tối om, chỉ có mấy cái bóng đèn trái ớt đặt trên bàn thờ, đang hắt ra thứ ánh sáng đỏ lò mờ, phản chiếu lên trên mấy khung ảnh thờ, những đường nét trên hình như đang nhuộm đầy máu.

Lập cập như gà mắc tóc một hồi cũng mở tung được cánh cửa, chạy ào ra ngoài sân. Trời lúc này mới tờ mờ sáng, khung cảnh xung quanh im lặng như tờ, chỉ có tiếng gà gáy sáng từ xa xa vọng lại. Tôi đứng trước cửa nhìn quanh một hồi, càng nhìn càng thêm tuyệt vọng, không biết phải chạy đi đâu, hay trốn ở nơi nào cho an toàn nữa, đành cứ ngồi thu lu trước cửa nhà. Gió biển thổi thốc vào từng cơn lạnh tím người.

Bà tôi vẫn hay lôi tôi lại gần mỗi khi đi nhậu về, khề khà nhắc đi nhắc lại: “tình cảm thế nhân nhạt như nước lã, đôi ba chén rượu một chun trà, nhớ chưa Mây, đời này không tin được đứa nào đâu, m cứ ở với cha mẹ, lấy chồng mà làm gì..”, vừa nói vừa vỗ vào đầu tôi Bốp Bốp, ra bộ tỏ tường thế sự lắm.

Cũng chẳng biết có phải vì lẽ đó hay không.. mà từ nhỏ, tôi chỉ quen gật đầu chào khi gặp những người khác trong làng, trừ Biển ra. Tôi hay chỉ chiết nó bao nhiêu thì nó lại càng bám lấy tôi bấy nhiêu, riết rồi không có nó lại thấy thiếu thiếu. Còn dì 2 tôi, là mẹ nó.. chẳng biết vì sao, người cùng một nhà, lại chẳng ưa tôi, nếu không muốn nói là ghét ra mặt. Chắc dì có ấn tượng xấu với bộ mặt lạnh như ngâm nước đá lâu ngày tôi hay trưng ra với tất cả mọi người trong làng, kể cả người nhà.

Bà ngoại lại ở khá xa, đường đến nhà bà còn phải băng qua một rừng dương um tùm, đi ban ngày thì không sao chứ ban đêm, mỗi khi bóng chiều tà vừa đổ xuống, những cái cây in bóng trên mặt đất cứ lay động, đung đưa liên tục theo cơn gió thổi ào ào từ ngoài biển vào, nhìn cứ như ai đó đang ngồi chải đầu.

Bộ tóc dài lướt thướt với những sợi tóc mềm rũ, lay động nhẹ nhàng trong gió đó được gắn lên trên những cái đầu lật lìa, thậm chí có cái bóng không hề có đầu, chỉ thấy làn tóc thướt tha, uyển chuyển hoà mình theo tiếng gió thổi nghe Rì Rào.. Rì Rào.. mà bà tôi vẫn hay nói với bọn con cháu như tôi, rằng: “rừng dương đang hát, khúc hát của những cô gái lỡ thì, đứng đợi chồng biển biệt ngoài khơi xa không thấy trở về, buồn rầu mà hoá rừng cây..”

Chạy sang đó giờ này, thà tôi ở đây cho bà kia muốn làm gì thì làm còn hơn.

Cũng vì ngày thường tôi không cởi mở xởi lởi với ai, nên giờ có chuyện cũng chẳng biết chạy sang nhà ai gọi cửa để ngồi nhờ chờ sáng. Khôn hay dại, tôi cũng không còn đủ nhận thức để phân tích nữa, lạnh quá lạnh, cóng hết cả tay chân.

Rồi cứ thế, ngồi gà gật cho đến khi mặt trời ló dạng, chiếu ánh sáng vàng óng, ấm áp lên trên vạn vật, được nhìn thấy mọi vật xung quanh rõ ràng cùng với tiếng chân người đi đan lưới, đánh cá, bán buôn họp chợ, tâm trạng tôi cũng dần ổn định.

Mở cửa trở lại vào trong nhà, đem mền gối ra ngoài phơi, rồi ngồi luôn trước nhà, đợi bà ngoại sang.

Sống đến từng tuổi này, tôi chưa bao giờ gặp phải tình cảnh nào, sợ hãi như đêm qua. Nghĩ đến đó, tự nhiên cơn tủi thân ở đâu ủa đến, lại bật khóc rầm rức, ba mẹ mãi chưa về, bà ngoại vẫn chưa thấy sang, bà chị họ thì biến mất dạng. Đang ngồi cúi gằm mặt xuống đầu gối, đột nhiên bị ai đó đập vào sau ót, khiến trán tôi va vào đầu gối bên dưới nghe Cốp một cái, tôi bực bội kêu lên: “ui da..”, rồi ngẩng mặt lên ngay tính chửi thì thấy nụ cười phớ lớ của thằng Biển.

Chưa kịp nói gì, nó đã xáp ngay lại gần tôi, ngồi thụp xuống, vắn vẽ mặt nghiêm trọng như hôm qua, đang khóc mà nhìn thấy mặt nó, tôi suýt chút nữa không nhận được cười: “gì nữa cha nội..”.

Không đợi tôi hỏi gì thêm, nó nói ngay: “nãy theo má t ra chợ, trên đường đi thấy người ta xúm chụm lại ngay bìa làng đông quá trời, t cố chen dơ coi thử thì m biết t thấy gì hôn..”, mặt nó lúc này trở nên căng thẳng tột độ, mới 15 tuổi mà mỗi khi nó nhăn trán lại, nhìn chẳng khác gì mấy ông già chiều chiều hay đánh cờ tướng ngoài đình làng với ông ngoại tôi.

Tôi nhìn nó phì cười: “thấy gì không nói sao biết ba..”

“Thì m đoán thử đi coi t thấy gì ngoài đó..”

Nghe xong câu đó của nó, đột nhiên trong đầu tôi lại hiện lên hình ảnh cái xác trương phình của bà hàng xóm.. đêm qua vừa hiện hồn về ngồi cân não với tôi trên giường, khiến tôi gất nhẹ: “thấy gì thì nói đi, cha

nội này màu mè thiệt luôn á..”.

Thấy tôi tỏ vẻ mất kiên nhẫn, nó cũng không cù nhậy nữa: “thì cái xác bà Hạnh sáng hôm qua, người nhà bả rồi hàng xóm nữa, tìm khắp nơi lục tung hết trong nhà ngoài ngõ mà không thấy cái áo cưới của bả đâu đó. đến chính Ngọ, phải cuốn chiếu dỡ, rồi 4,5 ông vác, ông dỡ đầu, ông dỡ chân tay, đem ra biển quăng xuống..”

“Cái đó biết rồi ba..”

“Chưa kể hếtttt..”

“Rồi, rồi, tiếp đi, sao nữa..”

“Lúc sáng người ta bu đen bu đỏ là tại xác bả bị ai vớt lên đem quăng dưới mấy cái ụ đất chôn chó á..”.

Nghe đến đây tự nhiên ban ngày mà mồ hôi lạnh đổ ra lạnh toát cả lưng áo. Nó lay lay vai tôi, hỏi: “ê, ê, sao mặt m tái mét vậy, trúng gió hả, vào nhà nằm đi, ngoài này nắng lên rồi, nay gió lớn nữa, bình chết.. mà ngoại đầu, nay trưa rồi chưa qua m nữa.. ba má m khi nào mới về..”. Tại tôi bắt đầu ù đi, không còn nghe thấy nó nói gì nữa.

Đúng lúc đó, từ bên nhà bà hàng xóm có tiếng cự cãi dữ dội, tôi xoay đầu sang nhìn thì thấy trước sân nhà chật kín người. Ai cũng tranh nhau nói, nghe loáng thoáng hình như người trong làng đang tra hỏi, nghi ngờ về cái chết của bà Hạnh có gì đó khuất tất mà nhà bà ta giấu giếm, dẫn đến những chuyện kỳ lạ từ đêm hôm kia đến giờ, còn nghe thêm gì đó không rõ liên quan đến mấy ụ đất chôn chó nữa.

“Mấy người không vớt lên thì ai..”, “sao bả nằm trong mấy cái hố chôn chó đó được, bả tự mình bò lên từ dưới đáy biển, rồi vào đó nằm chắc..”, “hay nhà bà đang giấu cái gì, sao cả nhà con Hạnh lại chết..”, “áo cưới của con Hạnh đâu, ai lấy hả..”, cả làng cứ thế mỗi người một câu, đến khi ông trưởng làng cùng thầy pháp xuống đến nơi mới chịu giải tán, để 2 người được trọng vọng nhất trong làng nói chuyện với thân nhân nhà bà Hạnh.

Tôi thấy chuyện riêng tư, tính đứng lên bỏ vào nhà, thì thằng Biển lôi ngay lại: “rình nghe lén người lớn nói chuyện là xấu đó nha m..”, tôi nói khẽ. Nó đưa ngay tay lên, bịt lấy miệng tôi, một tay ra hiệu im lặng. Do dự trong giây lát, tôi quyết định ngồi luôn tại chỗ, hơi nép mình, sát vào bức tường gạch, đồng tai lên nghe ngóng.

Một người đàn ông lên tiếng: “trước hôm nó chết, không biết nó đi đâu mà về nhà trễ lắm, chồng nó gắng hỏi mà nó không nói, nên sinh ra cự cãi um sùm trời đất, ở sát bên nghe lớn tiếng cả buổi, bên nhà mấy đứa nhỏ khóc quá trời, bức quá tui mới chạy qua khuyên can mấy câu, thì thằng Hải chồng nó cũng thôi..”

“Tối hôm kia, tui đi giăng lưới về cỡ 2,3g sáng, thấy có cái bóng đen đang kéo lê thứ gì đó, hình như nặng lắm từ trong rừng dương về phía bìa làng, chỗ mấy ụ đất chôn chó đó, mà tui tưởng ma, nên lật đật chạy nhanh về nhà, có dám lại gần coi là ai đâu..”, một ông khác chen vào.

“Lúc gần sáng tui đi chợ sớm thấy nó nằm ngoài mấy ụ đất bị xới tung lên, còn thở thoi thóp, chưa biết chuyện gì nên tui đâu dám la làng lên, lật đật chạy ngay vào nhà thằng 3 gần đó, kêu cả nhà ra dìu nó về, tội nghiệp nó lắm ông ơi..”, người phụ nữ vừa nói vừa nấc lên từng chập: “lúc đó.. lúc đó.. trên người nó không một mảnh vải che thân, máu.. máu trộn lẫn với bùn đất, tui cứ tưởng nó không qua khỏi rồi, tính đưa lên trạm xá bằng bó nhưng đường xa quá, lại đêm hôm.. đành đỡ nó về nhà trước, để đến chút nữa trời sáng rồi mới đưa nó đi lên đó. Sau một hồi lau nước nóng, băng lại mấy vết thương, xoa dầu, nó cũng tỉnh lại được đôi chút.. nghe nó thều thào kể lúc nửa đêm, đang ngủ thì nghe tiếng chó tru ồn ào mãi không ngủ lại được, nó bức bối quá, mới bước ra trước đường, đứng chờ mấy câu thì bất ngờ bị thứ gì đó đập mạnh từ phía sau, choáng váng rồi ngất luôn..”

Trưởng làng lúc này mới lên tiếng: “bên điều tra đưa hồ sơ pháp y xuống, trên người nó bị thương nhiều chỗ, giống vết cào xước do móng vuốt của con gì chưa xác định rõ, nhưng không có vết thương nào chí mạng, sao nó lại chết, còn chồng con nó nữa, lúc bà đưa con Hạnh về thì 2 cha con nó đang ở đâu, có ở nhà không.. còn sống hay chết.. sao nhà bà khai tử 3 người mà chỉ thấy mỗi xác con Hạnh..”

“Tui cũng đâu có ngờ nó nói xong thì chết luôn, biết vậy tui quần đại cái áo đưa nó vào bệnh viện thì nó đâu có chết tức tức như vậy..”, bà lại khóc âm lên.

”Thôi, thôi.. mẹ đừng khóc nữa, rồi việc lắm rồi..

dạ, thì lúc đưa nó về nhìn quanh nhà không thấy ai hết, cửa thì mở toang hoác, hỏi nó thì nó nói không biết. Đến gần sáng nó tắt thở đột ngột quá, cả nhà ai cũng rối nên tính khai tử cho nó, còn báo mất tích cho thằng Hải với con nó lại quỳnh quáng làm sao mà thành khai tử cho 3 người, cũng chỉ vì tìm cái áo cưới để chôn theo nó mà tìm mãi không ra đó thầy..”

Thầy pháp khê thở dài: “con chó mà thằng Dương vớt lên là con chó tinh, mấy cái thầy chết trôi oán hận hoá thành quỷ biển, đội lốt con chó kỳ dị đó vào hại cái làng này. cùng lúc con Hạnh chết, con chó đen trùi trùi mà nó vớt lên cứu sống được lúc chiều cùng ngày, cũng lẫn đùng ra chết trước con Hạnh vài giờ. xác con Hạnh giờ cũng không còn là của nó nữa. tối qua, xác nó bò lên từ dưới đáy biển, lang thang vào trong làng, sáng ra Ta thấy mấy dấu chân trần dính đầy rong rêu, bám đầy trên mấy con đường đất từ phía ngoài bìa làng trở vào rồi lại trở ra. mấy dấu chân lún sâu lắm, dừng ngay trước cửa nhà từng người dân trong làng này, Ta đoán là nó đã đứng từ ngoài cửa nhìn vào bên trong từng nhà lâu lắm mới chịu đi.. rồi gần sáng, gà gáy nó lại quay trở ra nằm dưới mấy ụ đất quen thuộc mà nó từng nằm bao năm nay.. thằng Hải với con nó thiết nghĩ.. chắc cũng lành ít dữ nhiều rồi, chẳng biết bị bọn chó tinh này, đem giấu đi đâu rồi nữa..”

Lúc này ánh mắt ai cũng trở nên hoảng loạn, ngay cả tôi và thằng Biển ngồi ngoài nghe cũng lạnh cả sống lưng. Nhất là tôi, nó không vào được nhà ai, sao lại vào ngồi ngay đơ trên giường tôi được. Tối nay biết phải làm sao đây, hay sang nhà bà ngoại ngủ nhờ, mà sao bỏ nhà không ai trông coi đi được, hay nói ngoại sang ngủ với mình, thôi.. lỡ nó lại đến thì bà đứng tim chết trước cả tôi, đang miên man suy nghĩ, bên ngoài lại vang lên tiếng ông thầy pháp: “giờ chỉ có cách đem cái xác đốt đi trước giờ Hợi để nó không mượn được xác đi quấy phá người khác nữa thôi..”

Mẹ bà Hạnh lại khóc ầm lên một chập nữa rồi mới nức nở nói: “tui không nữ.. nhưng nếu thầy đã nói vậy thì..”

“Thôi, giờ mấy anh em mình ra bìa làng đem xác nó về cho thầy làm pháp sự đi để tối..”

Một cột gỗ cao nhanh chóng được dựng lên ngay giữa làng, phía dưới chất đầy củi khô. Người ta đem cái xác bà Hạnh, đã chết được mấy ngày trời rồi, mà trông vẫn còn mới nguyên, quấn chặt trong một tấm vải vàng lớn vẽ ngoằn ngoèo những thứ bùa chú gì đó không rõ, tấm vải xăng lên đó, rồi đem xác bả trói chặt vào cây cột. Mọi người đều nhất nhất nghe theo lời chỉ dẫn của thầy pháp, ai lo việc nấy chuẩn bị đến chiều, trời vừa chạng vạng thì xong. Không khí lúc này vô cùng ảm đạm và căng thẳng, mặt người nào người nấy căng như dây đàn sắp đứt, tụ tập toàn bộ xung quanh cây cột gỗ.

Dù vẫn còn rất sợ hãi, nhưng không tránh được tò mò nên tôi với thằng Biển vẫn theo sau họ suốt từ trưa đến giờ. Tuy tôi cũng thấy thương bà Hạnh lắm nhưng nếu không đốt cái xác đi, thì nó lại làm hại những người khác trong làng, uống máu rồi hút hết sinh khí của họ như thầy pháp nói.

Nhất là tôi, đêm qua chẳng phải nó đã mượn xác đi tìm tôi sao, biết đâu tôi chính là đối tượng tiếp theo mà nó nhắm đến. Tôi lắc lắc đầu, cố xua đi những suy nghĩ ám ảnh đó, tập trung vào pháp sự, vì lửa lúc này đã được đốt lên, bắt đầu cháy bén vào gót chân cái xác chết được bọc kín bằng tấm bùa làm từ vải lanh vàng như áo cà sa, trông như một cái kén lớn.

Bất chợt ánh trăng đêm bị che khuất đi bởi một đám mây lớn, cái xác bên trong tấm bùa bắt đầu vùng vẫy, la hét. Cả thân người giãy giụa, rung lắc cố xé toang tấm vải lanh, như con sâu đến thối đến kỳ, sắp chuyển mình thành bướm.

Trong bóng tối mờ mờ, những cặp mắt đỏ ngầu từ đâu hiện ra dày đặc xung quanh rùng rùng, trông như mắt những con thú hoang vừa đến từ địa ngục.

Cùng lúc đó, xác bà Hạnh đang bọc kín trong tấm bùa, ngửa cổ lên trời, khẩu hình miệng nhô lên từ dưới tấm vải, đang ngoác ra ngày càng rộng, tru lên một tiếng đầy oán, những cặp mắt đỏ như máu kia cũng hú lên phụ họa theo thành một tràng dài như vô tận.

Còn cái cột gỗ đang rùng rục cháy kia, bất chợt rời khỏi mặt đất, đổ ập xuống..

nhằm về phía tôi..

3. Chương 3: Duyên Nghiệp

Trước tình huống quá bất ngờ, tôi đứng trơ ra như phỗng, mặc cho thằng Biển đang cố sức kéo lấy vai áo tôi giật liên tục. Tưởng cầm chắc cái chết rồi thì từ đâu một nắm giấy vàng mã bay lên đầy trời, cùng những đồng xu cổ được ông thầy pháp tung nhanh ra, bám chặt vào cái xác đang bốc cháy ngàn ngút, nổ lách tách như pháo khiến nó giấy giụa kêu thét lên trong đau đớn.

Trong giây lát, lửa tắt ngấm, lộ ra một khối cháy đen sì, đổ ập xuống, nằm đè lên trên người tôi. Phải mất mấy phút, tôi mới hoàn hồn, nhận thức được tình hình hiện tại mà thét lên được, vừa khóc vừa đẩy cái xác cháy đen qua một bên, lùi ra xa.

Ông thầy pháp cùng 10 đồ đệ, một tay cầm kiếm gỗ Đào, một tay xòe rộng 5 ngón đưa thẳng về phía trước, trong lòng bàn tay mỗi người là một tấm gương bát quái không ngừng xoay tròn. Tất cả đều trong tư thế sẵn sàng chiến đấu với đám chó tinh còn lại đang ẩn nấp sâu trong rừng dương.

Thầy phân công 2 người đứng ở 2 đầu bìa rừng, tay giữ chặt tấm lưới phép được đan bằng tơ nhện khổng lồ đã được phù chú, những mắc lưới ánh lên sắc vàng chói phản chiếu lại từ màng chắn hộ thân của 8 cái gương bát quái do 8 đồ đệ đứng ở 8 góc tạo thành.

Đám chó tinh bắt đầu nhảy bổ ra tấn công, nhưng không con nào vượt qua lọt tấm lưới phép, cứ lao vào lại bị hất tung ra ngoài bởi sức nóng của tia lửa phát ra từ tấm gương bát quái trên trận đồ 8 người.

Tuy chúng không vào được bên trong làng, nhưng tạm thời thầy cũng chưa có cách nào tiêu diệt được hết bọn chúng, vì số lượng quá đông.

Ông thầy pháp được trọng vọng nhất cái làng này vẫn thường được gọi với cái tên thầy Bảy Núi vì nghe nói quê thầy ở tận miệt An Giang, lận lợi đến đâu tu đạo tuốt trên núi, nên cũng không ai biết thầy tên thật là gì. Lúc rảnh rỗi thầy cũng hay sang nhà trà nước với cha, tôi cũng khoái thầy qua chơi lắm, những khi đó lại được nghe thầy kể đủ thứ chuyện bùa chú ếm đỏi, nghe hơi hãi nhưng tôi vốn tính hiếu kỳ nên càng nghe càng thấy thích.

Sau khi hoàn thành pháp sự, thầy gọi riêng tôi ra một góc hỏi nhỏ: “cha mẹ bây đâu..”. Tôi lí nhí trả lời với thầy chuyện cha mẹ đã đi được ít hôm rồi, vẫn chưa trở về. Thầy buột miệng than: “thôi chết rồi.. có cách nào liên lạc được với cha mẹ bây không.. trận đồ này chẳng những giữ những thứ bên ngoài không vào được.. còn ngăn không để những người bên trong thoát ra ngoài.. Ta e.. cha mẹ bây chưa biết tình hình hỗn loạn ở đây, trở về sẽ bị đám chó tinh xé xác mất..”

Tôi òa lên khóc: “thầy ơi, thầy giúp con với.. con không biết phải làm sao nữa, từ cái hôm cha mẹ đi, con đã không nhận được tin tức gì rồi, cũng không thấy cha mẹ gọi điện về hỏi han gì con hết, nên con.. con sợ..”, nói rồi tôi quệt nhanh nước mắt, nước mũi, đứng bật dậy, chạy ngay đi, chỉ kịp ngoáy cổ lại phía sau nói vội: “để con chạy đi hỏi họ hàng..”, thầy Bảy cũng cố nói với theo: “đi đứng cẩn thận đó nghe bây..”

Tối đó, tôi thẫn thờ trở về nhà, toàn thân đau nhức, tuyệt vọng cùng cực khi biết được không chỉ riêng gì tôi mà họ hàng làng xóm xung quanh, toàn bộ hòn đảo này đều đã mắc kẹt lại bên trong tấm lưới phép. Điện thoại không thể liên lạc được ra ngoài, bên ngoài cũng chẳng tài nào gọi được vào trong đây. Từng đoàn người lũ lượt thu gom đồ đạc cố chấp bỏ đi, ra đến ngoài bìa làng, rồi cũng phải thất thểu quay trở về, chấp nhận rằng hòn đảo này đã hoàn toàn bị cách ly, biệt lập với thế giới bên ngoài.

Lúc chiều ngoại cố giữ tôi lại bên nhà nhưng tôi vẫn lén trốn về, ngồi bó gối từ chiều ôm chặt lấy cái điện thoại bàn, thứ duy nhất hiện giờ có thể cho tôi chút hi vọng nhỏ nhoi rằng cha mẹ không sao cả, rồi họ sẽ gọi cho tôi nói với tôi rằng họ vẫn ổn. Tôi tin như vậy.

Đêm nay yên tĩnh lạ lùng, không còn tiếng chó tru ai oán nữa, cũng chẳng có cái thầy ma nào đến tìm, nhưng sao tôi thấy ngọt ngào, khó thở quá. Tim thỉnh thoảng lại nhói lên. Cứ thế thiếp đi lúc nào không biết.

Đột nhiên, tiếng điện thoại reo vang, khiến tôi giật nảy mình, tay lập cập nhấc ngay ống nghe lên, từ đầu dây bên kia nghe một giọng nói lạ mà quen, vọng về nghe như xa như gần, mơ hồ, huyền ảo: “cha mẹ phải đi xa, không thể về với con được nữa, sống cho tốt nghe con..”, tôi nức nở gào lên trong điện thoại: “khoan.. khoan đã, cha mẹ.. là cha mẹ phải không.. đi đâu.. cha mẹ đi đâuuu.. đừng bỏ con một mình mà.. đừngggg..”, đầu dây bên kia chỉ còn vọng lại tiếng Tút.. Tút.. Tút..

Vẫn vùng trong cơn hoảng loạn, tôi nhìn quanh, ống nghe điện thoại vẫn còn đang áp vào tai. Nước mắt nước mũi tèm nhèm, chạy thẳng ra bên ngoài, đi lang thang trong đêm như kẻ mất hồn, sáng ra đã thấy mình đứng ngay trước cửa bưu điện, tiến vào bên trong trình bày hoàn cảnh một hồi thì cô tư vấn viên cũng chịu kiểm tra giúp tôi những số gọi đến ngày hôm qua, kết quả là không có bất cứ cuộc gọi đến nào. Tôi thở phào nhẹ nhõm vì biết mình chỉ nằm mơ.

Chạy về đến nơi, đã thấy thầy Bảy đứng sẵn đợi tôi tự lúc nào trước cửa nhà.

Vừa thấy tôi, ông đã hỏi ngay: “bây đi đâu về vậy..”

“Dạ, con..”, chưa biết phải nói thế nào thì thầy Bảy đã tiếp lời: “đêm qua.. cha mẹ bây đến tìm Ta..”

“Rồi cha mẹ con đâu thầy, sao không về nhà..”, tôi chạy ngay ra, đứng nhìn dáo dác ngoài cổng rào nhưng con đường trước nhà vắng ngắt, không một bóng người qua lại.

“Biết nói sao với bây đây.. thôi, theo Ta đến bìa làng, rồi sẽ hiểu..”, thầy Bảy đứng dậy đi trước, tôi cũng nhanh chóng theo sau.

Vừa đến nơi, đập vào mắt tôi là.. thi thể của cha mẹ, đang bị đám chó tinh bầu vào xâu xé. Bất chấp hiểm nguy, tôi lao nhanh về phía đó, nhưng bị thứ gì như bức tường trong suốt chặn đứng lại, mặc cho thầy Bảy cố khuyên can, tôi vẫn cứ điên cuồng lao về phía trước như thế cho đến khi gục hẳn xuống, quỳ mọp trên đất, trơ mắt ra nhìn từng phần thi thể của cha mẹ bị cắn xé bởi bọn chó tinh quái ác. Hận thù dâng lên ngập tràn trong đáy mắt, tôi lặng lẽ đứng dậy, thôi khóc lóc. Nhìn thẳng về phía thầy Bảy: “xin thầy dạy con bùa phép.. con phải tự tay giết sạch bọn súc sinh này, trả thù cho cha mẹ..”, giọng tôi lúc này đã không còn giữ được bình tĩnh nữa.

Thầy Bảy xua xua tay: “Ta trước giờ chỉ nhận đồ đệ nam thôi, chuyện cũng đã rồi, Ta chỉ buồn vì không thể giúp bây mở tấm lưới phép này ra hay đem được 2 thân xác kia vào trong này.. giờ điều duy nhất Ta làm được là nghĩ cách tiêu diệt hết bọn chó tinh này, không để chúng nó tạo thêm ác nghiệp nữa.. bây sang bên bà ngoại ít hôm đi, nhà cửa khóa lại cẩn thận.. Ta sẽ sang đó thăm bây sau, nghe chưa..”

Tôi không nói thêm gì nữa. Nhìn thấy bóng lưng xiêu vẹo của tôi, thầy Bảy cũng xót xa thương cảm lắm, nhưng nguyên tắc là nguyên tắc, thầy không thể vì cảm thương tôi mà phá vỡ nó được.

Sau một đêm thức trắng, tôi vào nhà tắm, đứng trước gương, cắt cụt ngắn mái tóc dài thướt tha mà cha mẹ tôi yêu quý, để lộ ra toàn bộ phần sau gáy, đem bỏ hết tóc vào trong một cái hộp, để lên trên bàn thờ, cạnh bát hương. Thấp nhang khấn vái hồi lâu, tôi quyết định sang nhà thầy Bảy thêm lần nữa.

Vừa ra đến cửa đã đụng ngay phải thằng Biển, nó trợn tròn mắt lên nhìn tôi, lắp bắp: “Ơ, Mây.. tóc của m..”.

Tôi đáp lại cộc cằn: “kệ t..” rồi đi thẳng ra cửa, không kịp để nó phản ứng gì thêm.

Sang đến nơi, thầy Bảy đang ngồi uống trà sáng, mắt chăm chú tra cứu gì đó trong cuốn sách đặt trên chiếc bàn tre. Thấy tôi, ông cũng không tránh khỏi hơi giật mình: “Ơ kìa, Mây, sao bây lại..”

“Thầy nhận con đi.. từ giờ thầy coi con như những đồ đệ nam khác được không thầy, con thật lòng muốn giết hết bọn súc sinh đó trả thù cho cha mẹ.. con xin thầy mà..”

Ngẫm nghĩ hồi lâu thầy Bảy kêu tôi đứng dậy, cảm thán một câu than trời trách đất, rồi mới nhỏ nhẹ nói: “cái hôm Ta thấy bây đứng ngoài cửa sổ nhà con Hạnh.. nhìn nhân tướng đã biết bây có khả năng hơn người, nhưng tiếc thay bây lại là phận nữ nhi, ắn đường khi đó lại ám đen mờ mịt.. Ta biết bây sắp phải trải qua những hiểm họa khôn lường, nhưng Ta không giúp gì được cho bây, nên đành nhắm mắt làm ngơ, để mặc cho số phận dẫn dắt, âu cũng là duyên nghiệp.. nhưng Ta có một yêu cầu, bây phải lên đỉnh núi, hái về cho Ta một nhánh Tiên thảo có hình dáng như trong sách này..”, vừa nói ông vừa đẩy cuốn sách về phía tôi.

Tôi đứng ngay dậy, hứa với ông sẽ về nhà chuẩn bị đi ngay lên núi tìm nó, không tìm được tôi quyết không trở về.

Thầy Bảy lắc đầu ngao ngán, nhủ thầm trong bụng: “đi hay không đi, lựa chọn thế nào, rồi cũng sẽ đưa cuộc đời bày sang một trang mới thôi.”

Tuy tôi là con gái nhưng đã quen sống tự lập từ nhỏ, ngọn núi đó tôi cũng đã lên nhiều lần, chỉ là chưa lên đến tận trên đỉnh. Tôi dự tính đi trong 7 ngày cả đi lẫn về, nhanh chóng dọn những thứ cần thiết đặt vào trong ba lô lên đường. Nhưng mọi chuyện sau đó không tiến triển như tôi mong muốn, loay hoay suốt 7 ngày trời vẫn không thấy bóng dáng Tiên thảo đâu.

Trong quá trình tìm kiếm, cũng may tìm được một vùng trũng thấp, hình thành từ tự nhiên một hồ chứa khá lớn, vẫn còn tù đọng lại nước mưa, nhờ có nó mà tôi không phải chết vì khát.

Tối đến, tôi ngủ trong một hang động cách đó không xa, vì có mang theo túi ngủ nên cũng tránh được sâu bọ răn rết, không phải chết vì lạnh, chỉ có cái đêm nào tôi cũng nghe thấy tiếng động như bước chân ai đó đang không ngừng di chuyển bên ngoài. Nơi này cũng không có thú dữ, nên ngoài thức ăn ra, đối với tôi cũng không khó khăn gì.

Cha tôi ngày thường thay vì đi biển đánh cá, lại thích đi rừng đặt bẫy chim hơn, thế nên từ những ngày còn bé, tôi đã được cha dạy theo dạy cho những kỹ năng sinh tồn trong rừng, cũng nhờ những gì cha dạy mà giờ tôi mới sống được.

Nghĩ đến đây, nước mắt tự nhiên ứa ra, nghẹn đắng trong cổ họng..

Ngồi trên một tảng đá lớn, tôi dốc hết những túi thức ăn cuối cùng đã mang theo từ nhà lên.. trong hoang mang, lo lắng, khi thấy mọi thứ đã cạn kiệt.

Những ngày sau đó tôi đã phải ăn bất cứ thứ gì để sống sót, từ trái rừng đến rắn còn sống mùi vị vô cùng tởm lợm, chưa kể đến máu của chúng, tanh đến mức muốn nôn mửa.. nhưng tôi vốn đâu còn lựa chọn nào khác. Rừng này rắn là nhiều nhất, còn những con khác quá nhanh, không có bẫy không tài nào bắt được chúng.

Một ngày khi đang tìm bắt rắn, tôi vô tình tìm thấy một căn nhà kỳ lạ, nhỏ như nhà chòi của mấy đứa trẻ con vẫn hay chui ra chui vào chơi lúc nhỏ, nhưng lạ là không hề có cửa vào. Kéo mấy tán cây che khuất bên ngoài ra, tôi tiện tay bẻ luôn một nhánh lớn phũ phũ đi lớp bụi, làm lộ ra bên trong nước sơn đỏ sẫm cũ, lúc này trông nó giống cái miếu thờ hơn. Bên cạnh có một ụ đất nhô cao lên như mộ phần.

Tôi nhón chân lên, cố nheo mắt nhìn vào cái lỗ hình chữ nhật duy nhất bên trên cái miếu, thì thấy lơ mơ tượng một người phụ nữ có khuôn mặt tròn, môi tô son đỏ, mặc tấm áo đỏ trông như áo cưới, chỉ có nửa thân người. Cạnh bên là khay ly bằng sứ cầu bần, ngã lộn quay, mỗi nơi một cái, cùng nhang đèn cũng bị vứt lộn lốc.

Chợt nhớ đến 1 câu chuyện mà dân làng hay bàn tán trước đây, tôi cũng hơi rùng mình, họ thường rỉ tai nhau về một phụ nữ mặc áo cưới đỏ, không có chân, thường hay xuất hiện vào những đêm trăng tròn, đứng từ con đường mòn trên núi nhìn xuống làng.. Nghĩ đến đó tôi thôi, không dám nhìn thêm nữa, vừa ngẩng lên thì một con rắn trắng vẻ ngoài vô cùng kỳ dị lao vút ra từ ụ đất tiến thẳng về phía tôi, đầu nó nhô lên thứ gì đó như cái sừng hay viên ngọc, tôi cũng không rõ nữa. Sẵn cành cây, tôi xua xua nó ra xa, càng xua đi, nó lại càng tiến đến, chồm chệ trên nóc cái miếu thờ, phồng mang trợn mắt, nhe 2 cái răng nanh nhọn hoắt ra khè tôi, trông dữ tợn vô cùng.

Tôi đành bỏ cuộc, lùi lại dần, có khờ đến mấy nhìn cũng biết, con này không phải loại rắn có thể bỏ vào miệng mà nhai được.

Mấy ngày sau, khi vô tình tìm được Tiên thảo mọc ẩn ngay bên dưới hố nước mưa mà tôi vẫn đem chai nhựa ra lấy nước uống mỗi ngày, tôi cũng quên luôn cái miếu thờ kỳ dị đó vì quá đổi vui mừng. Có câu: “hoa rơi trong gương, trăng trôi dưới nước..”, đêm đó cũng nhờ ánh trăng rằm sáng vàng vạc rọi vào đáy nước mà tôi may mắn tìm được nó để nhanh chóng xuống núi.

Khấp người đầy sinh lầy bùn đất, tôi bước theo con đường mòn, liên tục ngày đi đêm nghỉ, ròng rã suốt 3 ngày trời thì về tới làng. Khung cảnh đầu tiên đập vào mắt tôi là những dải khăn tang phủ kín quanh đầu,

tiếng kêu khóc thảm thiết, và những con người đang quỳ phục trước hàng trăm chiếc quan tài xếp thành hàng đặt ngay giữa làng kia. Tôi đảo mắt nhìn quanh khắp lượt thì thấy thầy Bảy đang làm pháp sự, đành lặng lẽ đứng nép vào một góc đợi. Cho đến khi thầy bước xuống từ đạo tràng tôi mới tiến đến khẽ gật đầu chào thầy.

Nhìn thấy nhánh Tiên thảo tôi vừa lấy ra từ trong ba lô, thầy im lặng không nói gì, chỉ nhìn tôi, ánh mắt rưng rưng. Một lúc sau, tôi hỏi: “làng mình đã xảy ra chuyện gì hả thầy.. thầy nói con biết đi.. ai đang nằm trong những quan tài kia vậy thầy..”

Nghĩ ngợi hồi lâu thầy bảo tôi nhanh về nhà nghỉ ngơi đi rồi mai sang nhà gặp thầy.

Biết có ở lại cũng không hỏi được gì nữa, tôi quay bước đi, nhưng không trở về nhà ngay mà rẽ sang hướng nhà thờ Biển. Từ đầu ngõ đã ngửi thấy mùi tang tóc, tôi hơi chột dạ, bước nhanh về phía nhà nó. Vừa đến cổng, đã thấy bà ngoại tôi đang ngồi khóc lóc thảm thương bên cạnh di 2, cả những người khác trong dòng họ cũng đều có mặt tại đó, trừ một người.. đó là thầy Biển.

Điều tôi không mong muốn nhất đã thực sự đến, tôi như chợt hiểu ra, thầy Bảy là vì muốn giữ cho tôi cái mạng mới bắt tôi lặn lội đi tìm Tiên thảo trên tận đỉnh núi cao kia, để đến lúc tôi trở về thì mọi sự đã rồi. Tôi vừa nghĩ vừa chạy như bay trở lại nơi đặt những quan tài sơn đỏ, ánh mắt thất thần nhìn quanh quất không biết đâu mới là thầy Biển.

Thầy Bảy dường như đã hiểu rõ sự tình, lặng lẽ bước đến một cái quan tài nhỏ đặt ngay ngoài bìa, dừng lại ở đó, hướng ánh mắt nhìn về phía tôi.

Tôi lê từng bước khó nhọc, đôi chân lúc này như đang đeo quả tạ nặng hàng trăm ký, té quỵ xuống ngồi bên cạnh cái quan tài, bàn tay run run chạm vào nó, nói trong nước mắt: “sao m hứa trông nhà đợi t về, mà giờ.. giờ..”, nói đến đó 2 mắt tôi bắt đầu mờ dần đi, đầu quay quay choáng váng, không còn biết gì nữa.

Trong cơn mê man, tôi thấy tấm lưới phép bảo vệ làng bị xé toạt ra, thầy Bảy cùng những đồ đệ ra sức chống đỡ nhưng không xuể. Bọn chó tinh mượn xác những người gục xuống để lấy đi mạng sống của những người chưa chết, đồng đạo phải nhắm mắt lại chém giết lẫn nhau trong nước mắt, vì không còn cách nào khác, không giết, không đốt, nó sẽ không bao giờ buông tha cho cái xác đó, khiến linh hồn họ phải bị giam cầm mãi mãi trong tấm tối, thế thì.. thà cứ cắn răng giết họ đi còn hơn.

Đến khi tàn cuộc thì đồ đệ của thầy Bảy không còn ai sống sót, dân làng cũng chết vài chục người, trong đó có thầy Biển. Nó vì lo lắng cho tôi mà trốn mẹ nó, đêm nào cũng lén lút ra đứng dưới núi trông tôi về mà không hề hay biết tấm lưới phép kia đã đứt.. cũng là bọn nghiệt súc đó xâu xé nó, tôi hét to lên trong điên loạn: “dừng.. dừng mà.. Biển ơi.. Biển.. chạy đi..”

Giật mình tỉnh giấc, vùng dậy nhìn quanh thì thấy người ngồi bên cạnh tôi lúc này là bà ngoại.. nước mắt nước mũi đầm đìa. Bà ôm chầm lấy tôi nức lên: “sao mà m dại quá vậy hả con, thầy Biển.. thầy Biển nó..”

Hai bà cháu không nói thêm được gì nữa, ôm chặt lấy nhau khóc một chập. Đợi lúc cả 2 nguôi bớt, thầy Bảy mới tiến lại nói: “bọn chó tinh cũng đã bị tiêu diệt rồi, xong pháp sự này, xin phép bà cho tôi dắt con Mây đi theo, dù gì thì cha mẹ nó cũng đã.. tôi biết ở đây nó vẫn còn bà con họ hàng, nhưng cuộc đời con bé này, sớm hay muộn gì cũng phải đi trên con đường chông gai vô cùng.. tôi với nó cũng có duyên thầy trò.. xin bà cho nó theo tôi học đạo giúp đời.. có được không..”

4. Chương 4: Quan Tài Bí Ẩn

Khi tinh thần đã dần ổn định, tôi đem chuyện ngôi miếu thờ cổ và cả con rắn kỳ dị gặp trên đỉnh núi kể cho thầy Bảy, giờ là sư phụ tôi nghe.

Lúc đó thầy cũng chỉ ậm ừ cho qua, không nói gì thêm. Cho đến một hôm, có người lên nhờ thầy xem giúp bọn chó tinh kia đã thực sự bị tiêu diệt hết chưa, mà trong làng lúc này người mất tích ngày càng nhiều.

Gần đây nhất, là một nhóm 10 người, sau khi lên núi bẫy chim thì không trở về nữa, đã tìm kiếm nhiều ngày trời, nhưng.. một mẫu xương vụn của họ cũng không ai tìm thấy. Gần như biến mất hoàn toàn.. không để lại chút dấu vết nào.

Nghe xong thầy Bảy gieo ngay mấy đồng xu, bấm đốt ngón tay, tính lẩm nhẩm một hồi, mới gọi người kia lại, bảo anh ta đi về, tìm thêm vài người chuyên đào huyệt mộ nữa, sáng mai đi cùng thầy lên đỉnh núi làm pháp sự. Đêm đó không biết thầy nghĩ gì mà coi bộ mông lung lo lắng lắm, ra vào thấp nhang cầu khấn liên tục. Tôi có hỏi nhưng thầy chỉ bảo: “bây coi ngủ sớm đi, mai chuẩn bị đồ đạc đi cùng Ta..”

Sáng sớm hôm sau, nắng vừa lên đã thấy một nhóm người tụ họp đông đủ, vẻ mặt ai cũng mệt mỏi, uể oải. Thầy Bảy đi trước, dò theo la kinh phong thủy tìm hướng nào quan quý âm động. Lát sau, dừng lại trước một ụ đất nhô cao, phía trước là tảng đá to, có vẻ như được đặt thay cho bia mộ.

Thầy vừa dợm bước tiến đến, tôi liền kéo vội vạt áo lại, nói nhỏ: “chỗ con nói có cái miếu với ụ đất là đây nè thầy.. còn có..”, chưa kịp nói hết câu, con rắn trắng dữ tợn hôm trước đã lao ra, tôi kéo tay thầy lùi lại: “nó dữ lắm.. sợ có độc.. cẩn thận thầy ơi..”

Một người đi sau rút ngay từ trong túi ra gói gì đó, nói lớn: “có bột hùng hoàng đây thầy Bảy ơi..”, anh ta vừa tính mở nó ra, thầy đã đưa tay chặn ngay lại: “không cần, Ta có bột tự điều chế mang theo phòng thân đây rồi.. mà cái bột hùng hoàng này độc lắm nghe bây.. hướng gió đang thổi ngược, bây mở ra hít vào bệnh chết đó..”

“Rừng này nhiều rắn lắm, nên ai cũng thủ theo mấy gói này bên mình, tụi con dùng suốt có sao đâu thầy..”, anh ta phân bua.

Không lưu tâm đến lời anh kia vừa nói, thầy quay sang tôi bảo: “Mây, mở túi lấy nhang đèn bánh trái ra, núp sau lưng Ta nghe chưa, cẩn thận..”, nói rồi thầy quăng ngay mấy viên gì đó tròn tròn như thuốc tể, trắng ngà ngà, nồng nặc mùi tỏi sả về phía con rắn.

Nó hơi lùi lại, lẩn vào sâu trong bụi cỏ đằng sau gốc cây to, dụi liên tục cái đầu xuống đất, cả thân người xoắn xít lại, giãy giụa. Tay xếp đồ cúng lễ ra.. đặt trước cái ụ đất, mà mắt tôi cứ nhìn mãi đầu đầu về phía con rắn. Đến khi, đầu bị gõ một cái thiệt đau, tôi mới giật mình, nhăn nhó ngẩng lên nhìn.

Thầy Bảy đang đứng phía sau, cầm cán quạt bằng nan tre nhịp nhịp trên tay. Nhìn giống hệt cha tôi ngày trước, mỗi khi ông cầm cây roi mây nhịp nhịp trên tấm phản gỗ, lớn tiếng hăm dọa, đòi đánh tôi chỉ vì một lỗi duy nhất lặp đi lặp lại suốt những ngày mưa cũng như nắng.. tôi hay để đầu trần, trốn ngủ trưa, đi loanh quanh lên núi cùng thằng Biển tìm hái nấm, bắt bướm hái hoa, nhặt củi khô.. Cha mẹ ơi.. Biển ơi.. giờ này các người.. đang ở đâu..

Nghĩ đến đó nước mắt tôi lại chực tuôn ra, nhìn thấy thế, thầy Bảy tưởng mình đã lỡ tay, thoáng bối rối, ông lại gần, lấy tay xoa xoa lên chỗ đau trên đầu tôi, nói với giọng hơi xúc động: “bây kêu Ta coi bây như mấy đứa đồ đệ nam, vậy mà.. Ta mới gõ có 1 cái, bây đã khóc.. cái con bé này.. thiệt là..”

Tôi ngẩng mặt lên, hỏi lảng sang chuyện khác: “thầy quăng cái gì vào con rắn mà nó giãy giụa dữ vậy thầy.. con thấy.. nó cũng không có ý hại mình.. hay tha cho nó được không thầy..”

Thoáng nét cười trên khuôn mặt thường ngày vẫn luôn nghiêm nghị, thầy nói: “thì ra này giờ bây lo cho con rắn đó à.. cảm giác của nó bây giờ giống như khi bây cất 100 củ hành tây thôi..”

Nói rồi thầy vừa lẩm rầm đọc chú, vừa đi quanh ụ đất, rải thứ nước gì đó xuống để trừ tà. Trên đạo tràng lúc này có những đồng xu bạc nguyên chất được trải thành một hàng dài, bên trái một hình nhân nam, bên phải một hình nhân nữ bằng giấy, thầy nói hình nhân này dùng để tiếp dẫn cho linh hồn bên trong mộ đi ra có chỗ trú vào, sau đó mới được phép khai mộ lên.

Vừa đặt 2 cái ly lên, cạnh bên 2 cây đèn lớn, thầy vừa rót rượu vào vừa dặn tôi: “rượu này tuy một lát cũng phải đổ xuống đất cho người khuất mặt khuất mày họ hưởng, nhưng khi rót vào, tuyệt đối không được để tràn ra ngoài hay nhỏ giọt xuống đất, để rượu đổ dù ít hay nhiều cũng là hành vi thiếu tôn trọng họ..”

Đột nhiên, hình nhân nam bên trái, trời chẳng có gió, càn không ai chạm vào, lại đổ ụp xuống, nằm sấp mặt xuống đất, khiến những người đứng xung quanh nhảy lùi ra xa mấy thước. Rượu từ trong ly cũng sôi lên, chuyển sang sắc đỏ, tràn hết cả ra ngoài. Thấy Bảy thở hắt ra, lắc đầu: “chủ nhân ngôi mộ này không

muốn chúng ta quật mồ lên đây mà..”, nói rồi ông lấy 1 tấm vải to màu đen đã chuẩn bị sẵn ra, phủ lên trên cục đá tảng lớn để trước ngôi mộ. Rồi hô to: “vào việc thôi..”

“Thầy ơi, thầy vừa nói người ta không muốn mình quật mồ quật mả họ lên mà.. sao giờ lại..”, một anh rụt rè hỏi.

“Ta phủ tấm vải đen đó lên, là có lí do, chủ mộ đang bị che mắt rồi, cứ yên tâm làm đi.. nhanh nhanh tay lên..”, thầy phẩy tay ra hiệu.

Nhát cuốc bổ xuống nghe Cốp một tiếng lớn, thầy nói ngay: “nhẹ nhẹ tay thôi bây, cào hết lớp đất bên ngoài ra, rồi mới đến phần bên trong..”

Khi ngôi mộ được mở ra, những người đứng xung quanh đều hít phải một luồng khí lạnh toát, không có quan tài hay xác chết nào trong đó.. mà là một cái giếng. Lục trong túi lấy ra cây đèn pin, thầy với tay soi xuống, nhìn xem có gì dưới đó không, thì thấy toàn nước là nước, bên trên mặt là một cái quan tài nổi lềnh bềnh.

“Thủy táng sao.. rắc rồi rồi đây..”, quay nhanh sang tôi, thầy bảo: “Mây, đi theo Ta.. còn anh, cả anh nữa, chuẩn bị cho Ta 4 sợi dây gai dầu..”

Lần này, tôi lại đang mãi mê nhìn xuống phía dưới giếng, có một thứ gì đó, lạnh lẽo nhưng rất thu hút, không phải cái lạnh của một nơi thiếu vắng ánh mặt trời lâu ngày mà chính là cảm giác này.. lạnh lẽo và cô độc. Nghe thầy gọi, tôi Dạ lên rõ to, rồi lúu rúu theo ngay phía sau. “Bây lấy cái này phân ra cho những người leo xuống giếng, dặn họ ngậm vào miệng, còn cái này thì bôi lên da, cởi tạm áo thun ra cột che mũi và miệng lại.. còn cái này, bây ngậm vào ngay đi, lần sau khi quật mồ, Ta gọi mới được phép lại gần nghe chưa..”

“Dạ, nhưng mà..”

“Không nhưng nhì gì hết, như cái giếng lúc này, bây cứ chăm chăm cái đầu xuống dưới, trùng phải Hàn độc, mắc chứng phong hàn cho đến chết đó..”, vừa nói thầy vừa bóp lấy miệng tôi, đẩy viên thuốc vào. “Ngậm cho nó tan ra, còn viên này cầm riêng ra đó, một lát đến gần cái giếng thì bỏ vào miệng, không được nuốt..”

Thầy vừa dặn dò xong, từ phía con đường mòn dưới núi thấp thoáng bóng ai đó, vừa thấy rõ mặt, đã reo lên ngay: “thầy..”

“Lục Bảo, là Lục Bảo phải không.. sao bây lại ở đây.. mà thôi, chuyện đó để sau, gặp bây thật may quá.. lại đây..”

Anh ta đi lướt nhanh qua tôi, tiến về phía cái giếng, cùng thầy Bảy phân công nhóm người leo xuống. Tuột xuống đến nửa đường, thì nghe có tiếng gì đó Lục đục.. phát ra rất to từ dưới giếng, cứ như có ai đó từ dưới đáy giếng đang thổi phè phè, làm những bong bóng khí nổi lên không ngừng xung quanh quan tài: “bịt chặt mũi lại ngay, bong bóng khí có độc..”, Lục Bảo la lớn.

Cùng lúc đó, mùi hôi thối nồng nặc xộc lên, khiến anh ta choáng váng, một tay bịt chặt lớp áo thun bên ngoài giữ chặt mũi, một tay vịn vào bức tường phủ đầy rêu làm nó rách toạt ra một mảng lớn, lộ ra bên dưới.. bức phù điêu hình rồng và hổ, còn những hình người được khắc trên đó, tuy không bị rêu che phủ, nhưng nét chạm khắc đều đã mờ. Lúc này, cảm giác ngứa ngáy châm chích lan ra khắp người, vài người đã bắt đầu gãi liên tục vì không chịu nổi: “đừng gãi, bôi thêm thuốc thầy Bảy đã đưa trong lọ lên đi..”, vừa nói anh ta vừa ngẩng mặt lên diễn tả cho thầy Bảy nghe hình ảnh bức phù điêu bên dưới.

Còn chưa nói xong, bàn tay Lục Bảo lúc này đang chạm vào tường, rung lắc dữ dội, cứ như sắp sụp đổ đến nơi, khiến anh hơi chột dạ. Một bóng đen từ dưới giếng lao vút lên, vòng qua người anh.

Thầy Bảy hô lớn: “nguy rồi.. kéo họ lên, nhanh..”

Lục Bảo nghe tiếng thứ gì đó vừa rơi xuống nước, nhìn ngay xuống, anh thấy một người đang cố bấu víu vào cái quan tài kỳ dị, hai phần thân người đã chìm hẳn dưới nước. Còn cái quan tài kia.. hình như nó.. đang cử động, nhanh như chớp bật nắp lên nuốt chửng người bên dưới như một vật thể sống động, quá sợ hãi, Lục Bảo nhắm mắt lại leo thật nhanh trở lên trên, cùng mọi người kéo nhanh những sợi dây còn lại lên mặt đất.

Sợi dây buộc quanh thân người đàn ông vừa rớt xuống nước.. được kéo lên. Lưng và ngực anh ta bị đóng lên một thứ dầu ấn gì đó bằng loại mực in sơn mài màu đen. Da toàn thân nhợt nhạt, nhăn nhoe như người bị ngâm nước lâu ngày. Nhưng.. vẫn sống.. thầy Bảy thở phào nhẹ nhõm, phẩy tay ra hiệu những người khác đem anh ta xuống núi.

Rồi nắm cánh tay Lục Bảo hét lớn: “chặn ngôi mộ lại.. ngay..”, cả 2 nhanh chóng lấy ra thêm 2 mảnh vải đen nữa, bịt chặt miệng giếng, lăm rằm đọc chú. Một luồng khí lạnh thổi thốc lên từ dưới giếng, tấm vải.. phồng to lên, rách toạt ra thành nhiều mảnh vụn. Lục Bảo liếc nhanh thấy tảng đá to, vội lao đến, kéo tay tôi: “nhanh.. phụ một tay..”.

Cũng may vừa kịp lúc đẩy tảng đá lấp vừa khít miệng giếng. Dán lên trên 2 đạo bùa chéo nhau xong, thầy ra hiệu cho cả 2 cùng xuống núi.. lúc này trời vừa sập tối.

Trở về nhà, thầy Bảy không nói gì, cơm cũng không ăn, chỉ lẳng lặng đi nằm. Tôi và Lục Bảo cũng không dám hỏi. Ai về phòng nấy. Tắt đèn đi ngủ sớm.

Trời vừa tờ mờ sáng đã nghe tin dữ, người rớt xuống nước hôm qua đã chết. Mất anh ta không sao nhắm lại được.. còn không ngừng chảy máu.

Xuống đến nơi, nhìn vào quan tài, lật áo ông ta lên, thầy Bảy giật mình thảng thốt khi thấy những ký hiệu kỳ lạ kia.. đang ăn mòn nội tạng.. từ bên trong, nổi rõ lên những đường như huyết chú. Ấn ngón tay vào thấy lõm sâu xuống, cảm giác như cái xác.. đã bị ăn đến rỗng không.

Tôi tò mò nhìn vào thì thấy trên đỉnh đầu anh ta.. một cặp mắt đỏ ngầu như máu đang nhìn tôi đầy giận dữ, sợ hãi tôi bật ngửa về phía sau, như có một sức lực vô hình nào đó vừa xô ngã mình vậy.

Lục Bảo tiến lại hỏi nhỏ: “làm sao đấy..”. Nhìn thấy mọi cặp mắt đang đổ dồn về phía mình, tôi đứng dậy nói không sao. Đôi mắt đang chảy máu không ngừng kia đã đủ đáng sợ với họ rồi.

Thi thể được đặt bên ngoài nhà trong 5 ngày, vào sáng sớm của ngày thứ 6, bầu trời còn chưa sáng rõ đã tiến hành các nghi lễ động quan. Theo phong tục nơi này, quan tài 1 khi nâng lên, chỉ được hạ xuống khi đến huyết mộ, không được phép hạ xuống dọc đường. Sau khi thực hiện một số nghi thức cần thiết, họ dùng đinh đồng đóng vào 4 góc quan tài, luồn vào sợi dây thừng lớn một thanh gỗ, đặt lên vai 12 thanh niên lực lưỡng.

Với cái chết bất thường này, thầy Bảy đã quán thi thể bằng tấm vải liệm màu đen, rắc lên trên loại bột chuyên dùng ướp xác để ẩn nó đi, quan tài cũng được sơn đen bóng. Huyết mộ cũng kỳ dị không kém, đặt nằm ngay dưới 1 gốc cây to, xếp gạch thẻ bên dưới, bên trên vẫn phủ đất. Kích thước cũng không theo quy chuẩn.

Mặc dù, con đường lên núi khá rộng và không dốc lắm, 12 người khiêng sẽ không vấn đề gì, nhưng khi cái chén bị đập vỡ đánh Choang một cái, thầy Bảy đập ngón tay lên quan tài hô: “Lên..”

12 người cũng đồng thanh hô: “Lên..”, chỉ nghe thấy âm thanh của sợi dây thừng bị siết chặt. Khuôn mặt 12 người đang ngồi xổm dưới đất cố cắn răng mím lợi, gồng hết sức nâng quan tài lên.. bắt đầu chuyển sang màu đỏ như gấc, hô thêm mấy lần nữa, cũng không tài nào đứng lên được, đầu óc quay cuồng choáng váng.. đành phải bỏ cuộc.

Người nhà khóc rống lên, đem những phong bao đỏ ra đưa cho họ, nhưng toàn bộ đều trả lại: “tiền bạc không phải vấn đề, giờ cô có cho nhiều hơn đi nữa, chúng tôi cũng không sao đưa quan tài này đi giúp cô được, chúng tôi đã cố hết sức rồi..”. Thật vậy, Thầy Bảy đã nhấc được quan tài lên không trung, nhưng những người khiêng, lại không tài nào đứng lên được.

Một tiếng nổ lớn vang lên, chiếc quan tài nặng trĩu rơi Ầm xuống đất, khiến thi thể bên trong rơi ra ngoài, đứng bật dậy, đối diện với chúng tôi lần nữa, không chỉ mắt mà cả thất khiếu của ông ta.. đều đang chảy máu liên tục.

Mọi người bỏ chạy tán loạn, trưởng đội mai táng run lập cập: “đỡ.. để chúng tôi đi..”, nói rồi vội vã quay lưng. Đứa con trai nhỏ chạy theo níu áo ông ta lại khóc lóc van xin hãy ở lại giúp cha nó.

Nhìn đứa nhỏ ông ta cũng không nở, đành ngược lên nhìn bà vợ với ánh mắt vẫn còn hoảng loạn: “tôi.. tồ.. tôi chỉ cố thêm một lần nữa thôi, nếu không được nữa, xin hãy để tôi đi, mạng sống quan trọng hơn tiền cô à.. giờ cô có cho tôi cả gia tài đi nữa.. tôi cũng chịu thôi..”, người phụ nữ nước mắt nhạt nhòa gạt đầu lia lịa.. cảm ơn.

Toàn thân run rẩy, bước đến trước thi thể, ông quỳ mọp ngay xuống đất, khấn đầu trong tuyệt vọng: “anh có nguyện vọng gì chưa thực hiện được hay có oan khuất gì thì trở về báo mộng cho người nhà, còn giờ hãy ra đi thanh thản.. coi như cả đoàn chúng tôi xin anh.. cũng chỉ vì chén cơm thôi.. làm ơn..”, dứt lời thì thi thể cũng chịu ngã vật xuống trở lại vào quan tài.

Thầy Bảy gọi Lục Bảo tới: “lần này bảy tự tay đóng từng cái đinh đồng một vào quan tài cho Ta..”

Anh ta khê cào nhào, bước loạng choạng đến né vũng máu: “máu đâu mà lắm thế không biết.. ông muốn thành cái xác khô à.. để tôi tiễn ông một đoạn nhé.. yên nghỉ đi.. không phải ai cũng được tôi đóng đinh quan tài cho đâu.. đừng có mà gây chuyện nữa..”

Cuối cùng mọi thứ cũng ổn thỏa, lần này 12 người khiêng quan tài rất nhẹ nhàng thoải mái, không xảy ra tai nạn gì nữa. Nhưng mọi người vẫn căng mắt ra quan sát từng cử động nhỏ của họ, sợ lại xảy ra tai họa. May mắn thay mọi chuyện đều suôn sẻ. Xong việc đội mai táng đã lấy giá tăng gấp đôi, nhưng người nhà không dám kì kèo gì thêm, sợ ảnh hưởng đến người chết.

Riêng tôi từ lúc nhìn thấy đôi mắt dữ tợn đó, luôn có cảm giác như ai đó đang nhìn mình, nhột nhột đằng sau gáy. Đêm đến xoay trở thế nào cũng không ngủ được, cứ bị ám ảnh vì đôi mắt lạnh như băng trong quan tài.

Trong trạng thái lơ mơ, tôi thấy người đàn ông đó, đang nằm xoay lưng về phía mình, người bọc kín bằng tấm vải liệm màu đen, bốc lên thứ mùi oi nồng của bột ướp xác, y như lúc tôi thấy ông ta trong quan tài. Đột nhiên, ông ta hơi trở mình, xoay người lại, trên đỉnh đầu.. đôi mắt lạnh lẽo kia lại hiện lên, tôi hét lên sợ hãi.. choàng tỉnh.

Còn chưa hoàn hồn, tôi chậm rãi bước xuống giường, tới lấy chai nước để trên bàn. Dốc một hơi cạn sạch, vừa xoay người lại.. đã thấy khuôn mặt ông ta, gần đến nỗi thấy rõ cả những lỗ chân lông to trên đó, nước da xanh lét dưới ánh trăng mờ nhạt vẫn không ngừng chảy máu.

Ông ta đã thực sự nằm cạnh tôi sao..? Đã được chôn rồi mà.. sao còn về đây.. tìm tôi làm gì..??? Tim đập Thình Thịch, cổ họng nghẹn ứ, khi chân gần như khụy xuống đất, thì ông ta biến mất.

Tôi bò lết trở lại giường, không dám ngủ nữa, nhưng rồi ông ta vẫn xuất hiện, ngay cả khi tôi hoàn toàn tỉnh táo, nằm nghiêng.. xoay mặt từ từ về phía tôi, khuôn mặt xanh xám, đôi mắt nhắm hờ, lần này máu tuôn ra đã chuyển sang màu đỏ sẫm gần như đen đặc, không tuôn ra dầm dề nữa, mà chậm chạp lặn xuống từng chút một. Giờ mất mặt với thầy cũng được, cả cái ông Lục Bảo kia nữa, có cười vào mũi thì tôi cũng chịu thôi.. không thể chịu đựng được thêm phút giây nào nữa.

Tôi thét lớn lên hết mức, chạy bổ nhào ra khỏi phòng..

Sáng hôm sau cả 3 thầy trò cùng trở lên trên mộ ông ta, cảnh tượng quái dị hiện ra đập ngay vào mắt thầy trò tôi lúc này là ngôi mộ mới xây.. đã bị xối tung lên, cái xác cũng biến đâu mất, làm thế nào mà ông ta chạy ra khỏi quan tài được..?

Một cơn gió lạnh buốt từ đâu thổi tới, khiến toàn thân tôi rung lên lập cập. Thầy Bảy gọi tôi lại, nói: “bây đi tìm ông Tư thịt heo, bảo ông ta dắt theo con Mực lên đây ngay..”

Ông Tư thịt heo này là người khá đặc biệt, ngoài việc bán thịt, ông ta còn có biệt tài tìm ra được bất cứ thứ gì mà người dân trong làng báo mất từ trâu bò lợn gà đến người mất tích, nhờ vào con Mực, chỉ cần cho nó ngửi vật gì đó có liên quan đến thứ bị mất, nó nhất định sẽ tìm ra được. Đó cũng là lí do thầy Bảy kêu tôi đi gọi ông ta đến.

Chạy nhanh về phía ngôi làng, bước vội vàng vào cửa hàng thịt, tôi đảo mắt nhìn quanh thì thấy ông Tư đang ngồi chăm chú cạo sạch lông trên cái chân giò heo, nhìn thấy mặt tôi hốt hãi, ông ta cười cười, hỏi: “m làm gì chạy như ngựa vậy.. mặt mũi tái nhợt, cặp mắt thì thâm xì..”

“Con.. con.. bị mất ngủ lại phải ra ngoài sớm nên nhìn vậy đó ông Tư.”, uống xong ngụm nước, tôi bắt đầu kể cho ông nghe sự thật. Nghe xong những chuyện bất thường mà tôi vừa nói, sẵn con dao đang cạo lông heo ông ta chìa luôn về phía tôi, nói: “đi.. đi xem xem thế nào.. bây đợi t gọi con Mực..”

Lên đến nơi, thầy Bảy cạo một ít đất bùn trong quan tài đưa cho ông Tư thịt heo, ông đưa cho con Mực ngửi, nó khựng lại ngay, đứng im, không nhúc nhích. Ông Tư xoa xoa đầu nó, nói: “đi đi.. đi tìm giúp thầy Bảy đi con..”, dẫn đi một lúc lâu sau nó mới tru lên một tiếng dài như thu hết toàn bộ can đảm, rồi chạy đi. Dường như tinh thần nó đang bị kích động mạnh lắm, chạy một mạch, thoáng chút đã mất bóng. Chúng tôi đành lần theo dấu vết của nó để lại mà tìm theo sau, đến khi trời tối vẫn chưa tìm ra nó đang ở đâu.

Đột nhiên, có tiếng chó tru vang vọng khắp ngọn núi, từ tiếng kêu hối hả, vui mừng như đã tìm được thứ gì đó, thoáng cái đã chuyển sang tiếng ăng ẳng kinh hoàng. Cuối cùng chỉ còn vọng lại những tiếng yếu ớt, ngắt quãng đau đớn.. rồi tắt hẳn. Khắp ngọn núi lại trở về trạng thái tĩnh lặng ban đầu. Thậm chí, bầu không khí lúc này còn đáng sợ và ngột ngạt hơn trước.

Một cơn gió cát ập đến, tôi đưa tay dụi dụi mắt một lúc, vẫn còn đang mờ mờ chưa nhìn rõ thì thấy có thứ gì đó màu đen lùnh nhùng đang bò lết trên mặt đất..

tiến về phía mình..

5. Chương 5: Ông Tư Thịt Heo

Khối đen kỳ dị đó đang chà lết trên mặt đất, chầm chầm tiến về phía tôi, không ngừng phát ra âm thanh Xạc xạc của thi thể đã bị bọc kín nhưng vẫn cố sức trườn đi, như con sâu đo, duỗi ra co lại, co lại duỗi ra, liên tục như thế..

Cho đến khi mắt đã bình thường trở lại, bắt đầu quen với bóng tối xung quanh, tôi thấy một thứ gì đó có hình dáng như con người, đang cử động gấp khúc những khớp xương, đứng dậy từ từ, dật dẹo như một con rối. Đầu nó từ từ ngẩng lên, dưới ánh trăng đêm lạnh lẽo.. lại là khuôn mặt nhợt nhạt, mắt vẫn nhắm hờ đó.. khiến tôi hơi mất bình tĩnh.

Khựng lại một chút, tôi quyết định xoay lưng bỏ chạy thật nhanh, hét lớn, cầu cứu những người còn lại. Ngoài tiếng bước chân Thịnh thịnh trên đất, dường như còn có tiếng gì đó.. rất nhanh, rất vội đuổi sát theo sau.. là âm thanh Xạc xạc.. xạc xạc gấp gáp đó, ngày càng gần, không còn chậm chạp như khi nãy nữa, cảm giác chỉ còn cách nhau độ nửa bước chân, hoặc.. đã ở ngay sát gót chân mắt rồi. Tôi không dám ngoảnh đầu nhìn lại, cắm cổ chạy thật nhanh về phía trước.

Đột nhiên, đập phải thứ gì đó nát bét, nhộp nháp, khiến tôi trượt chân ngã, lộn mấy vòng, đụng mạnh vào một gốc cây, cạnh bên là tảng đá lớn. Tôi thở phào nhẹ nhõm: “cũng may không va phải nó, gãy xương chứ chẳng đùa..”

Vừa xoay nghiêng người qua định đứng dậy, đã thấy ngay xác con Mực.. bị xé toạt, ruột gan máu thịt vương vãi khắp nơi, kéo dài đến tận chỗ tôi đang nằm, vừa thương cảm vừa buồn nôn vì mùi máu tanh lợm giọng đang xộc thẳng vào mũi, tôi chống tay đứng lên thì có thứ gì đó đụng trúng ngay đầu.. ươn ướt, đưa tay lên sờ thử thì thấy máu ở đâu đầm đìa, ướt cả tay, chảy ròng ròng xuống, chui cả vào trong mắt mũi miệng. Cứ ngỡ mình bị thương ở đầu, nhưng khi ngược lên mới tá hỏa.. thứ này giờ đang không ngừng chảy máu xuống mặt tôi.. là đầu con Mực, đôi mắt thẳng thốt, đầy tuyệt vọng của nó vẫn đang nhìn tôi..

Tôi lảng lạng lùi lại.. lần nữa chạy thật nhanh xuống núi.

Dưới chân núi, có ai đó, sống hay chết chẳng rõ, đang nằm ngay đơ dưới bóng trăng lơ mờ. Tôi muốn dừng lại, thận trọng tiến tới nhưng không được, vì đang chạy quá nhanh và trên đà xuống dốc, tôi cố tránh nhưng vẫn vấp cục đá nhỏ, đâm đầu vào thứ quái quỷ đó, té sấp.. mặt đối mặt với nó. Lại là tấm vải liệm đen quái dị, vừa định bật dậy, tôi thấy có gì đó rất lạ, thứ này hình như vẫn còn hơi ấm người, không cứng lạnh như xác chết.

Nhìn kỹ hơn tôi thấy thót khi nhận ra đó không phải người đàn ông đã chết kia, mà là một người khác, ông ta đang bị tẩm vải liệm quấn chặt, mặt mũi xanh xao như không còn thở nữa. Tôi đã cố thử hết mọi cách kéo ông ra mà không được, thử véo vào sườn, giật tóc mai ông ta vẫn không hồi tỉnh.

Lúc này có tiếng bước chân nặng nề của ai đó tiến đến sau lưng, tôi quay phắt lại.. là ông Tư thịt heo.. toàn thân sưng nước, thứ nước bốc mùi tanh tưởi đặc trưng, lăm lăm trong tay ông ta là con dao phay chặt thịt.. đang nhỏ xuống đất những giọt màu đỏ sẫm, đọng lại thành vũng dưới chân..

tay còn lại..là đầu con Mực, máu vẫn từ đó tuôn ra xối xả, đôi mắt tuyệt vọng cùng cực, vẫn nhìn trừng trừng về phía tôi. Ông Tư thịt heo nở ra một nụ cười man dại, dưới ánh trăng xanh ma quái, nụ cười đó càng trở nên kinh khủng, man rợ hơn gấp vạn lần.

Con dao phay chìa thẳng về phía tôi, may mà tôi né kịp.. chỉ lướt qua tai, đưa nhanh 2 tay lên kiểm tra, cũng may vẫn còn đủ cả. Ông Tư thịt heo nhìn thẳng vào mắt tôi, cười không thành tiếng: “m tưởng m nhanh hơn con dao phay chặt thịt này à Mây..y..y..”, cái cách ông ta gọi tên tôi kéo dài nhừa nhựa khiến cả thân người tôi nhũn cả ra vì tởm, không còn sức chống đỡ khi lưỡi dao bén ngọt lao đến tấn công chém tới tấp lần nữa. Con dao phay đầy sát khí dưới ánh trăng vàng vọt, lao vút đến chém đứt đôi những tán lá trước mặt, đến gần trước mắt tôi, quá hoảng loạn.. tôi gục xuống, không còn biết gì nữa.

Khi tỉnh lại, tôi thấy mình đang ở nhà, bà ngoại đang choàng tay ôm chặt lấy tôi khóc lóc rất thảm thương.. nhưng.. nhưng sao tôi.. hoàn toàn không cảm nhận được gì cả..?

“Con đây mà..”, tôi cố chạm tay vào bà ngoại.

“Mây, đừng cố nữa, m vẫn đang hôn mê mà..”

Người bên cạnh tôi lúc này, chẳng phải ai xa lạ.. là thằng Biển.

“Xin ông hãy cứu lấy nó, không có nó.. tôi chẳng còn thiết sống nữa, thằng Biển mất đi, nỗi đau còn chưa dứt.. giờ lại đến con Mây.. tôi có sống tẻ bạc với ai đâu chứ, sao ông trời lại nỡ đẩy đọa gia đình tôi thế này..”, vừa nói bà vừa quỳ mọp dưới đất, thầy Bảy nói mãi vẫn không chịu đứng lên.

“Nó cũng là đồ đệ của tôi mà, tôi sẽ cố hết sức, xin bà đứng lên cho..”, nói rồi ông tiến lại mở miệng tôi, nhét vào một viên thuốc gì đó chẳng rõ.

“T chết rồi hả Biển, chắc do nhát dao của ông Tư thịt heo.. cũng tốt, giờ có thể ở bên cha mẹ, cả m nữa.. m biết không..? sống 1 mình thật khó khăn lắm..”, tôi òa lên khóc ôm chặt lấy nó, nhưng nó nhanh chóng đẩy ngay tôi ra, mắt rưng rưng: “t cũng nhớ m lắm, nhưng không được Mây à, m còn chưa tận số đâu, nhập lại vào xác đi, muộn mất, m đã nằm hôn mê mấy ngày rồi..”, thấy tôi còn chần chừ, nó xô mạnh khiến tôi ngã nhào.

Bàn tay chơi với đưa ra cổ nín lấy vạt áo nó.. nắm được rồi, nhưng không giữ được, lại để tuột mất. Tỉnh dậy trong thể xác thực của chính mình mà nước mắt không ngừng tuôn, chẳng nói chẳng rằng gì nữa, mặc cho bà ngoại cứ ôm lấy tôi mà khóc, nước mắt nước mũi ướt hết cả vai áo.

Thầy Bảy phải lay mãi, ôn thần Lục Bảo đứng gần đó cũng tiện tay táng thật mạnh vào đầu tôi, kèm theo câu dè bủ: “phải tát thẳng tay nó mới tỉnh, thầy hơi đầu mà ngồi lay nó..”, ngẩng lên nhìn hấn ta với ánh mắt hận thù, chưa kịp đáp trả, thầy đã nói ngay: “ta thấy bầy nằm bất tỉnh dưới núi, bầy đã lạc đi đâu, sao lại ngất ở đó..”, tôi kể lại toàn bộ sự tình lúc đó, nhìn thấy con Mực chết thảm thế nào, ông Tư thịt heo tấn công tôi ra sao..

Ngồi đăm chiêu một lúc, thầy Bảy đứng dậy: “2 đứa sang nhà ông Tư thịt heo cùng ta, nhanh..”

Bước đến lò mổ, thấy đèn vẫn sáng, cửa chỉ khép hờ, những con lợn đã được làm sạch đang treo ngược trên cái móc câu kim loại nhọn hoắt, máu vẫn còn nhỏ long tong xuống nền. Từ phía ngoài cửa vào trong lò mổ máu rải rác khắp nơi, khô có ướt có, mới có cũ cũng có. Chúng tôi thận trọng tiến vào, bất chợt chân tôi giẫm phải một con lợn vừa cắt tiết, khiến 4 cái chân cụt ngùn của nó co giật không ngừng như vẫn đang sống.. với cái cổ đã bị cắt lìa.

Vết máu trên đất, dẫn từ cửa trước, ra cửa sau, dẫn thẳng lên con đường mòn trên núi. Nhà ông Tư thịt heo hoang vắng, không một bóng người. Thầy Bảy lần theo dấu máu đi tiếp tục lên núi, tuy vẫn còn sợ hãi

trong lòng, nhưng tôi cũng đành lú lú theo sau sát thầy, còn tên Lục Bảo kia đi cuối.

Nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của hắn, tôi thực sự chỉ muốn xoay lại đập cho hắn một cái thật mạnh thật đau, để hắn lăn cù cù xuống núi mất mặt, mới hả lòng hả dạ. Thấy tôi còn hậm hực, hắn ta nhìn tôi, vẻ mặt châm chọc: “tôi sợ bà trẻ quá rồi, phải đi cuối cùng còn dễ mất đến, lạc mất nữa thì nguy..”, từ lúc đó không ai nói gì nữa, chăm chú lần theo dấu máu vẫn còn mới trên đất.

Dấu máu cuối cùng dẫn đến đâu..?

Cây cổ thụ.. gần cái mộ mất xác.. trên cây, có thứ gì đó đang đung đưa qua lại theo gió. Lục Bảo chạy ngay lại gần, rọi đèn pin lên.. lúc này mới tá hỏa.. là ông Tư thịt heo.. cái chết vô cùng kỳ dị, ông ta bị treo ngược 2 chân lên cao bởi những vòng dây leo đầy gai, những cành cây nhọn đâm xuyên ngang dọc qua cuống họng.. trông như những con lợn đã bị chọc tiết, treo ngược lên để máu nhỏ xuống.. treo đầy trên cái móc kim loại sáng loáng trong lò mổ.. Trông mắt tròn trĩnh thẳng thốt, có lẽ những sợi dây chỉ chút gai nhọn kia đã chui sâu vào cuống họng.. ngay khi.. ông ta vẫn còn đang sống, ông Tư thịt heo này chắc đã phải đau đớn đến tận cùng khi bị gai nhọn xuyên thủng qua toàn bộ nội tạng, nghẹt thở mà chết.

Trở lại lên núi ngay trong đêm cùng thầy Bẩy là thân nhân ông Thành, cũng chính là người đàn ông đào huyệt đã chết, và vài người nữa. Thầy Bẩy chẳng biết nhìn thấy thứ gì trong ngôi mộ trống không, mà gọi Lục Bảo lại rọi đèn pin để ông leo xuống, lúc trở lên.. trên tay ông là tấm vải liệm đen.

Trước cặp mắt khó hiểu của dân làng, thầy Bẩy lấy từ trong túi ra xấp giấy màu vàng, bắt ấn chia vào những chữ ngoằn ngoèo trên đó khiến chúng cháy ngay thành tro bụi, sau đó ông gói tro lại vào trong tấm vải liệm. Rồi thầy Bẩy gọi chị vợ ông Thành lại, treo bộ đồ của ông ta hay mặc lên cây, dùng gậy đập vào liên tục, gọi hồn ông ta dẫn xác trở về nhưng vô vọng.

Ngẫm nghĩ một lúc, thầy Bẩy tiến lại gần cây cổ thụ, ngắt những chiếc lá trên cành, xếp chồng chúng lên nhau, thành cái chén đựng, hình dạng như chiếc thuyền con, rồi dùng cây gai chích vào đầu ngón trỏ ông Tư thịt heo lấy đi vài giọt máu của ông ta, đem để lên trên bàn pháp sự. Thầy Bẩy nói phải lấy máu của ông Tư là nạn nhân của nó, để dụ cái xác trở về thiêu hủy, lần này nếu không được nữa, e rằng.. phải dùng đến máu của người cùng chung huyết thống.

Khi thầy bắt đầu lầm rầm đọc chú, một cơn mưa máu đã đổ xuống phủ đầy trên cây cổ thụ, nhỏ giọt từ trên những tán lá xuống dưới huyệt mộ. Thở hắt ra một hơi, thầy lắc đầu: “ta thực sự hết cách.. giờ chúng ta trở lên trên cái miếu thử xem sao..”, cả đoàn người chia ra, nhóm đưa xác ông Tư thịt heo về làng, nhóm theo thầy Bẩy lên đỉnh núi.

Lên đến nơi thì thấy cái miếu đã bị ai đó hay thứ gì đó phá vỡ, để lộ ra bên trong một bức tượng phụ nữ kỳ lạ. Chẳng hiểu lúc đó tôi nghĩ gì, mà đi một mạch đến xếp lại những cái ly lán lóc vào đúng chỗ của nó, nhang thì cắm lại vào lư. Trong lúc sắp xếp, vô ý thế nào, tay lại đụng trúng cái tượng kỳ dị chỉ có nửa thân người, không đỡ lại kịp, khiến nó ngã lăn quay ra đất.. làm lộ ra phần bệ đỡ có gì đó không đúng.

Tôi gọi thầy Bẩy và Lục Bảo đến xem thì ngay lập tức, tay anh ta chạm vào xoay mạnh cục đá phẳng hình tròn, là bệ đỡ bức tượng trước đây, nghe Ầm một tiếng lớn kinh thiên động địa, lũ chim trong rừng nghe động, đập cánh bay lên tứ tán.. “thì ra ở đây có mật đạo”.. một đường hầm sâu hun hút không thấy đáy. Chưa ai kịp phản ứng gì, tên Lục Bảo lại nhanh tay giật lấy cây đèn pin trên tay tôi, đi thẳng một nước xuống dưới bậc thang làm bằng đá, phủ đầy rong rêu..

Như đã quá quen với tính cách của hắn ta, thầy Bẩy mặt không chút biến sắc, lẳng lặng bước theo sau, dặn dò tôi không được xuống, nhưng.. đương nhiên tôi vẫn nổi bước theo sát gót, lúc này khuôn mặt thầy mới lộ rõ vẻ bất lực, không ngăn tôi thêm nữa, chỉ lắc đầu ngao ngán, đưa viên đan dược ra hiệu ngậm vào như mọi lần. Những người còn lại đứng hết bên ngoài. “Sao lần nào cũng ngậm cái này hết vậy thầy, nghe toàn mùi dầu bạc hà..”.

Dường như không ai quan tâm đến câu hỏi ngu ngơ vừa rồi của tôi, cả 2 đều đang chăm chú vào từng bậc thang dưới chân. Xuống đến nơi, hiện ra trước mắt chúng tôi là một tượng Phật, hiện trạng vẫn còn nguyên vẹn, ở phần đai lưng có thứ gì đó sáng loáng, tôi hơi hoảng hốt khi nhận ra đó chính là con dao phay chặt thịt heo của ông Tư, vì nó đã từng dí đến rất gần mặt tôi đêm đó, nhất định là nó.. không thể làm được, lạ là nó chỉ có phần lưỡi, không thấy cán dao đâu.

Lục Bảo lại chẳng nghĩ ngợi gì, tiến đến rút ngay nó ra khỏi cái đai lưng, ngay lập tức một cơn gió mang theo luồng khí lạnh thấu xương thổi thốc đến, kéo theo đó là tiếng Phì phò.. vang lên từ khắp tứ phía xung quanh, vọng khắp 2 bên trái phải, từ trên trần dội xuống đất, từ xa dội về ngày càng gần, càng to càng rõ, tôi sợ hãi co rúm người lại.. hỡi ôi, hiện ra trước mắt tôi lúc này là hàng ngàn hàng vạn con rắn lớn nhỏ, thân dựng đứng uốn éo trên cái đuôi làm trụ đỡ, đang phồng mang dữ tợn, lưỡi liên tục thè ra thụt vào, thở Phì phò..

Những ngọn nến trong mật đạo đột ngột cháy phừng lên, hiện rõ con đường trở lui đã hoàn toàn bị bịt kín và những xác chết nằm rải rác trên mặt đất kia.. có lẽ là những người đã mất tích.

Thầy Bảy lục túi vứt toàn bộ số thuốc đặc chế đuổi rắn còn lại ra mở đường, hét lớn: “nhanh theo ta..”

Lục Bảo cũng bẻ vịn một chân nền quơ mạnh vào bọn rắn, khiến chúng phần nào lùi lại, đuổi theo sát gót lên đến miệng hầm. Nhìn thấy vẻ mặt thẳng thốt của cả 3, những người bên trên cũng không ai bảo ai, chạy tứ tán xuống núi. Cũng may bọn rắn kia không hề ra khỏi căn hầm đó.

Thầy trò thất thủ trở về nhà, bữa cơm lặng yên, không ai nói với ai câu nào, đã có quá nhiều chuyện kỳ quái xảy ra, xác những người mất tích dưới mật đạo đầy rắn, cái chết của người đàn ông đào huyết, thi thể dưới huyết mộ đã biến đi đâu mất, ông Tư thối heo sao lại chết thảm đến vậy, cả con Mực và ánh mắt tuyệt vọng cùng cực của nó nữa.. tất cả hỗn loạn, xoay vòng vòng trong đầu mỗi người không tìm ra được câu trả lời.. không cần nói cũng hiểu được, trong lòng chúng tôi lúc này, lo lắng nhất, ám ảnh nhất, không phải những thứ kia, mà chính là cái quan tài dưới giếng và thứ đang nằm bên trong nó..

Đột nhiên Lục Bảo lên tiếng: “những thứ khắc trên phù điêu đó rất quen, có khả năng từ thời Tần, Hán, một cách an huyết mộ theo phong thủy, nhìn quan tài đó, chứng tỏ cấp bậc không hề nhỏ..”

“Những dấu ấn trên đó là một dạng huyết chú sẽ ăn toàn bộ lục phủ ngũ tạng, nhốt linh hồn người chết vĩnh viễn ở lại bên trong thể xác, vĩnh viễn không thể siêu sinh..”, thầy Bảy tiếp lời.

“Chúng ta sẽ đưa nó lên sao..? Tại sao thất khiếu ông ta không ngừng chảy máu, còn đôi mắt lạnh lẽo quỷ dị con thầy trong quan tài, trên đầu ông ta nữa.. đó là gì..? Ai được táng trong cái quan tài đó..”

Mọi thứ lại chìm vào trong im lặng, chỉ còn tiếng củi cháy lách tách trong lò sưởi.

Lần này, thầy Bảy đứng dậy, đi lấy tấm bản đồ tô tô nói nói một lúc, ông gọi ngay chúng tôi lại: “hòn đảo này hình dáng vô cùng giống một cái quan tài lớn, mà nắp hòm ở 3 nơi, cái giếng táng cái hòm kỳ lạ kia, mật đạo đầy rắn, và.. huyết mộ ta đã chọn cho người đàn ông đào huyết.

Ta đã đoán đúng đây là một thế trận phong thủy vô cùng lớn, nhưng ta không ngờ.. nó là một nơi giết người.. vô tình đã sa vào bẫy của người tạo ra chúng, mở hết những bể huyết mới gây ra có sự.. chỉ trách ta tài học còn quá kém cỏi.. đây vốn là cách cực tạo ra thế đất La Hầu, những thi thể nam, táng vào đó sẽ thành thầy ma đi hại người, dùng máu huyết của họ để gia tăng ma lực nuôi mạch La Hầu, ăn sâu bén rễ bên dưới hòn đảo này, biến hòn đảo thành một cái bẫy, ăn sống, tiêu hóa những người bên trên mặt đất, không để lại bất cứ dấu vết nào.. Ta cứ nghĩ táng thi thể người đào huyết vào đó là cách chặn đứng, cắt đứt mạch La Hầu không cho nó vươn xa, bén rễ, ai ngờ, còn nuôi nó mạnh hơn..”

Đột nhiên có tiếng đập cửa Ầm ầm gấp gấp bên ngoài, tôi chạy nhanh ra mở cửa thì thấy một thanh niên trong làng, vẻ mặt hốt hãi, vừa thở hồng hộc vừa nói: “sáng nay là ngày đem ông Tư thối heo đi chôn, nhưng đột nhiên con trai ông ta leo lên nằm phía trên quan tài, ai kêu cũng không tránh đi, còn trườn mất lên hầm dọ.. nhờ thầy Bảy xuống xem giúp..”

Vậy là cả 3 lại phải quỳ quả khăn gói xuống núi, đến nơi thấy thằng con trai ông Tư đang lăm lăm con dao phay chặt thịt trong tay, chìa về phía mọi người quơ qua quơ lại, cặp mắt nó không hề có mí, toàn bộ bị thụt sâu vào bên trong, ánh mắt vô hồn dữ tợn, khiến ai cũng chạy tán loạn thoát thân, chỉ còn người nhà ở lại, nhưng cũng không một ai dám lại gần. Dưới chân nó, cạnh quan tài là xác mấy con lợn vừa cắt tiết, máu chảy lênh láng, nó ngồi bệt trên vũng máu tanh, máu loang ra thấm dẫm cả cái quần dài, mắt và tay tử mẫn, chăm chú cạo lông trên cái chân giò, vừa bị nó gơ cao tay chém Phập một cái đứt lìa bởi lưỡi dao bén ngọt..

Có lẽ, người đang ở trước mắt chúng tôi..

không còn là con trai ông Tư nữa..

6. Chương 6: Âm Dương Chuyển Vị

Xoẹt.. xoẹt.. xoẹt.. âm phanh phát ra từ con dao phay chặt thịt đang cà qua cà lại trên cục đá mài cùng bộ dạng quái đản của hắn, khiến những người đứng quanh đó đều rùng mình nổi da gà. Thầy Bảy càng lo lắng hơn khi thấy 2 ngọn đèn dầu hỏa để trên bàn thờ không gió mà bỗng nhiên tắt phụt cả 2. Đèn dầu hỏa trên bàn thờ người chết vốn không được để tắt, đó là điều cấm kị, một khi nó tắt, tai họa đã ở rất gần, có thể giáng xuống bất cứ lúc nào, họa hại vô cùng lớn.

“Sao giờ thầy..”

Còn chưa biết phải tiến đến thấp lại ngọn đèn thế nào thì đèn điện cũng tắt Phụt. Cánh cửa đóng sầm lại, nhốt tất cả bên trong. Mọi thứ chìm vào trong bóng tối tĩnh lặng, không một ai dám nhúc nhích hay đi tìm đèn cây, người này đùn đẩy cho người kia, cho đến khi thầy Bảy gọi Lục Bảo đến giúp một tay.

“Giờ tôi cần những người trẻ ở đây tự giác tự nguyện đứng ra đây giúp tôi, nếu không.. tất cả chúng ta đều phải bỏ mạng lại đây cùng ông Tư đang nằm trong quan tài kia..”, thầy nhỏ nhẹ nói.

Xong, đếm tới đếm lui, chỉ có 8 người chịu đứng lên giúp thầy.

“Chúng ta phải tìm cách bẫy được nó, nhưng đầu tiên, ta cần những người cùng huyết thống tiến đến thấp lại 2 cây đèn dầu hỏa trên bàn thờ.. trong 8 người ở đây, ai sẽ giúp ta làm việc đó..?”

Bất giác, ai cũng đứng lùì ngay lại, nép sát vào nhau, không ai dám nhìn thẳng vào mắt thầy Bảy.

Có tiếng nói của ai đó phát ra từ phía đám đông đang ngồi xúm chụm vào nhau trong bóng tối: “ông Tư là do ai mà chết, hả..? Các người không thấy tội lỗi với nhà người ta hay sao mà giờ còn muốn đem con cái họ ra làm con tốt thí mạng nữa..? Nếu muốn thấp lại ngọn đèn dầu hỏa đó thì đi mà gọi đệ tử nhà ông làm.. tất cả lùì hết về đây ngay..”.

Đám đông bắt đầu lao nhao lên, đã có những tiếng chửi rủa giận dữ, đầy hận thù nhắm về phía thầy trò chúng tôi: “nói phải lắm, cũng vì lão ta mà ông Tư mới dắt con Mực lên núi, đến nỗi phải bỏ mạng..”, “chuyện có dính dáng gì đến nhà chúng ta đâu chứ, khi không vạ lây..”, “ổng chết rồi còn muốn hại thêm huyết thống nhà người ta nữa, thiệt thối hơn ác đức..”, “để lão ta tự đi mà tính, không chết được đâu mà sợ, không lẽ lão để chúng ta chết, lão là thầy cao tay kia mà..”, “phải đó, tu tiên thì sợ gì mấy thứ này chứ, cứ ngồi im đợi lão thôi..”, “nếu không giúp lão thì nhà ta đâu có gặp họa sát thân thể này..”, “lão chỉ hù dọa được mấy đứa yếu vía chứ nhà này, đôi tay ai cũng ngày ngày nhuộm máu, chọc tiết, chặt chém hàng trăm con lợn, sợ cái gì chứ..”.

Thầy Bảy không nói thêm gì nữa, từ phía sau lưng, những dãy đèn cầy trắng đột nhiên sáng trở lại, chiếu thứ ánh sáng đỏ leo lét như bóng đèn trái ớt lên mọi vật. Lục Bảo kéo tay áo thầy Bảy nói khẽ: “có chuyện không hay rồi thầy..”

Vừa nhìn, thầy đã hiểu ngay chuyện không hay kia là gì.

Con trai ông Tư.. đáng ngồi xiêu vẹo, liên tục chặt Phầm phạp vào những miếng thịt lợn, nhuyển nhừ.. không hề có bóng đổ trên nền đất loang loáng máu.. nếu anh ta là người, sao lại không có bóng..?

Đột nhiên, từ khuôn miệng tái nhợt bật ra tiếng cười Khùng khục thành từng tràng dài, trong khi tay anh ta không ngừng nhắm đếm số thịt lợn vừa được chặt, bày la liệt xung quanh. Dù rất sợ, nhưng tôi vẫn quyết định chính mình sẽ tiến đến thấp lại 2 ngọn đèn dầu hỏa. Bàn chân nhấc lên còn chưa chạm được đến đất, hắn ta đã quay ngoắt lại, ánh mắt sắc như dao, khiến tôi suýt chút nữa thì hét lên vì kinh hãi.

“Mày dầm..”, ông ta găm lên cùng với con dao phay đang giơ cao quá đầu, rõ ràng đó là giọng nói.. của ông Tư thật heo.

Chần chừ trong giây lát, tôi thẳng hướng quan tài mà chạy đến, mặc kệ tiếng gầm gừ hăm dọa của ông ta, Lục Bảo ở phía sau đánh lạc hướng, giúp tôi kéo dài thời gian. Đến chỗ bàn thờ, tôi nhanh chóng bật lửa từ cái hộp quẹt ga lên, đưa vào dây bấc trong chiếc đèn.. nhưng nó không cháy.

Quay lại phía sau, thấy ông Tư lúc này đã tiến đến gần tôi.. khoảng cách chỉ còn 1 cái quan tài.

Hít một hơi thật sâu, tôi vặn sợi dây bấc lên đến mức tối đa, cố bật lửa châm lại thêm lần nữa. Ngọn lửa vừa chạm đến dây bấc đã lập tức cháy bùng lên, miệng tôi còn chưa kịp nở ra nụ cười mãn nguyện thì từ trong quan tài một luồng khí lạnh ào đến.. thổi tắt ngọn lửa mà tôi cố lắm mới châm lên được. Xoay nhanh người lại phía sau, bàn tay đưa con trai ông Tư suýt chút đã nắm được vào vai tôi, chưa bao giờ tôi thấy việc cắt phăng đi mái tóc dài lại đúng đắn đến thế, để hấn nắm được tóc chắc tôi đứng im chịu chết, chẳng cách gì chạy thoát được khỏi bàn tay đầy máu tanh đã ở rất gần kia.

Cầm theo đèn dầu hỏa trong tay, vòng qua cái quan tài chạy thoát thân, tôi rùng mình ớn lạnh khi lần nữa thấy từ trong đó đôi mắt đỏ ngầu lạnh lẽo lần trước, đang trợn to nhìn thẳng vào mắt tôi.

Quá sợ hãi, tôi nhắm chặt 2 mắt lại, vấp phải thứ gì đó, trượt chân ngã sòng soài trên sàn. Tay vẫn giơ cao cây đèn, thở phào nhẹ nhõm vì nó không tuột khỏi tay mà vỡ tan tành. Bất chấp hiểm nguy cận kề, tôi cố bật lửa châm thêm lần nữa, trong tư thế nằm sấp, ngay phía dưới nơi đặt quan tài. Ngọn lửa cháy phừng lên vì sợi bấc quá dài, cháy xém cả vào tay tôi bỏng rát, nhưng tôi vẫn cố chịu đau, chống tay đứng dậy, tìm đường quay trở lại chỗ bàn thờ.

Nhưng đột ngột.. cây đèn dầu phát nổ.. ngay trong tay tôi.

Còn chưa kịp hoàn hồn, khuôn mặt tinh quái của hấn ta đã ở ngay trước mắt, sáng bừng lên trong ngọn lửa. Hấn bật ra một tràng cười kinh khiếp, giơ con dao lên chặt xuống.. có cảm giác thứ gì, như bàn tay tôi vừa rơi xuống, bởi đường cắt quá ngọt, khiến tôi ngoài sưng sốt không còn cảm thấy gì khác nữa. Lại một tiếng vút nhanh nữa bổ dọc xuống từ trên đỉnh đầu, cũng may tôi tỉnh trí kịp thời né được, khiến con dao phay sượt qua tai, bị thương ở cánh tay, muốn chạy nhưng đôi chân không còn nhấc lên nổi nữa, chỉ nghe loáng thoáng bên tai tiếng Lục Bảo: “đứng lên, nhanh.. có nghe không..”, cảm nhận thấy 2 cánh tay rần rần của anh ta luồn vào dưới cánh tay tôi, cố lôi ra ngoài, cứ thế kéo xềnh xệch ra đến tận cửa.

Thầy Bảy ném vào người hấn ta những đạo bùa màu vàng, nói lớn: “Tư thật heo, ông đã chết rồi, coi thường quy luật âm giới, ông muốn hồn phi phách tán, không thể vãng sanh hay sao..?”

“Đây là những gì t phải làm, chính thầy trò chúng m đã hại chết t và con Mực.. t phải trả thù..”, hấn ta gần từng tiếng một trong cổ họng.

Đột nhiên, cánh cửa sau lưng tôi và Lục Bảo đóng sầm lại, tên đồ tể nhịp nhịp con dao phay sáng loáng trên tay, chân mày nhíu lại: “không một ai chạy thoát, tất cả các người.. đều phải chết..”

Lục Bảo bất bình, buông tôi ngã Bịch xuống sàn, lao đến, nhưng thầy Bảy đã kịp ngăn lại, anh ta hậm hực nói: “tìm 1 ai đó để đổ lỗi sẽ giúp ông hay con Mực sống lại hay sao, hă.. chúng tôi cũng chỉ vô tình, gián tiếp ảnh hưởng đến cái chết của ông và con Mực, chúng tôi nhận sai.. nhưng ông phải hiểu, luật Âm giới tàn khốc đến mức nào, oan oan tương báo đến bao giờ mới dứt.. xin hãy nghe tôi, buông đồ đao lập địa thành Phật.. thầy Bảy sẽ giúp ông Siêu Sinh Tịnh Độ..”

Đáp lại lời Lục Bảo là con dao phay phóng thẳng đến phía anh ta.

“Nhớ lấy, việc này là do ông chọn..”

“Lập trận.. Âm Dương chuyển vị..”, thầy Bảy nhắm mắt lại tĩnh tâm hô lớn.

“Hỏa Linh phù..”, tay Lục Bảo bắt ấn ném ra xấp giấy.

Toàn thân người hấn ta lúc này bị quấn chặt bởi tám Hỏa phù màu vàng nhạt, đổ gục xuống đất như thân cây vừa bị bứng gốc, miệng không ngừng lặp đi lặp lại: “âm dương chuyển vị.. âm dương.. chuyển.. vị..”

Một cơn chấn động làm nổi lên từ dưới mặt đất vòng tròn Âm Dương, xoay liên tục, hấn ta nằm gọn ở tâm điểm, đang ra sức giãy giụa, thầy Bảy và Lục Bảo đứng ở 2 phương vị làm chủ Âm và Dương. Hấn ta đột ngột đứng bật dậy, thế trận lập tức xoay ngược 180 độ tạo thành Thái cực trận đồ hình chữ Vạn sáng lên huyền ảo trong không gian đa chiều, thầy Bảy gõ vào đầu hấn ta hô: “PHONG”.

Con dao phay trên tay hần rơi xuống, khắp người buông thông, đôi mắt cũng nhắm lại, ngã bật ngựa về phía sau, không nhúc nhích gì nữa, trông đáng vẻ như đang ngủ một giấc say chưa tỉnh.

Thở phào nhẹ nhõm, tôi đứng bật dậy, tiến tới thắp lại 2 ngọn đèn dầu hỏa lúc này vẫn còn nguyên trên bàn thờ, quên thối mắc cả lí do vì sao, và quên luôn vui mừng vì cánh tay vẫn còn nguyên vẹn, không hề có thương tích gì. Khi ngọn đèn dầu đã sáng trở lại, thầy Bầy lấy từ trong túi ra tấm vải liệm đen đã được bọc tro từ lá bùa hôm trước, mở 4 góc ra, tôi ngạc nhiên thấy trên đó hiện ra những bông hoa màu xám tro còn chưa hé nở, thầy đưa cây kéo nhỏ, bảo tôi ngồi cắt chúng ra.

Sau đó, Lục Bảo đem tấm vải liệm đã được cắt đi, bọc xác ông Tư thật heo lại, lạ là những nơi bị cắt, nằm gọn gàng vào đúng phần giữa ngực cái xác. Những nụ hoa vải màu xám tro vừa được đặt lên đúng vị trí đã cắt rời, ngay lập tức xoay tít như những con quay, tạo ra thứ ảo giác như chỉ trong khoảnh khắc chúng đã từ nụ nở bung ra thành hình vậy. Mặt Lục Bảo hơi biến sắc, miệng hình như đang nhắm đếm số hoa trên ngực cái xác. Mắt bắt đầu đảo đảo nhìn quanh như tìm kiếm thứ gì đó.

“Tìm gì đó.. nói tui tìm phụ cho nhanh..”

“Sao thầy lại không đếm theo quy tắc Âm Dương trên tấm vải liệm, Âm lộ có lẽ cũng đã mở rồi..”, anh ta lẩm bẩm.

“Âm lộ là gì..?”, tôi thắc mắc.

”Sau khi thọ mệnh người ta kết thúc, sẽ có quỷ sai của âm gian, cũng chính là Hắc Bạch Vô Thường đến dẫn hồn phách người ta xuống Quỷ Môn quan.

Tiếp đó lại được Tứ đại Sứ giả của âm gian, là Đầu Trâu Mặt Ngựa, dẫn vong linh đến Âm Tào Địa Phủ, chư vị Đại Phán quan của Thập Điện Diêm La tiếp nhận.

Cuối cùng mới quyết định vong linh có thể đi vào cõi nào để tiếp tục luân hồi: hoặc là lên trời hưởng phúc lành, hoặc là tiếp tục đầu thai làm người hay loại động vật nào đó, thậm chí hơn nữa là bị đánh vào mười tám tầng địa ngục phải chịu muôn vạn khổ hình.

Để được đầu thai thì vong hồn đó phải trải qua 7 ải lớn dưới địa ngục lần lượt là Quỷ Môn quan, Đường Hoàng Tuyền, Tam Sinh thạch, Vọng Hương đài, Vọng Xuyên hà, Canh Mạnh Bà, và Cầu Nại Hà..”, vừa nói Lục Bảo vừa loay quanh tìm kiếm.

“Đối với những âm quỷ như ông Tư thật heo thì khi bị Diệt, phải tiến vào Âm lộ, nơi này được tách ra làm 9 cửa Tử, trong số đó, cánh cửa đại diện cho số bông hoa bằng tro kia là Cánh cửa được làm bằng giấy, một cánh cửa Tử vô cùng hiếm ác.. ác linh bước vào đó, sẽ mất đầu..”

Nói rồi, anh ta lấy từ trong túi ra một khổ giấy nhỏ, gấp đi gấp lại thế nào khổ giấy ngày càng to ra, dưới bàn tay khéo léo cắt dán, chẳng mấy chốc đã xong 1 hình nhân giấy, điều đặc biệt là giống ông Tư thật heo như đúc, để đặt đến tay nghề cắt dán giấy như người thật thế này, chắc chắn không phải người có thể coi thường được.

“Ông ta đã chết rất thảm, tôi phải làm gì đó, không thể để linh hồn ông ta lại vào đó chịu khổ mất đầu, cả đời không nhìn thấy đường trở về, lưu lạc đọa đầy mãi mãi trong cửa Tử thứ 9.. coi như tích thêm chút Âm đức, người làm thầy như chúng ta, rất cần đến cái gọi là Âm đức này.. nhưng, nếu phạm phải, dù chỉ là 1 sai lầm nhỏ, thì người phải vào Âm lộ, bị chém bay đầu kia, chẳng phải ông đồ tể, mà.. là tôi..”, miệng nói nhưng tay vẫn đang tỉ mỉ tô vẽ, lúc này nhìn anh ta cũng không đáng chết như ngày thường, thậm chí còn có chút ấn tượng tốt đẹp.. và cả cảm phục nữa.

“Đứng đó làm gì, kiếm chuyện gì làm cho có ích chút đi.. lại chỗ quan tài mà đứng, trông cái xác, không được để ai chạm vào hay di chuyển những bông hoa đang xoay trên ngực ông ta, biết chưa.. có gì tôi không chịu trách nhiệm đâu đó, bà trẻ.. chỉ cần giữ được qua hết đêm nay thôi..”, nói rồi anh ta sang nói nhỏ gì đó với thầy Bầy, xong bước ngay ra cửa, chìm vào trong màn đêm đen đặc.

7. Chương 7: Địa Ngục Không Đầu

Lục Bảo trở về, lấy từ trong túi ra những nan tre uốn dẻo được, áo tang.. và một số thứ khác.

Anh ta tiến đến nhìn thầy Bảy lắc đầu, khẽ thở dài. Thầy nhìn tôi, nhỏ giọng: “thế thì phải nhờ cậy với con Mây tiến ông ta một đoạn thôi..”

“Đành vậy, con cũng đã đi gõ cửa từng nhà, ngay cả thân quyến của ông ta cũng không ai đồng ý cho con họ đứng ra giúp chúng ta..”, vừa nói anh ta vừa tiến đến đưa cho tôi một bộ đồ tang trắng: “mặc vào đi, rồi sang đây giúp một tay..”

Tuy vẫn chưa hiểu đầu cua tai nheo thế nào nhưng tôi vẫn răm rắp làm theo. Lục Bảo đến chỗ quan tài gỡ tấm vải liệm đen đang bọc xác ông Tư ra, cắt nó làm đôi, đưa cho tôi một nửa: “này.. cầm lấy, chuẩn bị tinh thần chưa, đến lúc dạo chơi một vòng rồi..”

Tôi ngớ người ra hỏi: “ý anh là gì...?? đi đâu kia...??”

“Chúng ta cần theo vòng tròn Âm Dương tiến ông đồ tể kia đi một đoạn, tránh cho ông ta họa mất đầu. Tôi đã cố hết sức thuyết phục nhưng không ai để con họ trở thành đồng nam đồng nữ giúp chúng ta cứu ông. Thời gian không còn nhiều, tôi đành nỡ giá thân chinh đi một chuyến, còn thiếu một Âm nữ.. đương nhiên là cô..”

Chuyện hệ trọng đến vậy mà hần ta thản nhiên nói, không thèm ngoái lại nhìn tôi đến một cái. Nhưng vẻ mặt này của hần.. cũng không giống đang đùa.

Giật lấy nửa tấm vải liệm đen còn lại tôi đang cầm trên tay, phủ lên trùm kín đầu, hần nắm lấy tay tôi để lên trên thành quan tài, đặt tay mình chồng lên trên. Vừa định rút tay lại vì ngỡ ngàng thì hần ta càng nắm chặt hơn, cùng lúc đó lên tiếng: “để yên.. giờ tôi bảo gì thì làm theo.. bước theo nhịp tôi đếm, đi vòng quanh quan tài 3 lần.. 1.. 2.. 3..”, đi được hai vòng.. mọi thứ lúc này vẫn ổn. Trước khi bước tiếp vòng thứ 3, tôi nghe tiếng Lục Bảo dặn dò: “ông ta sẽ nhận ra tấm vải liệm này và nghĩ rằng thứ bên dưới là thể xác của ông.. mà nhập hồn vào.. cảm giác sẽ không mấy dễ chịu đâu..”

Tôi thảng thốt, nói như hét lên: “là ông nhập vào tui đó hả, rồi hồn tui đi đâu..”

“Có tôi đây thì sợ gì, bé bé cái miệng thôi, dọa hồn ông chạy mất thì cô liệu mà đi kiếm về đó..”, anh ta gắt lên. Câu gắt gỏng vừa rồi cũng kết thúc vòng đi thứ 3. Một cơn gió lạnh thổi ào đến, tấm vải liệm bỗng chốc trở nên vô cùng nặng nề, cứ như đang công theo trên lưng một cục đá to vậy.. mà không đúng, tay.. rồi chân Ai đang quắp vào cổ vào sườn tôi thế này, cả cảm giác rờn rợn khi gò má Ai đó đang chạm vào mặt mình và hơi thở bốc mùi thối rửa lạnh băng này nữa.. là.. là cảm giác giống với bà Hạnh khi bà ta nằm lững lơ trên không, mặt đối mặt với tôi.. chính là cảm giác đó.. không lẽ.. không lẽ.. tôi đang công ông ta trên lưng, xương cốt tôi như muốn vỡ vụn ra từng mảnh.. nghe rõ cả tiếng Răng Rắc..

Tôi gần như muốn quy xuống, đột nhiên hai bên tai nghe ong ong tiếng ai đó hét thất thanh: “Mây.. không được khụy xuống..”, ngọt ngọt.. khó thở bên trong tấm vải liệm khiến tôi choáng váng, không thể gắng gượng nổi nữa nếu không có tiếng nói và cánh tay ai đó đưa ra kịp lúc đỡ lấy đằng sau lưng. Tôi đã cố chịu đựng, nhưng hai chân đã mềm nhũn rồi, thực sự không thể cố chống chọi được đến cùng.

Thầy Bảy thấy tình thế nguy cấp liền tiến đến dùng một ngón tay bắt ấn chỉ vào giữa ấn đường hô: “Xuất..”, vừa dứt lời tôi đã thấy cơ thể mình nhẹ bẫng, thầy vỗ vỗ lên vai: “bây làm tốt lắm..”

“Con sợ quá thầy ơi.. ông.. ông đu trên lưng con..”, tôi nói như sắp khóc.

Thầy Bảy chỉ cười, lấy từ trong túi ra xấp giấy vàng, đưa vào ngọn đèn dầu hỏa đốt cháy lên, hơi qua hơi lại vài vòng quanh thi thể ông Tư cho đến khi cháy hết. Thầy cúi xuống ấn những huyết đạo gì đó không rõ trên phần ngực cái xác đã tái nhợt, tanh tanh mùi thịt cá ươn. Ấn đến huyết cuối cùng nằm giữa chân thủy, cái xác giật mạnh lên mấy cái như bị sốc bởi một dòng điện cực mạnh. Thầy Bảy hơi chau mày: “Lục Bảo đâu, đứng trên đầu, còn con Mây đứng dưới chân, cầm theo 2 cây đèn dầu hỏa nữa..”

Nhanh tay đặt lại những nụ hoa xám tro lên giữa vùng ngực cái xác, tại những huyết đạo vừa được khai thông, thầy Bảy giọng trầm hẳn xuống: “trên con đường thành Ma vốn không thể thấy được ánh mặt trời, chân trần dẫm trên âm lộ chất đầy xương trắng. Thân xác bị lửa thiêu thành tro bụi.. âm hồn bất tán lẽ

loi cô độc, lưu đầy mãi mãi, bất sinh bất diệt. Thế sự vô thường, oán thù chưa báo đã tự tổn thương. Bỏ đi, chỉ bằng quay về. Ly kinh bạn đạo, luân hồi báo ứng, tạo nghiệp.. đáng không, ông nghĩ có đáng không?”, cái xác lại lần nữa rung lắc dữ dội, cặp mắt đang nhắm nghiền bất chợt mở to ra, lòng mắt vằn lên những tia máu đỏ, chao đảo liên tục.

Một tay dẫn cái xác xuống, giữ cho nó cố định, một tay ra hiệu cho tôi và Lục Bảo lấy tấm vải liệm đen trùm lên đầu trở lại, miệng thầy hô to: “Thăng..”.

Trước khi trùm tấm vải liệm lên đầu, tôi thấy rõ một lớp khói mỏng là đà bọc quanh thi thể ông Tư bắt đầu dao động mạnh, tỏa ra trong không trung, rồi nhanh chóng chụm lại thành một khối, bay lên trên tầng không sau tiếng hô Thăng của thầy. Hai tay cầm chiếc đèn dầu hỏa để giữa ngực, phủ lên tấm vải liệm đen, đầu hơi cúi, tôi nghe tiếng Lục Bảo đọc thứ gì đó nghe rất lạ: “máu nhuộm ánh tà dương, nguyện đánh đổi tuổi thanh xuân mực nát, thời niên thiếu khinh cuồng, nguyện cùng Âm nữ đưa oán hồn đi qua đoạn đường hư vô, tiến vào Âm lộ.”

Thầy Bảy đi đầu, theo sau là tôi, Lục Bảo đi cuối cùng, xoay vòng quanh quan tài. Thầy tiếp lời: “ngang qua mộ phần không thân không xác, còn chưa cũ đã nạp thêm oán hồn vô tội. Y phục đỏ thắm xiêng ngang dọc trên cây.. thật thảm thương.”

Rồi cả 2 cùng hòa giọng chung như đang hát theo một bài kinh Phật nào đó, tôi cũng lắng nghe theo: “bạch y lữ vạn nhân, xương khúc ca.. tưởng nhớ những oan hồn đã khuất. Bốn phương thiên địa, chính là những ngày dài. Ngày báo được oán.. xóa bỏ đi vết thương ngày trước, tiếng khóc thảm thiết, sóng nước cuộn trào, vực sâu vạn trượng còn nghe thấy tiếng ca ai oán, điệu hát buồn che khuất vầng nhật nguyệt.. oan oan tương báo, nghiệp quả luân hồi, đáng không, có đáng không..?”

“Khai âm lộ, cửa Tử thứ 9.. Khai..”

Từ phía trong tấm vải liệm, nhờ ánh đèn dầu mờ mờ đang cầm trước ngực, tôi thấy cả 3.. người đi trước, kẻ theo sau, tiến vào trong một cánh cổng làm từ nan tre bọc bằng giấy. Thầy Bảy đang cầm bên tay phải hình nhân giống ông Tư như đúc, kích thước cũng y như người thật, còn tay trái cầm theo thứ gì đó, tôi không nhìn rõ. Tất cả chậm rãi đi theo làn khói trắng vừa bay vút vào cửa trước đó.

Không khí xung quanh ngày càng lạnh hơn, khắp người tôi bắt đầu run lên lập cập, cái lạnh đến từ sâu trong xương tủy, khiến toàn thân như bị bao bọc bởi một lớp băng mỏng.

Cảm giác như đang đi trên một cây cầu vô cùng mỏng manh. Ván lót gập ghềnh, mấp mô, không bằng phẳng, khiến tôi suýt trượt ngã mấy lần.

Thầy Bảy nói khẽ: “đừng nhìn xuống dưới nghe bậy..”

Lục Bảo tiếp lời: “đem hình nhân này thế thân vào địa ngục không đầu.. dẫn xác ông đồ tể này đến giao cho Mạnh Bà là xong nhiệm vụ.. cẩn thận.. để trượt chân xuống dưới thì không ai cứu nổi cô đâu, rần rít cá sấu, vô số oán linh bên dưới đang kêu gào chờ kéo những vong linh trên cầu xuống dưới xé xác, chưa kể đây là con sông Lú, nuốt vào một giọt thôi, cũng trở nên đần độn, có cứu được cũng thành đứ ra ngẩn vào ngơ.. liệu hồn đó..”

Tôi không nói gì vì còn bận căng mắt lên nhìn từng bậc cầu ọp ẹp bằng gỗ mục, sợ sơ sẩy ngã xuống cầu thì toi đời.

Cửa Tử thứ 9 là một cánh cổng bằng giấy, phía trước là cái máy chém cũng bằng giấy, liên tục kéo lên dập xuống, trông khá vô hại, có lẽ vì nó làm từ giấy bồi.

Thầy Bảy tiến lại, đưa hình nhân lên, đứng đứng trước mặt. Lúc này tôi mới để ý thấy hình nhân giấy kia chưa có mắt, cho đến khi thầy Bảy dùng loại mực đen khá đặc biệt, được mài cùng móng tay, răng cửa và hòa với máu của ông Tư để khai quang điểm nhãn cho hình nhân giấy. Tay trái kiết ấn Bảo thủ, tay phải ấn Kiết tường, vẽ 3 từ Om Ah Hum bằng chữ Phạn, chữ Om nằm giữa hai lông mày, Ah ở miệng, và Hum ở cổ của hình nhân.. khoảng cách đều nhau. Ngay sau đó, dùng Hỏa phù quấn quanh, đốt cháy bằng lửa Hỏa diệm. Lập tức có âm thanh như tiếng vật gì đó bị kẹt vào một vật khác bằng kim loại vô cùng sắc bén.

Chưa kịp nhận định chuyện gì vừa xảy ra thì đã thấy một thứ tròn lăn lông lốc đập mạnh vào mắt cá chân tôi, nhìn xuống.. thì thấy ngay cái đầu ông Tư, mắt đang mở trừng trừng, ánh nhìn tuyệt vọng oán trách y

như cái cách mà con Mực nhìn tôi, khi chỉ còn cái đầu treo lủng lẳng trên núi.

Cái đầu ông Tư trọc lóc, khuôn mặt bị đâm nát vá chần vá xiềng. Một bên khóe miệng ông ta không thể khâu kín lại được.. vì bị thứ dây gai quái quỷ kia xé toạt lên đến tận mang tai, làm lộ ra bộ răng hàm vàng ệch, mọc xô lệch cả vào nhau.. từ nơi đó liên tục tòi ra những con dòi trắng béo múp, nhun nhúc, chui ra chui vào.. Tôi bịt miệng cố ngăn cơn nôn ọe vừa trào ra đến cửa miệng.

Lục Bảo kéo tay tôi đi qua những tảng đá tròn lớn nhô cao, khói từ dưới đó bốc lên mù mịt, cứ như bên dưới là một hồ nước đang sôi lên sùng sục không ngừng nghỉ. Đến một nơi, phía trước là hai trụ cổng bằng đá, có vô số vong hồn đang đứng xếp thành hàng dài phía trước, thầy Bảy nhìn qua bên vai trái nói: “tiền Phật không tiền được đến Tây Thiên, ta đưa ông được đến đây thôi, vạn kiếp lai sinh nhân quả luân hồi, sẽ có ngày tái ngộ.. Bảo trọng..”, nói rồi quay lưng trở về đường cũ mà đi.

“Đó là nơi nào vậy thầy..”, tôi tò mò.

Thấy tôi cứ há miệng chờ mà thầy không nói gì, tên Lục Bảo tỏ vẻ kẻ cả: “lại đây anh nói cho mà nghe..”

“Anh..? thôi khỏi đi..”, tôi quảy quả bước lên trước, đi sau thầy một chút.

“Đó là Mạnh Bà Trang, có từng nghe canh Mạnh Bà uống một chén quên hết vạn u sầu chưa.. gọi anh đi, tôi nói cho mà nghe cách làm thế nào..”, hắn ta tỏ vẻ đắc chí.

Thấy tôi vẫn giả lơ, nhưng thực chất đang dồn tai lên chờ đợi, hắn ta tiếp: “trước tiên cần lấy các quỹ hồn đã được phán định tại Diêm la thập điện làm nguyên liệu chính. Sau đó thêm vào các loại thảo mộc được thu thập từ trần thế, điều chế thành một bát canh rượu. Trong bát được ngăn ra ngọt, đắng, chát, chua, mặn, đúng 5 loại khẩu vị.

Đối với những linh hồn chuẩn bị đầu thai, đều phải uống một bát mê hồn canh này của Mạnh Bà. Không có bất kì linh hồn nào được miễn. Nếu linh hồn nào đó khôn lanh xảo quyệt, tìm cách qua mặt Mạnh Bà, không muốn quên đi.. rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt.. thì từ dưới chân liền mọc ra con dao sắc bén, móc vào hai chân.

Đồng thời, ở cổ họng cũng xuất hiện một miếng đồng sắc nhọn đâm xuyên qua cổ. Khi con người còn sống, tất cả họ đều đã từng khóc vì muôn vạn lí do oán hận tình thù. Mạnh Bà sẽ thu trở lại từng giọt.. từng giọt nước mắt đó, mà làm thành canh cho họ uống.. Mạnh Bà này cũng là người có lai lịch khá thú vị. Cho đến khi chịu gọi tôi là anh thì cứ biết thế này đi đã..”, nói rồi hắn ta nhìn tôi như chờ đợi.

Nhưng tôi đương nhiên, dù tò mò đến chết cũng không gọi hắn ta là Anh.

Về đến dương gian cũng vừa kịp lúc trời tờ mờ sáng, thầy trò đều mệt lả, chuyện còn lại giao cho gia quyến nhà ông Tư thịt heo.

Trở lên núi nghỉ ngơi..

8. Chương 8: Mạn Châu Sa Hoa

Sau bữa cơm chiều qua loa, thầy Bảy đi nằm sớm.

Dọn rửa xong xuôi, thấy Lục Bảo đang ngồi ngoài hiên nhà, tôi rón rén tiến lại sau lưng, bất chợt nghe vang lên chất giọng trầm ấm quen thuộc: “là người sẽ thấy bóng, khi nào là ma đi rồi tính chuyện hù anh, Mây à..”

“Anh, anh cùi loi.. mà hôi nè..”, vừa nói tôi vừa ngồi xuống, trên bậc thang bằng đá, cạnh bên hắn ta.

“Muốn biết gì thì gọi anh Lục Bảo trước đi nha..”, hắn ta chặn đầu.

“Con đường dẫn vào Âm Lộ có loại hoa đỏ rực, yêu dị diễm lệ vô cùng, khiến trông mắt anh khi đó nhìn tôi cũng bừng lên sắc đỏ, không hiểu sao tôi cứ nghĩ mãi về chúng..”, tôi e dè hỏi.

”Hương Bử Ngạn làm say lòng lã khách

Sắc Bử Ngạn nhuộm đỏ ánh tà dương”

Có ai nhìn thấy mà không đem lòng nhung nhớ vẻ ngoài yêu dị đó đâu. Chúng là Mạn châu sa hoa, chỉ nở nơi Tam Đồ, ranh giới giữa sự sống và cái chết.

“Bử Ngạn hoa, khai nhất thiên niên, lạc nhất thiên niên, hoa diệp vĩnh bất tương kiến. Tình bất vi nhân quả, duyên chú định sinh tử”— một nghìn năm hoa nở, thêm nghìn năm hoa tàn, hoa và lá vĩnh viễn không thể gặp nhau.

“Những thứ kiêu mị trên đời này vừa hay đều gắn liền với những điển tích bi thương.. mà Tam Đồ là dòng sông hôm đó à..”, tôi thắc mắc.

“Ừ, Tam Đồ xuyên, Đồ nghĩa là đường đi, Tam là ba. Những linh hồn chạm đến ranh giới sinh tử này, muốn sang bờ bên kia đều phải dựa vào nghiệp quả họ tạo ra khi sống để định ra ba dòng nước -chạm rãi- bình thường- và chảy siết, nên nó mới có cái tên là Tam Đồ..”

“Định ra 3 dòng rồi thì thế nào, phải bơi qua sao..?”

“Có người chèo đò đưa sang sông, nhưng đương nhiên cũng cần có lộ phí mới được.. Trần sao Âm vậy thôi..”

“Ừm, nếu tôi cứ lên mà không đưa lộ phí thì sao..?”

“Cô tưởng hiệp đáp người Âm mà toàn mạng trở về à, đương nhiên tên lái đò đó sẽ đưa cô ra giữa sông rồi thả tay ném cô xuống đó chứ còn sao..”, hẳn ta trợn mắt lên nhìn tôi ái ngại.

“Thì cùng lắm lúc đó.. tôi lại tự bơi sang thôi.. sợ gì chứ..”, tôi cãi bướng.

“Thưa cô, sông Tam Đồ kia không chỉ có nghĩa là 3 con đường, mà chính là 3 chìm, không hề có 7 nổi hay 9 lênh đênh cho cô lựa chọn, một khi xuống nước không thể quay đầu, hơn nữa nước sông lại mang kịch độc, cô chưa bơi sang đến bờ bên kia đã bị thứ độc đó ăn mòn linh hồn, trở thành một phần oán khí bên trong nó, rồi cô sẽ ôm oán hận đó mà thành Quỷ, vĩnh viễn không thể siêu sinh, phải chịu thống khổ lưu đày trong địa ngục băng.. lạnh giá, ngày ngày nhìn những linh hồn khác sang đò mà sinh lòng đố kỵ, chực chờ những linh hồn kia rơi xuống nước để nhấn chìm họ, biến họ thành Quỷ giống như mình, chớ có cuồng ngôn như vậy, không phải thứ để đùa đâu, nhóc con..”, vừa nói anh ta vừa đập mạnh bàn tay vào trán, làm tôi suýt bật ngửa về phía sau vì không đề phòng.

Tôi nhún mắt định đáp trả lại, nhưng nghĩ bụng vẫn còn chuyện chưa hỏi rõ, đành bậm bụng nhịn, nuốt cục tức vào trong, hỏi tiếp: “nếu.. có ai đó đem nó lên dương gian thì sao..”

“Lấy đò từ Âm giới đương nhiên sẽ có kết cục không tốt, mà này giờ hình như cô có gì đó hơi lạ, không lẽ..?”, anh ta xoay hẳn người lại nhìn chăm chăm vào tôi.

“Nói mau, có phải vậy không..?”, nắm hai vai tôi xoay về phía mình, anh ta gắt lên.

“Ồ.. ờ.. thì.. thì..”, tôi cố lảng tránh ánh mắt dò xét, hơi run giọng nói: “lúc đợi anh và thầy.. đưa ông Tư vào Mạnh Bà Trang, tôi thấy một bông hoa rực sáng lên giữa biển hoa đỏ thẫm như máu, tò mò tiến lại gần nhìn cho rõ thì nó rơi vào tay tôi, không hiểu sao.. tôi có cảm giác ấm áp, gần gũi lạ thường.. nên.. tôi mới giấu nó đi..”

“Không hay rồi.. giờ là mấy giờ..?”, anh ta chạy vút đi, lát sau trở ra kéo tay tôi vào phòng, nắm chặt 2 vai, nhìn xoáy sâu vào mắt tôi, dặn dò: “nghe cho rõ đây, chỉ còn đúng 3 phút nữa là đến thời khắc chuyển giao duy nhất trong năm, nếu bỏ lỡ thì cô chết chắc, hiểu chưa..?”

Tôi gật nhanh đầu, mắt mở to cố nuốt lấy từng lời từ miệng anh ta: “giờ tôi sẽ dùng thuật, dẫn hồn cô lìa khỏi xác, nhiệm vụ của cô là quay lại đó, trả lại đóa Mạn châu sa hoa này, trước khi gà gáy sáng.. lộ phí sang sông đây.. nằm xuống đi..”, anh ta cột vào cổ chân tôi một cái chuông vàng nhỏ, tiếp tục dặn dò: “khi gặp nguy, nhớ lắc nó.. nắm lộ phí trong tay, còn Mạn châu sa hoa đặt trên ngực..”

“Tôi phải đi 1 mình sao..?”, tôi nhìn anh ta khẩn thiết.

“Dám làm dám chịu.. khi hồn rời đi, cô sẽ thấy mình rơi trong khoảng không mịt mù gió cát, hãy để hồn nương theo cơn gió cát đó, nó sẽ cuốn cô đến bên bờ sông Tam Đồ.. nhớ không được để rớt cái chuông ở chân.. giờ nhắm mắt lại, đến giờ rồi.. lên đường thôi..”

Tôi thấy mình bị cuốn đi trong cơn lốc xoáy, những hạt cát thô bạo tấp vào mặt, rơi cả vào mắt tôi đau nhức, không thể trông thấy gì, cho đến khi nó dừng lại, tôi đã đứng trước sông Tam Đồ thật, trong tay đang cầm theo một mảnh ngọc xanh cũ, có vẻ khá cổ. Không để lỡ thêm thời gian, tôi mạnh dạn tiến đến, gọi người lái đò.

Ông ta xoay lưng lại chậm rãi, phía trong tấm áo choàng sờn rách như được chắp vá bằng những tấm vải bố là.. không gì cả, hoàn toàn rỗng. Ông ta nuốt lấy mảnh ngọc từ trong tay tôi, rồi ra hiệu bước lên. Nhưng con đò ra đến giữa sông, gặp phải dòng nước xoáy cứ chạt vật xoay vần ở đó mãi, không cách nào tiến xa hơn được nữa. Tôi thấy tay áo ông ta đưa lên, vỗ nhẹ lên đầu tôi 3 cái, kèm theo câu nói phát ra âm âm u u như từ cõi nào xa xăm vọng về: “người đang giữ thứ gì của Âm giới.. nói mau..”, biết đã bị phát hiện tôi ngồi lùì lại, chân cố lắc cái chuông vàng cầu cứu.

Ngay lập tức, toàn thân tôi nhẹ bẫng, rơi nửa thân người ra ngoài, nửa phía sau đầu chìm dưới nước, cảm giác từng sợi tóc như có thứ gì đó nắm lấy, giật mạnh, căng như sắp đứt, đau nhói.

Lúc này đóa Mạn châu sa hoa giấu kĩ trong lồng ngực trái đột nhiên có cảm ứng, sáng rực lên, nóng rát, bay vút ra ngoài, ánh sáng đỏ thắm bao bọc lấy tôi, vỡ ra thành hàng ngàn bong bóng nhỏ, đỏ như máu, lấp lánh dưới ánh tà dương. Khi mở mắt ra, tôi thấy hồn phách vẫn còn nguyên, chân đang đứng giữa cây cầu lát đá. Những bong bóng mang kí ức tái hiện lại trong nó.. hình bóng cha mẹ, thằng Biển, bữa cơm gia đình ấm áp và cả bọn chó tinh hung ác.. chứng kiến lần nữa cảnh người thân bị xé tan thành từng mảnh nhỏ, tìm tôi như vỡ vụn theo từng bong bóng vỡ tan trên nền chiều đỏ quạch.

Nhắm chặt mắt, ôm đầu đau đớn, tôi chạy nhanh qua bên kia cầu, đột nhiên té mạnh xuống đất vì va phải thứ gì đó.

Mở mắt ra sau khoảnh khắc choáng váng, bất ngờ.. tôi nhận ra đó là cha mẹ và thằng Biển, thể xác chẳng còn vẹn nguyên. Tôi ôm mặt khóc, chẳng biết vì đau sau cú ngã vừa rồi hay đang lo sợ những người trước mắt kia chỉ là ảo ảnh như bao lần trong mơ tôi vẫn gặp, chỉ cần chạm nhẹ thôi, thì họ sẽ lập tức tan ra thành sương khói, chỉ còn tôi ở lại, hụt hẫng, bơ vơ và cô độc.

Ánh mắt họ nhìn tôi sao vô hồn lạnh băng, dường như trong tròng mắt kia không còn có hình bóng tôi trong đó, tìm tôi quặn thắt đau, lần đầu tiên sau ngày họ rời xa, tôi mới khóc đến tả người đi thế này.

“Là con, Mây đây, cha ơi, mẹ ơi, Biển ơi.. các người nói gì đi chứ.. không nhớ con nữa sao.. thực sự đã quên con rồi sao..”, tôi khuyu xuống trong vô vọng, tay vẫn không dám chạm vào họ.

Cùng lúc đó, tôi như ngửi thấy mùi hương gì rất lạ, vừa ngọt lại pha lẫn đắng cay, ngửi vào cảm giác vô cùng bức bối, khó chịu nhưng lại cứ muốn ngửi hoài, không cách gì ngăn lại được. Những bong bóng nhỏ kia, nhẹ nhàng bay đến bọc kín lấy từng phần thân thể họ, lấp đầy và xóa đi những vết chắp vá chẳng chịt xấu xí, trở lại toàn vẹn như xưa, đúng là vẻ mặt hiền lành của mẹ, những ngày nóng bức phe phẩy cây quạt trên tay quạt mát cho tôi đang lim dim nằm trên chân bà. Chính là cha, nét nghiêm khắc những lúc đòn roi, đang đưa vòng tay ra đón lấy tôi, như ngày còn bé tôi vừa chập chững biết đi, cả thằng Biển, khuôn mặt háp nằng, mái tóc loe hoe vàng, nụ cười giả lả mỗi khi bị tôi hoạnh họe.

Nước mắt nước mũi ròng ròng, tôi lao nhanh đến. Mặc kệ cái giá lạnh như cát da cát thịt bên ngoài, trong tim vẫn thấy ấm áp vô cùng khi gặp lại người thân. Nhưng khi đến gần, tôi khựng lại vì phía sau họ, có bóng dáng ai đó rất quen.. là người đào huyết, sao ông ta lại ở đây, thất khiếu vẫn không ngừng chảy máu, nhuộm đỏ cả mặt đất dưới chân, đang lan dần ra, sắp chạm đến mũi chân tôi. Tôi đến càng gần, máu càng tuôn ra ồ ạt, và dường như tôi nghe thấy tiếng ông ta đang khóc.. rất bi thương, trong khi nét mặt trước mắt tôi vẫn rất bình thường. “Sao ông ta lại ở đây, chẳng phải thầy Bầy đã nói linh hồn ông ta bị huyết chú ăn mòn, Phong lại mãi mãi trong huyết La Hầu nuôi sống nó rồi hay sao..?”

Tâm trí tôi lúc này trống rỗng, tôi mặc kệ, phải đến được chỗ họ, chỉ cần được ôm họ lần cuối, có thành ma tôi cũng không hối. Đóa Mạn châu sa hoa trên đầu đã bắt đầu héo rũ, ánh sáng chiếu xuống yếu dần như

sắp tắt, tôi bật khóc to thành tiếng khi thấy cha mẹ và thằng Biển cũng đang theo đó mà tan biến, mờ dần đi.

Cây cầu chỉ còn tầm chục bước chân nữa là đến nơi bỗng chốc biến đổi. Những viên gạch kia cũng sụp xuống trong làn nước mắt nhạt nhòa. Cánh tay tôi cố với ra chỉ mong một lần, dù chỉ là lần cuối được chạm vào vòng tay cha tôi đang giang ra đón lấy mình, nhưng.. tôi giờ như đứa trẻ con mới chập chững biết đi, chỉ vài ba bước chân mà như xa diệu vợi, không thể đến gần họ được nữa.

Tiếng Lục Bảo từ đầu vọng đến như hét lên: “Mây, trở về ngay, nắm lấy sợi dây, không được tiến lên thêm nữa.. dừng lại, hoặc phải ở lại đó vĩnh viễn.. tôi xin em, làm ơn..”

Ngay khi vừa quyết định sẽ liều mình chiến đấu đến cùng, tôi cúi xuống, tháo sợi dây buộc chiếc chuông vàng nhỏ đang rung lên không ngừng dưới chân ra, thì ngón tay tôi ngay lập tức bị sợi dây vòng nhanh qua ngón đeo nhẫn, siết chặt. Mắt tôi đột ngột tối sầm lại rồi sáng lên ngay trong tích tắc.

Khung cảnh quen thuộc trong căn phòng nhỏ hiện ra khi tôi vừa mở bừng mắt, đóa Mạn châu sa hoa trên ngực cũng đã héo khô, nước mắt ướt đầm nơi gối nằm, tôi nằm trơ ra bất động.

“Duyên đã tận thì tình cũng hết, có kiếp này chưa chắc có kiếp sau, trả hết nợ một đời, thì không thể dây dưa thêm nữa. Hồi ức đau thương nên giải không nên kết, buông xuống chấp niệm, chôn vùi bi thương mà bước tiếp, người đi cũng thấy yên lòng..”, nói rồi anh ta rời đi, còn mình tôi trơ trọi, nắm thu mình lại, cố ôm khư khư lấy những ảo ảnh nhạt nhòa vừa mất đi trong khoảnh khắc.. tưởng chừng như đã chạm được vào.

Sáng ra thấy 2 mắt tôi sưng húp, thầy Bẩy cũng không lộ vẻ gì ngạc nhiên, có lẽ Lục Bảo đã kể lại chuyện đêm qua cho thầy nghe.

“Đêm qua nếu không có Lục Bảo thì bây đã đi đời rồi, biết không, sao lúc nào bây cũng lựa chọn con đường liều lĩnh, không biết quý trọng sinh mạng vậy.. bây có mệnh hệ gì thì bảo ta ăn nói làm sao với vong linh cha mẹ bây, rồi còn bà ngoại bây ở nhà nữa..”

Nghe đến đâu tim tôi nhói đau đến đó, nước mắt ngấn dài tôi nói trong tiếng nấc nghẹn: “ai khiến anh ta phải cứu con đâu, con thà cố chút nữa để gặp được họ, có bỏ mạng lại nơi đó con cũng cam lòng..”

Thầy Bẩy lắc lắc đầu nói: “nếu lúc đó bây không kịp tỉnh lại nhờ cái chuông vàng và mảnh ngọc gia bảo làm lộ phí mà Lục Bảo đã đưa cho, thì bây sẽ vĩnh viễn lưu lạc trong ảo ảnh, không thể quay về, cũng không được gặp hay đi theo cha mẹ như bây vẫn tưởng đâu.. thử hỏi khi đó sẽ có bao nhiêu người vì bây mà đau lòng..? còn lần sau.. thì đừng gọi ta là thầy nữa.. ta không có đồ đệ chỉ biết nghĩ cho riêng mình..”

Lục Bảo đứng nép phía trong nãy giờ, khi thầy Bẩy vừa rời đi, anh ta nhẹ nhàng tiến đến, đưa cho tôi một cái khăn thêu hoa rất đẹp: “này, lau nước mắt nước mũi đi, nhìn ổn quá.. bọn con gái thật phiền phức, suốt ngày đựng chuyện gì cũng khóc lóc..”

Tôi ngẩng lên, nhìn chiếc khăn thêu: “khăn của người yêu anh à, giữ lấy mà dùng, khăn đẹp thế này ai nỡ lấy lau nước mắt chứ, còn miếng ngọc xanh kia.. là vật gia bảo nhà anh, sao lại đưa cho tôi..”

“Cứ lấy dùng đi, lau rồi giặt sạch là được mà, khăn của mẹ tôi thêu.. còn miếng ngọc.. mà thôi, tôi nghĩ thứ đáng giá hơn, người lái đò cũng sẽ vui lòng mà đổi đãi với cô tận tình hơn, coi như cô nợ tôi đi, xưa nay tôi chẳng cho không ai cái gì đâu.. đừng tỏ ra cảm động như thế, nhìn không quen mắt chút nào..”, Lục Bảo quay đi cố che giấu nét mặt thoáng chút ngượng.

“Đêm qua, lúc anh đi rồi, tôi thức đến gần sáng, lúc mệt quá thiếp đi thì mơ một giấc mộng rất lạ.. hình như có ai đó dắt tôi ra ngoài, đến con đường nhỏ ở lối đi lên núi.. ở đó còn có một rừng tre dày đặc, nhưng chẳng hiểu sao, tôi không đi theo con đường dẫn lên núi, lại cứ thẳng rừng tre mà đi vào, dù biết không có lối. Cảm giác đau nhói ở chân, khi nhìn xuống thì thấy mình đang đi chân trần, nhưng tôi không sao dừng lại được, đến khi thấy bóng một người phía trước, anh ta đứng đó nhìn tôi, rõ ràng là nam nhưng lại mặc cái váy cưới đỏ, đầu phủ tấm khăn che cùng bộ, mờ mờ ảo ảo giữa làn sương khói. Tôi muốn lùi lại nhưng rừng tre đã chắn hết lối đi phía sau lưng, sau mỗi cái chớp mắt anh ta lại tiến đến càng gần, thoáng chốc đã ở trước mặt tôi..”

“Đàn ông lại mặc giá y màu đỏ của đàn bà con gái sao.. chắc trông quái đản lắm.. nghĩ thôi đã thấy biến thái rồi.. sau đó thì sao..?”

Giọng nói của anh ta rất lạnh lẽo, tuy bị tấm khăn cô dâu đỏ che khuất, nhưng tôi vẫn cảm nhận được rất rõ ánh mắt sắc như dao đằng sau tấm màn che đó, anh ta liên tục lặp lại với tôi: “mặc tấm giá y đỏ vào hoặc chết..”

Không còn đường thoát thân, không hề có lựa chọn nào khác, rõ ràng anh ta cũng không nói đùa. Tôi đành đồng ý khoác lên mình tấm áo đỏ đó. Ngay lúc này, tôi nghe thấy tiếng chuông vàng dưới chân vang lên Leng..Keng..

Lúc trở về từ Âm giới cũng may tôi chưa gỡ nó ra, nó làm anh ta chú ý, giúp tôi đánh lạc hướng trong phút chốc. Tôi vút tấm áo đỏ ngay xuống đất, nhanh chóng luồn ra phía sau anh ta, cố bỏ chạy, nhưng tấm áo cưới quái ác kia như hồn ma dai dẳng, bay vút lên đuổi theo sát gót, chẳng mấy chốc đã đuổi kịp, luồn vào 2 tay tôi, những hàng nút cài lại ngay ngắn, nhanh đến mức tôi không kịp phản kháng gì. Cảm giác giống như nó được may cho riêng tôi vậy, chính xác, vừa khít đến từng đường kim mũi chỉ, ôm gọn lấy toàn thân người tôi, bám dính như da thịt không tài nào tách ra được nữa.

Người kia lúc này, y phục đã chuyển từ váy áo đỏ sang bộ đồ cưới đỏ thẫm đúng với giới tính, anh ta trừng mắt lên ra hiệu tôi phải đi theo, được một lúc không nhin nổi tò mò tôi hỏi: “anh là ai..? muốn đưa tôi đi đâu..?”

Anh ta nở nụ cười bí hiểm trả lời: “cô không cần biết tôi là ai, điều quan trọng mà cô cần phải biết, Cô là ai..”

Lời nói của anh ta khiến tôi còn hoang mang hơn, tôi là tôi, còn là ai khác được nữa chứ: “anh không thấy câu trả lời của mình vô nghĩa à.. tôi là tôi chứ còn là ai..?”

Bên kia im lặng nhưng nét mặt khi ngoái lại nhìn tôi lộ rõ vẻ giận dữ, những đường gân xanh ngang dọc trên khắp người anh ta co giật mạnh. Ngay lập tức tôi bị một sức mạnh vô hình lôi xuống biển, tôi cố ghì lại: “này, anh đưa tôi đi đâu vậy..?”

“Về nhà của chúng ta..”, mắt anh ta lộ tia nhìn lạnh như băng xoáy thẳng vào mắt tôi.

“Khoan đã, anh thả tôi ra đi, tôi hứa sẽ nhờ thầy tôi đốt cho anh một hình như thế thân để bầu bạn, à mà không.. anh muốn mấy hình nhân cũng được hết..”, tôi cố năn nỉ.

Từng tràng cười man dại cất lên trong khi miệng anh ta không hề chuyển động, anh ta gằn lên từng tiếng: “cô nghĩ hình nhân giấy có sánh được với người thật không..?”

Sau đó, tôi cảm giác cả thân người chìm sâu xuống nước, 2 tay bị cột chặt về phía sau cùng với dây thừng siết chặt quanh bụng, không thể nhúc nhích, ngộp thở, sặc sụa bởi nước ngập tràn trong mũi.

Tôi cố giãy giụa, rồi bỗng tỉnh, thấy mình vẫn đang nằm trên giường, quần áo đang mặc trên người vẫn là bộ đồ quen thuộc, hoàn toàn không phải bộ váy áo đỏ yêu dị kia, khỏi phải nói tôi mừng đến thế nào.

“Anh nghĩ giấc mơ đó có ý nghĩa gì không..? người đàn ông đó là ai..? còn tôi nữa, tôi mà anh ta nói.. là ai, là người thế nào..?”

Lục Bảo chẳng nói chẳng rằng, trở vào trong một lát, trở ra cột vào tay tôi một sợi chỉ kim tuyến ngũ sắc, anh ta nói có nó linh hồn tôi sẽ không thể thoát ra ngoài khi ngủ nữa, sẽ không ai dắt tôi đi đâu được nếu sợi dây này vẫn còn trên cổ tay.

“Khả năng của cô là vô hạn, nhưng hiện tại cô vẫn chưa kiểm soát được nó, cần học hỏi và luyện tập rất nhiều để sử dụng nó thuần thục, cho đến lúc đó, đeo tạm nó đi.. thứ này sẽ bảo vệ cô khỏi những linh hồn xấu, tránh tà ma nhập thể.. tổn hại nguyên khí.. hồn phách cũng sẽ theo đó mà được bảo toàn, bọn chúng sẽ không có cơ hội tiếp cận lấy đi nguyên thần của cô..”

“Nó thực sự có tác dụng chứ..”, tôi nghi hoặc.

“Thế trả lại đây..”, anh ta vừa nói, điệu bộ đưa tay như muốn tháo nó ra.

Tôi giật ngay tay lại, có còn hơn không, đại gì trả lại cho hắn ta. “Cám ơn..”, nói xong tôi đứng dậy bỏ ra ngoài.

Có một điều tôi đã giấu, không nói với Lục Bảo, người đàn ông trong giấc mơ có nhắc đến một người.. là bà nội, người mà tôi chưa từng biết mặt, đến một tấm ảnh của bà.. tôi cũng không hề có..

vì sao chứ..?

9. Chương 9: Hồ Tiên Thảo

Từ ngày ông nội mất, tôi chưa sang nhà bên đó thấp nhang lần nào.. cũng vì những lục đục cố hữu trong gia đình. Giờ đây, nằm trong căn phòng nhỏ cũ kĩ, nơi ông cháu tôi vẫn thường đọc sách ngày bé, bao nhiêu ký ức cứ thế ùa về cay cay nơi sống mũi.

Trong lúc dọn dẹp, phủ bụi trên cái kệ lớn đầy sách, có thứ gì đó từ trên cao, bị cây chổi lông gà quét trúng, rơi xuống, đập vào đầu tôi đau điếng. Lấy khăn lau đi lớp bụi phủ dày bên ngoài.. có vẻ đây là một cuốn album ảnh, đã khá cũ. Lật trang đầu tiên, tôi thấy ảnh một phụ nữ duyên dáng mặc chiếc áo dài màu thiên thanh, phần nền phía sau chính là nhà thờ tổ.

Tôi chưa từng gặp bà ấy trước đây. Sao trong album lại có ảnh của bà, đằng sau bức ảnh còn có chữ viết tay của ông tôi: “Lam Ngọc.. ngày.. tháng.. năm.. vùng đất Thọ Đường..”

Nhìn thấy dòng chữ này những nghi ngờ trong tôi ngày càng lớn hơn. Ông nội.. có lẽ đã biết đến vùng đất hình quan tài này và cả huyết phong thủy La Hầu kia nữa.. điều đó.. liệu có thể không..? Lam Ngọc là ai..? Câu nói đằng sau bức ảnh thực ra có nghĩa gì..? Lật sang trang thứ 2, tôi như chết lặng khi thấy một bức ảnh cưới, là ông tôi khi còn trẻ và người bên cạnh là bà Lam Ngọc..

Những trang tiếp theo là hình ông bà ở độ tuổi bốn hay năm mươi chụp cùng ba tôi và cô chú. Trong đó, có một tấm ảnh bà đứng giữa, ông đứng bên phải, còn bên trái.. là một mảng ảnh lớn bị khuyết mất, đó là ai..? Sao phần ảnh này lại bị xé đi..?

Hiện giờ, tôi khá chắc chắn, bà Lam Ngọc trong tà áo dài thiên thanh kia.. chính là bà nội mình. Nhưng tại sao gia đình không ai nhắc về bà ấy..? Thậm chí ở nhà thờ tổ cũng không hề có khung ảnh thờ nào của bà..? Từ ngày.. tháng.. năm được ghi phía sau bức ảnh thì ông nội và con cái phải sống cùng bà ít nhất từ 10 đến 20 năm, vậy mà.. tôi cũng chưa từng thấy ai trong số họ đi viếng mộ bà..?

Bí mật được che giấu đằng sau, thực sự là gì..?

Giờ tôi chỉ ước mình đã đoán sai về ông nội, bà nội, về vùng đất Thọ Đường, về huyết La Hầu.. về tất cả.

Ngồi tựa vào cái ghế gỗ, ngày trước ông tôi vẫn hay nằm đọc sách, quá mệt mỏi vì nhiều đêm mất ngủ.. tôi thiếp đi lúc nào không biết. Trong mơ, tôi thấy bà Lam Ngọc đang ngồi trước giá vẽ, khuôn miệng nhỏ xinh nở ra nụ cười vô cùng hạnh phúc khi ông tôi từ phía sau đang choàng tay qua cổ, đeo cho bà một chuỗi ngọc trai rất đẹp.

Bất chợt, có tiếng gõ cửa gấp gáp của ai đó khiến tôi bừng tỉnh. Giấu vội cuốn album xuống nệm, tôi đi nhanh ra mở cửa.. là Lục Bảo, một tay xách túi vải trắng quen thuộc, vẫn đựng đồ lập đạo tràng, tay còn lại là một túi nhỏ.. đựng gì đó không rõ.

“Nhìn sắc khí có vẻ ổn định đó, thần mắt hơi loạn, bộ đang làm gì xấu, muốn giấu giếm hả..”, anh ta đẩy tôi qua một bên, tự nhiên đi vào.

“Sao anh biết tôi đang ở đây..?”

“Thầy Bầy thấy tôi xuống núi mua thêm nhang đèn, nhờ tôi tìm cô, dặn dò mua thêm chút thức ăn.. mà cô đói chưa, tôi vừa ăn xong, còn dư chút thức ăn thừa, bỏ cũng phí, nên gói về cho cô..”, vừa nói anh ta vừa đặt túi thức ăn lên cái bàn gỗ, mở ra rồi gọi tôi: “lại ăn đi..”

Thừa biết anh ta nói dối, nhưng tôi không bắt bẻ hay vặn vẹo như mọi khi. Mũi khịt khịt ngửi thấy mùi chim cút quay thơm phức, cái bụng rỗng từ sáng giờ đang sôi lên ùng ục khiến tôi vui vẻ ngồi vào bàn, ăn ngon lành mà không thắc mắc gì thêm nữa.

“Ăn xong có muốn trở lên chỗ Mật đạo trên núi không..”, vừa với tay lấy cuốn sách trên giá, anh ta vừa thản nhiên hỏi mà không ngẩng lên.

“Lên làm gì, xuống dưới lại làm kinh động đến lũ rắn, sợ chết đi được..”

“Tôi có cách trị tội nó nên mới rủ cô đi cùng, sợ à..”, anh ta thách thức.

“Sợ gì chứ, giờ đi luôn.. anh ra ngoài đợi tôi khóa cửa..”, đợi anh ta bước ra cửa, tôi trở vào phòng, giấu vội cuốn album vào ba lô rồi trở ra ngay, tranh thủ lên núi cho kịp.

Mạnh miệng nói không sợ, thế nhưng khi vừa đến nơi, nhìn thấy những bậc thang bằng đá, phủ đầy rong rêu trơn trượt, tôi tấm ẩm thấp..

Trong đầu chợt hiện lên hình ảnh đám rắn trắng lúc nhúc dữ tợn hôm trước, khi bị chúng bao vây, đuối theo sát gót lên đến tận miệng hầm.. toàn thân không rét mà run, 10 phần đã muốn thoái lui hết 9.

Tôi e dè hỏi: “mà anh nói có cách là cách gì vậy..”

Lục Bảo lấy từ trong túi ra một hình nhân giấy, nhỏ cỡ đốt ngón tay, miệng lầm rầm đọc chú, anh dùng ngón trỏ vẽ lên trên trán hình nhân loại ký hiệu hay chữ viết gì đó không rõ, rồi mới lên tiếng: “Đưa tay ra đây..”, tôi còn chưa kịp phản ứng gì đã thấy anh ta nắm lấy cánh tay mình lôi về phía trước, đặt hình nhân giấy lên trên, nó.. nó thực sự cử động được, nhảy loi choi lên xuống trên tay tôi trông như những người tí hon, không hiểu anh ta đã làm bằng cách nào nữa. Giờ cũng không còn đường thoái lui, tôi đành lò dò theo sau.

Xuống đến nơi, Lục Bảo lấy ra một xấp hình nhân giấy đã được cắt sẵn, tạo thành những hình nhân có kích thước-chuyển động như người thật và giống nhau như khuôn đúc: “thấy sao, cả một đội quân chứ chẳng đùa, tôi phải chuẩn bị chỗ này mất mấy ngày đó.. giờ thì yên tâm rồi chứ..”, anh ta cười đắc chí.

Khi những ngọn đuốc trên tường được thắp lên, ánh sáng soi rọi một phần căn hầm, ngay dưới chân thang, cả 2 bắt đầu tìm kiếm xung quanh thì không thấy mấy cái xác lần trước nằm la liệt ở đây đâu nữa. Tất cả đều biến mất, một mẫu xương vụn cũng không còn.. cả bọn rắn trắng cũng không thấy xuất hiện..

“Yên ắng thế này e có chuyện chẳng lành, cẩn thận..”, Lục Bảo vừa dứt lời thì một cơn gió mạnh thổi thốc đến, cuốn cát bụi trong căn hầm bay tứ tung, rơi cả vào trong mắt tôi, cay xè.

Đến lúc mở được mắt ra, tôi hoảng hồn khi thấy trước mặt mình thứ gì đó.. đồ nhoe nhoét như sơn môi tô hồng, không chỉ một mà rất nhiều, xoay ngang xoay dọc đều thấy chúng, tôi dường như đang bị bao vây.. bởi chính đám hình nhân giấy của Lục Bảo. Khi lùi về sau, lưng tôi chạm phải lưng anh ta khá mạnh, còn chưa định hình được chuyện gì đang xảy ra thì từ trong khoảng tối của căn hầm, xuất hiện ngày càng nhiều hình nhân giấy hơn, đang bay là đà về phía này, nhưng.. hình như chúng có gì đó khác, mỗi hình nhân đều có hình dạng riêng, không phải thứ giống như khuôn đúc mà Lục Bảo đã tạo ra vừa rồi.

“Chạy mau..”, tiếng thét nghe rõ mồn một bên tai, anh ta nắm lấy cổ tay tôi định lôi đi như lần trước nhưng đột nhiên lại buông ra ngay.. là vì phía trước mặt giờ đây toàn giấy là giấy. Những hình nhân, lớp da mỏng tang như giấy lụa, lộ rõ cả những đường gân máu xanh lét, sống động y như người thật còn đang sống. Thậm chí, ở cự ly gần, còn trông thấy cả phần lồng ngực đang phập phồng lên xuống đằng sau lớp da bằng giấy đỏ cứ như.. vẫn còn đang thoi thóp thở, khiến tôi sợ đến thất kinh hồn vía.

Trong phút chốc, chúng chuyển dần từ màu trắng sang đen, trộn lẫn cùng bóng đêm đặc quánh.

Lúc này, chỉ còn thấy những móng tay dài, sắc nhọn và đôi mắt lộ tia hung quang ánh lên trong bóng tối. Lục Bảo nhanh chóng đốt hết đám hình nhân giấy mang theo, mở đường chạy thoát thân. Nhưng chân tôi lại không tài nào nhấc lên được. Nhìn xuống mới hay, cả hai chân đều đang bị những bàn tay xương xẩu nhô lên từ lòng đất, ghì chặt lại tự lúc nào rồi.

“Thứ này từ đâu ra vậy..”

“Chúng đều là những linh hồn sống..”

“Linh hồn sống là gì..? phải làm sao bây giờ, tôi không muốn chết ở đây đâu..”

“Linh hồn sống được tạo ra từ một nửa linh hồn của chủ thể..”, vừa nói anh ta vừa loay hoay điều khiển đám hình nhân giấy trước mặt. Hai khối đen-trắng đối lập, cứ thế liên tục lao vào nhau, bốc cháy dữ dội trong không trung, làm rơi xuống những tàn lửa đỏ, chưa kịp chạm đất đã hóa thành tro bụi, vương đầy lên tóc, rơi cả vào trong mắt tôi, đau nhức.

“Nửa linh hồn..?”, tôi dụi dụi mắt, cố né tránh nhưng vẫn bị những linh hồn sống kia áp sát, cảm giác khi chúng chạm vào người, toàn thân bỏng rát, lớp da như phồng rộp hết lên, đau đến mức.. không còn cảm giác được gì trên da thịt nữa.

“Người bị chôn sống hay đặt vào quan tài khi họ vẫn còn hơi thở, sẽ tạo ra những linh hồn sống thế này..”, trước những cố gắng trong vô vọng của cả 2, tôi thực sự lo lắng, vì từ nãy đến giờ.. chúng tôi.. chưa tiến thêm được bước nào cả, không lẽ.. phải chôn chôn tại nơi này, tôi bắt lực lên tiếng: “Ở đây có đến hàng ngàn hàng vạn linh hồn sống, làm thế nào có nhiều người bị chôn sống đến vậy.. tôi không nghĩ ra được nơi nào chôn giấu nhiều xác người hay quan tài đến chừng này..”

Lục Bảo đột ngột hét lớn lên: “các vong linh lão niên xin bớt giận, tha thứ cho 2 kẻ hậu bối này, chúng cháu chỉ muốn giúp thôi.. không hề có ý mạo phạm đến các vị.. xin mở cho một con đường sống..”

Lần đầu tiên, tôi thấy anh ta hạ mình xin xỏ thế này, chắc phải cùng đường thật rồi..

Nghe những lời đó từ miệng Lục Bảo, tôi không thấy buồn cười chút nào, ngược lại.. nỗi hoang mang lo sợ trong lòng giờ đây đã bị đẩy lên đến đỉnh điểm. Khi lời cầu xin thốt ra to rõ, lặp lại liên tiếp đến lần thứ 3 cùng những bái lạy dập đầu sát đất, thì những linh hồn sống đang bày là đà trên cao kia mới ngừng hẳn lại, xoáy những ánh mắt vô hồn, sáng quắc trong đêm tối đổ dồn hết về phía chúng tôi.. như đang dò xét. Những phút giây bất động.. căng thẳng qua đi, cũng may.. nó thực sự hữu dụng. Những linh hồn sống như một khối lớn đen đặc bắt đầu tản ra, mỗi người một hướng, để lộ ra những mảng sáng hắt xuống từ ngọn đuốc trên tường.

Lục Bảo lúc này mới thở hắt ra nói: “Giờ tôi nhớ ra rồi, đôi mắt lạnh lẽo vô hồn luôn dõi theo, nhìn cô chăm chăm.. cũng giống như những linh hồn sống này, chỉ khác nơi trú ngụ thôi.. cứ tưởng chết chắc rồi, may quá, cảm ơn ông bà phù hộ độ trì..”

Tôi còn chưa kịp lên tiếng hỏi lại cho rõ thì đã thấy một bóng đen vẫn còn chưa rời đi, đang từ từ đứng thẳng dậy từ trong góc tối, vặn vẹo các khớp dẻo mềm như không hề có xương cốt, thế nhưng khi hẳn đứng lên, từ xa vẫn nghe rõ được tiếng khớp xương kêu Răng rắc sau mỗi cái chuyển mình..

Khuôn mặt bị che khuất bởi lớp vải đen phủ kín người. Bước đi dật dẹo, loạng choạng tiến dần về phía chúng tôi đang đứng. Còn cách vài chục bước chân thì đột ngột dừng lại, có âm thanh phát ra từ đâu đó chẳng rõ, nghe trầm đục.. khi xa khi gần: “người nhớ ta chứ..?”

Lục Bảo xoay người sang nhìn tôi chờ đợi.

“Ông.. ông là ai.. giọng nói này.. nghe rất quen.. à, phải rồi, là người đàn ông trong giấc mơ..”

Tôi nhìn xuống chân, cố nghĩ xem ông ta là ai, vừa ngẩng lên “À..” một tiếng đã thấy đột ngột xuất hiện trước mặt một khuôn mặt vô cùng quý dị. Cả 2 mắt.. và miệng.. đều bị khâu dính chặt vào nhau theo đường may xương cá XXXXXX, may bằng loại chỉ đỏ thô to, dày như sợi len, lâu ngày đã chuyển dần sang nâu thẫm. Ông ta đưa hai bàn tay khô cứng, trơ xương lên, chạm vào khuôn mặt tôi, những ngón tay gầy guộc như cành cây mùa đông trụi lá, run run sờ nắn từng đường nét từ mái tóc đến vầng trán, đôi chân mày, mi mắt, cái mũi đến đường viền môi, rồi áp hẳn 2 bàn tay đó lên, ôm trọn đôi gò má, lấp bấp bằng thứ giọng khàn đục, rung rung trong cổ họng, khiến những đường chỉ khâu trên miệng ông ta cũng mấp máy theo: “giống.. thật giống lắm..”

Lục Bảo gạt tay ông ta ra, kéo tôi chạy thật nhanh về phía cửa hầm: “chạy đi, đừng nhìn lại..”

Âm thanh méo mó, rè rè phát ra từ khẩu hình đã bị khâu kín kia vẫn vang vọng đều đều, như đang đuổi theo sát gót: “mặc tấm áo đỏ hoặc chết.. còn tấm áo đỏ thì người có chạy lên trời cũng không thoát..”

Cả thân người tôi đột nhiên nhói đau, tim như đang bị siết chặt bởi muôn ngàn sợi chỉ mảnh như tơ, chẳng chịt.. ấn sâu bên trong lồng ngực.

“Áo đỏ, áo đỏ nào..”, tôi dừng lại, hoang mang nhìn ngay xuống bộ quần áo mình đang mặc, vẫn là quần jeans áo thun, làm gì có thứ áo quần nào như ông ta nói. Chợt nhớ đến tấm áo đỏ trong mơ mà người đàn ông kia đã bắt tôi phải mặc hoặc chết.

Trong lúc chạy trốn.. tôi.. tôi đã bị nó đuổi kịp. Cảm giác đó, cảm giác khi bị nó siết chặt vào người như da thịt, không tài nào tách ra được.. khiến tôi rùng mình kinh sợ, chính là thứ cảm giác nhói đau này. Tâm trí hoảng loạn, đầu óc quay cuồng vì cơn đau lan ra đến tận từng tế bào, tôi ngã quỵ khi vừa lên đến cửa hầm, ngồi ôm ngực thở không ra hơi vì quả tim đang bị bóp nghẹt. Ông ta nói tôi giống ai..? ông ta là ai, sao lại nhắc đến bà nội..? tấm áo đỏ ở đâu..? sao ông ta lại muốn bắt tôi đi..?

Lục Bảo dìu tôi xuống núi, về đến nhà, trời cũng vừa tắt nắng.

Tôi nghe loáng thoáng Lục Bảo nói gì đó với thầy Bảy về tấm áo đỏ hút lấy sinh khí người sống, sau 7 ngày sẽ hồn phi phách lạc, vĩnh viễn không thể luân hồi. Vòng tròn Âm dương lại được vẽ ra, và lần này.. chính tôi là người ngồi ở giữa tâm điểm.

“Mây, có nghe Ta nói không.. bây phải Tỉnh tâm, cố gắng chịu đựng.. tấm áo đỏ giờ là máu thịt của bây, ngoài đốt cháy nó bằng lửa Hỏa Diệm, không còn cách nào khác nữa..”, thầy Bảy nhìn tôi xót xa, mắt rơm rớm nước.. trong phút chốc, ông quay vội đi, mặt đanh lại, gọi Lục Bảo đến: “giúp Ta một tay, không còn nhiều thời gian nữa..”

Ngay khi tôi vừa nhắm mắt tĩnh tâm đã cảm giác thấy cơn nóng rát lan ra rất nhanh từ nơi mình đang ngồi tọa thiền, lan dần từ móng xuống 2 bắp chân, rồi đến cả cơ thể đều đang bốc cháy. Tôi cảm nhận rõ cả từng sợi cơ, thớ thịt đang bị sức nóng như thiêu như đốt kia làm cho co rút lại. Những mạch máu cũng sôi lên sùng sục khiến cả thân người khô cong, nứt toác ra thành từng rãnh sâu.. như miếng ngói nứt vỡ kêu lên Lách tách.. dưới cái nắng giữa trưa hè như đổ lửa.

Đến lúc sức nóng khủng khiếp kia như thiêu đốt toàn bộ vùng vỏ não khiến đầu tôi như tê bì đi thì tôi không thể chịu nổi nữa. Khi mở mắt ra đứng bật dậy, tôi thấy mình đang bị thiêu sống. Toàn thân cháy bùng lên như ngọn đuốc, cổ lẫn lộn giữa giữa cách nào cũng không sao đỡ đau đớn hơn. Ngọn lửa hung bạo từ Hỏa Diệm đã nung cháy hết toàn bộ sinh lực còn sót lại trong tôi lúc bấy giờ, cảm giác không còn muốn sống nữa.

Hồi lâu sau, tôi ngã quỵ trên nền đất, không còn biết gì nữa.

Đến tối, tỉnh lại, người nóng ran, cơn đau đến chết đi sống lại vẫn còn âm ỉ, bỏng rát khắp người, tôi cố ngồi dậy, thấy từ trên trán rơi xuống cái khăn mỏng vẫn còn ướt. Nhìn lại mình, cơ thể vẫn vẹn nguyên, không bị cháy khét chỗ nào, cũng đỡ lo lắng phần nào. Thầy Bảy đang ngồi đọc sách ở cái bàn tre gần đó, Lục Bảo từ ngoài cửa bưng chậu nước vào, hơi nóng vẫn còn bốc lên nghi ngút, có lẽ là nước sôi, thấy tôi đã tỉnh, anh ta đặt chậu nước xuống, cẩn thận dặn tôi để ý không dẫm vào, rồi mới bước sang chỗ thầy Bảy lấy chén cháo và bát thuốc đã sắc sẵn đem đến bảo tôi ráng ăn lót dạ rồi uống cho hết, tay đưa lên trán tôi để một lúc, tôi hơi khựng lại, nhưng vẫn để yên.

“Vẫn còn nóng lắm thầy ơi.. có cần kê thêm mấy vị thuốc hạ sốt không..?”

“Uống thuốc rồi thì nằm xuống nghỉ ngơi đi.. có thể chịu đựng được Hỏa Diệm kể ra bây cũng phước lớn mạng lớn.. không làm sao đâu..”, vừa dứt lời đã nghe tiếng cánh cửa gỗ bật tung ra đập mạnh vào tường, đong đưa phát ra tiếng Kéo cà kéo kẹt. Ánh mắt thầy quay sang nhìn Lục Bảo lộ vẻ lo lắng thấy rõ, anh ta cố cười trấn tĩnh: “chắc con quên chốt cửa, gió lớn quá nên..”

Thầy Bảy không nghe hết câu, đã đứng lên, vội vã bước ra ngoài, vừa đến cửa phòng đã bị thổi đến tối tăm mặt mày vì cơn gió lạnh từ đâu ùa vào, thổi bay cả những vật dụng trong phòng. Lục Bảo cố tiến đến phía sau đỡ lấy lưng thầy, thầy trò cùng thủ ấn Kim cang, lầm rầm lập đi lập lại Kim cang tát đỏa Bách tự minh chú, trong khi tụng niệm thần chú, hình dung Bồ tát Kim Cang ngự trên đỉnh đầu, mượn uy danh chính khí của Ngài và dùng chân ngôn Phật pháp để tiêu trừ ma quỷ.

Đến khi, cơn cuồng phong kia thôi cuốn phăng đi tất cả những thứ cản đường nó, thì từ bên ngoài cửa, người đàn ông kia lại đến, bắt đầu cất lên những âm tiết không tròn trịa, muốn tôi đi theo ông ta.

Lục Bảo nhìn thầy Bảy chờ đợi lệnh tấn công, nhưng thầy chỉ nhìn người đàn ông quý dị kia khắp một lượt, rồi quay sang bảo tôi: “có những chuyện không thể trốn tránh mãi được, bây giờ đi theo ông ta cho rõ ngọn nguồn..”, nói đoạn nhìn thẳng vào đôi mắt bị khâu chặt, đã thành 2 mảng lớn thâm đen đang ngày càng nở rộng ra dưới ánh trăng đêm lạnh lẽo mà rằng: “nếu nó có mệnh hệ gì thì ông cũng không được yên giấc đâu.. trong tà khí có chính khí, ta có lòng tin ông không hại con bé..”

“Nhưng.. nhưng mà, con có thể đi theo không..?”, Lục Bảo vội chen ngay vào.

Thầy Bảy phẩy tay: “đây là chuyện hệ trọng, thân thể của nó, hãy để nó tự mình quyết, bây giờ không thể theo nó cả đời được..”

Tôi cũng không muốn biến mình thành đứa con gái có lai lịch không rõ ràng, nên gật đầu đồng ý đi theo ông ta. Suốt quãng đường lên núi, tôi và ông ta không nói với nhau lời nào. Đến nơi, tôi hơi giật mình vì khung cảnh khá quen thuộc, đây chẳng phải cái hồ hình thành từ tự nhiên chứa đầy nước mưa đã cứu mạng tôi lần trước và cũng chính là nơi giúp tôi tìm được Tiên thảo hay sao..?

Lần này, phủ kín trên mặt hồ là những linh hồn sống tôi đã gặp dưới Mật đạo. Kéo tấm vải liệm đen vẫn phủ trên người xuống làm lộ ra thân hình với lớp da mỏng tang như giấy lụa.. tôi kinh hãi nhận ra, ông ta cũng là một linh hồn sống.. giống như họ.

Khi ông ta vừa nhúng tấm vải phủ trên người xuống hồ, mặt nước bắt đầu dao động mạnh, tạo thành một xoáy nước lớn, hút toàn bộ nước hồ vào bên trong nó. Những linh hồn sống đang bay là đà trên mặt nước, cũng đồng loạt đi thẳng xuống hồ, nương theo xoáy nước. Khi dưới hồ chỉ còn tro bụi đất, tôi thấy nổi lên hàng hàng lớp lớp xương trắng sâu bên dưới đáy.

Tôi kinh hãi, bịt chặt miệng, chạy ngay đến một gốc cây to gần đó, không ngừng nôn ọe khi nghĩ đến những thảng ngáy lộn lộn trên núi đi tìm Tiên thảo, ngày nào cũng phải ra ngay tại hồ nước chất đầy xương cốt này, lấy nước đầy chai đem về uống, không biết tôi đã nuốt vào bụng bao nhiêu lông tóc, cả những mảng da thịt và nội tạng thối rữa của từng ấy xác chết đang nằm yên vị dưới đáy hồ. Ngay cả chén thuốc mà tôi vừa uống cũng được sắc từ loại Tiên thảo mọc ẩn sâu trong làn nước dưới đáy hồ mà tôi phải nhờ ánh trăng rằm mới thấy được mà hái đem về, nó sống bằng chất dinh dưỡng hút lấy từ những xác người dày đặc bên dưới. Vừa nghĩ tôi vừa mớ họng, hi vọng ói ra được chút nào hay chút ấy chén thuốc kinh dị vừa rồi.

Còn chuyện gì mà tôi chưa biết nữa đây.. ai.. là ai đã chôn sống họ ở nơi này, là huyết La Hầu sao..? chuyện có liên quan gì đến gia tộc, đến ông bà nội tôi khi xưa..? Tôi gần như phát điên khi thấy những hộp sọ, những bộ xương không còn toàn vẹn chất cao thành đống dưới đáy hồ.. là ai đi nữa, thì cũng quá tàn nhẫn khi chôn sống từng ấy người, là huyết La Hầu thì phải tìm cách chặn đứng nó lại ngay..

Ông ta không đợi tôi bình tĩnh trở lại, thoáng chốc đã tiến lại, thol bạo nắm lấy cánh tay tôi, lôi xềnh xệch đến..

10. Chương 10: Sự Thật

Ông ta thô bạo nắm lấy cánh tay tôi, lôi xềnh xệch đến bên miệng giếng, nơi có cái quan tài thủy táng nằm bên dưới, bảo tôi đập đầu quỳ lạy.

“Tôi chỉ khuyu gối đập đầu trước phần mộ ông bà tổ tiên, không thể tùy tiện bái lạy mộ phần người không rõ lai lịch”, vừa nghe tôi nói hết câu, toàn thân ông ta rung lên giận dữ: “người nằm bên trong quan tài.. là Lam Ngọc..”

Tôi hơi sững người, nhìn ông ta dò xét: “sao quan tài bà nội lại phải táng dưới giếng..?”

“Là do hấn, chính hấn đã hại ta, người không ra người, ma chẳng ra ma, lừa cả người vợ hết mực thương yêu hấn đang nằm trong quan tài dưới nước kia..”, phía sau đường chỉ khâu, đôi mắt ông ta như vừa lóe lên ánh nhìn đầy căm phẫn: “hấn ta là tên sát nhân, vùng đảo này bắt đầu xáo trộn từ ngày hấn đặt chân đến.. mọi thứ đều đổi thay, ngay cả Lam Ngọc, cô ấy cũng vì hấn ta mà không ngừng thay đổi, không còn thân thiết cùng ta nữa.. Hấn ta nghiễm nhiên trở thành người được dân làng tin cẩn chỉ vì thứ tà thuật rẻ tiền qua mắt thiên hạ, nhưng làm sao qua được mắt ta..”

Tôi phản kháng: “ông bỏ tay tôi ra, ông nội không thể.. không thể là người như ông nói..”

Khóe miệng bị khâu kín khẽ nhếch lên: “được.. ta sẽ cho người thấy bộ mặt ác quỷ ẩn đằng sau vẻ ngoài đạo mạo giả tạo kia là gì..”, nói đoạn ông ta buông tay tôi ra, đưa bàn tay xương xẩu lên mắt tôi, che khuất đi ánh trắng xanh lạnh lẽo đang treo trên đầu..

Khi mở mắt ra tôi thấy một cô gái, tuổi tầm 18, 20, máu không ngừng chảy ra từ vết cắt trên cổ tay trái. Xung quanh, tiếng người la hét, khóc lóc gọi nhau làm náo động cả một vùng núi yên tĩnh.

Bốn người đàn ông khiêng cái quan tài bằng đồng lên đỉnh núi, lạ là đồ lễ không hề có trái cây hay gạo muối như thầy Bầy vẫn dặn tôi mang theo khi làm pháp sự, được nửa đường thì 2 người khiêng quan tài đi trước đột ngột loạng choạng chân không vững làm rơi phần phía trước của quan tài xuống đất, 2 người đi sau cũng mất đà ngã qua một bên. Quan tài ulynh ulynh lăn xuống theo con dốc từ trên đỉnh núi, va vào một tảng đá lớn mới chịu dừng lại.

“Có thứ gì đó đen thui vừa lao vút qua, tôi.. bọn tôi hoảng quá nên mới làm rơi quan tài..”

“Chỉ là con sóc thôi, các anh làm thế này là làm khó cho tôi rồi.. mau, mau đến nâng nó lên..”, người vừa lên tiếng này.. trông quen lắm, chẳng phải là ông nội tôi hồi trẻ đây sao..

Một người phụ nữ, vừa chạy theo sau đoàn người xuống dốc vừa khóc rống lên: “tôi đã bảo rồi mà, đang tháng cô hồn, còn chôn nó ngay ngày rằm nữa, bảo sao không xúi quẩy, giờ sinh chuyện rồi đó..”. Người đàn ông mặt mũi xám xịt trừng mắt nhìn bà ta nói: “đang mùa hè, còn là tháng oi bức nhất trong năm, xác nó phải được chôn ngay, bà không hiểu à..”. Bà ta cố nói thêm: “nhưng mới 2 ngày, ráng để thêm một ngày nữa cho qua rằm tháng 7 rồi chôn không được hay sao mà phải chôn vào ngày cổng địa ngục mở thể này..”.

“Thôi, thôi, giờ cũng sinh chuyện rồi, bà đừng nói nữa..”, một người khác chen vào.

Đột nhiên, từng đàn quạ, như những mũi tên đen ngòm lao thẳng xuống từ đường chân trời, cổ tấn công, đập cánh tới tấp vào mặt mũi những người đi đưa quan tài, khiến họ bỏ chạy tán loạn vì cho là điềm gở. “Ngồi xuống ngay, đừng nhìn vào chúng..”, một người hét lớn lên cảnh báo.

“Mau, nghe lời thầy Hồ đi..”, thầy Hồ.. phải rồi, đó là tên người ta vẫn hay gọi ông nội. Tôi cố nhìn thật kĩ từng đường nét trên khuôn mặt ông mình khi ấy, muốn xem có nét nào là tên sát nhân như người đàn ông kia đã nói không..

nhưng tôi không nhìn ra được điều gì cả.

Tấm gương đồng được dán chặt bên trong nắp quan tài lúc này đã bật tung ra vì lực va đập quá mạnh vào tảng đá, ngã sang một bên, mặt gương phản chiếu ánh nắng mặt trời, chiếu thứ ánh sáng màu kaki bao trùm lấy những con quạ hung hãn khiến chúng bỏ nhào xuống, đập mạnh vào nắp quan tài. Dù bị thương, chúng vẫn cố loạng choạng đập cánh bay đi, máu rơi xuống rải rác khắp nơi, nhỏ cả vào bên trong quan tài.

Một vài giọt rơi ngay vào miệng xác chết, tôi dường như thấy nó thấm hết toàn bộ vào làn da tái nhợt, khiến những ngón tay cô ta.. dường như có chút phản ứng. Có tiếng hét lên, tôi hướng ánh nhìn về phía đó, thì ra không chỉ tôi cảm thấy thế, một vài người bắt đầu sợ hãi lùi lại: “cái.. cái xác sống dậy..”

Người hét to nhất ngay lập tức lãnh một cái tát như trời giáng vào mặt: “có im đi không, hoang đường.. tới đây cái nắp quan tài lại ngay còn khiêng đi chôn cho kịp..”

Những người trong đội mai táng lúc này vẫn đứng nguyên tại chỗ từ xa, cổ phóng tầm mắt ra, nhìn cho kĩ lại cái xác đang nằm trong quan tài. Thi thể cạn hết máu, trông tái nhợt, khô cứng, vô cùng kinh khiếp, nhưng nó không hề động đậy.

“Sợ quá nên sinh ra ảo giác đó thôi, nào nào, nhanh tay lên..”, giọng thầy Hồ trấn an.

Vừa khiêng đi chưa được mười bước, lại nghe thấy thứ âm thanh gì đó rất lạ, giống như tiếng gió thổi qua một cái lỗ hổng nhỏ. Tôi thấy rõ từng người họ đều toát mồ hôi hột, tay chân va vào nhau lập cập, từ từ xoay mặt lại nhìn về hướng quan tài: “không ai được quay đầu, nhìn những thứ không sạch sẽ này, vận rủi theo cả đời, nghe rõ chưa..”, nghe thấy tiếng nói đánh thép của thầy Hồ, họ lẳng lặng đi tiếp, hướng về nghĩa trang trên núi.

Vừa đến cổng, âm thanh kỳ dị kia cũng đột nhiên biến mất, áo ai cũng ướt đẫm, mồ hôi dính bết vào lưng.

Nhìn trên bia mộ, tôi biết cô gái này tên Hạnh Nhi, 18 tuổi. Nhan sắc vừa phải, ưa nhìn, làn da mỏng manh tái xanh, không hiểu sao lại đại đột đến vậy. Một bàn tay đập lên vai tôi: “người tò mò về lí do cô ta tự tử sao..? Lam Ngọc ngày đó cũng như cô gái này, ngây thơ, khờ khạo.. đến cuối cùng đều đổi lấy tình yêu bằng cả sinh mạng, cả người, rồi cũng sẽ vì cái tên đó mà nằm xuống nơi đất lạnh..”

“Ông nói tên nào, Lục Bảo..? tôi với anh ta là oan gia, yêu đương gì chứ..”, tôi phản bác.

“Người nghĩ mình qua mắt được ma quỷ thánh thần, ta cho người thấy nguyên nhân dẫn đến vết cắt oan nghiệt tước đi mạng sống của Hạnh Nhi, xem như cho người một bài học, để không giẫm lại vết xe đổ của họ..”, ông ta cười lớn, giọng cười nghe hùng khục trong cổ họng.

Thoáng chốc, khung cảnh quỷ dị trong rừng đã đổi sang một lớp học. Hạnh Nhi vừa ào vào lớp sau tiếng trống báo hiệu tiết 1, vì cô đi muộn nên không còn chỗ nào, ngoài chỗ ngồi ở phía cửa sổ, cạnh bên một cậu khá điển trai.

“Mình có thể ngồi đây không..?”

Cậu ta ngẩng lên, khẽ gật đầu. Tôi thấy khuôn mặt Hạnh Nhi thoáng nét cảm động, mắt long lanh.. khi nhìn thấy cậu ta cười với mình.

Những ngày tháng sau đó, rõ ràng con tim non nớt kia hiểu rất rõ, đó chỉ là thứ cảm tình phi lý, nhưng cô không làm cách nào ngăn tim mình lại được. Tin nhắn đến chỉ vền vền đôi ba từ cho cả một đoạn dài “à, ừ, ồ, vậy sao, ngủ, học, đi chơi..”, chỉ có thể nhưng mỗi khi nhận nó Hạnh Nhi đều rất vui vẻ, có hôm cậu ta nói được thêm một đoạn vài ba câu là cô lại vui mừng đến mất ngủ.

Rồi những theo đuổi ngày đêm trong tuyệt vọng đó cũng đổi lại được cái gật đầu đồng ý từ cậu trai cùng bàn. Cô vui mừng đến nỗi đã nghĩ đến viễn cảnh một gia đình hạnh phúc, có cậu có cô và cả những đứa con bé bỏng, sống cạnh nhau cho đến lúc già và cùng nhau chết đi. Niềm vui, mộng tưởng không được bao lâu, cô nhận ra mình chỉ là thứ lớp dự phòng, khi buồn thì tìm đến, giờ ra chơi chen lấn mua thức ăn nước uống mang lên tận bàn, chép phạt thay cậu ta, giữ hộ đồ đạc khi cậu ta chơi bóng.. Hạnh Nhi đã phải nhịn ăn, nhịn mặc mưa rất nhiều quả, thậm chí để cậu ta vui, còn mua cả điện thoại di động vào kỷ niệm 1 năm quen nhau.

Một tối nọ, sau cả tuần cậu ta tránh mặt, Hạnh Nhi đứng dưới nhà đợi giữa tiết trời lạnh giá, đã đợi rất lâu, cho đến khi ánh đèn xe hắt thẳng vào mặt. Cô nép vào một góc, nhìn thấy cậu ta đang ôm hôn một ai đó, rất đẹp, hình như là chị lớp trên, có bố là hiệu trưởng trường cô đang theo học. Ngay lập tức, Hạnh Nhi lao ra ngoài chất vấn, nhưng đương nhiên cậu ta chỉ cười nhạt, cho cô biết vị trí của cô trong lòng hẳn ta ở đâu, chỉ là thứ đồ chơi rẻ tiền, còn không biết thân biết phận.

Tiến cô gái kia về, cậu quay lưng đi thẳng lên nhà, bỏ lại Hạnh Nhi trong cơn mưa đêm xối xả vừa trút xuống. Mọi thứ trong cô như sụp đổ, lê những bước chân khó nhọc trong đêm trở về nhà, cô đi thẳng vào phòng tắm, và chuyện gì đến cũng đã đến.

Tôi nhìn chăm chăm vào khuôn mặt Hạnh Nhi khi đó, cô không buồn không vui, không hề biểu lộ chút cảm xúc nào. Dòng máu chảy ra từ tĩnh mạch đang lan nhanh ra khắp sàn nhà, thành từng vệt loang lổ, hòa lẫn cùng nước từ vòi sen đang xả hết công suất, trôi tuột xuống cống. Cô ấy ngày càng yếu hơn, lạnh hơn, trong làn nước đang đổ xuống, tôi thực sự muốn biết..

cô ấy có đang khóc không..

Quay lại nghĩa trang vào ngày chôn cất, khi quan tài vừa hạ xuống huyết mộ, một tia sét đột nhiên giáng xuống giữa trời quang, đánh thẳng vào quan tài, mọi người lúc này đều bỏ chạy tán loạn, không còn bình tĩnh thêm được nữa. Tôi nhìn thấy Hồ chạy đuổi theo bọn họ cho đến khi khuất bóng. Đêm xuống, từ dưới quan tài bị đánh cháy xém, lộ ra những móng tay dài, nhọn hoắt, là Hạnh Nhi, giờ nhìn cô ta như cái xác chết khô lâu ngày, đã bị vắt kiệt nước, có thể cử động đi lại được, cạy nắp quan tài leo lên từ dưới đáy mồ.

Có lần tôi nghe thầy Bầy nói, đồng dùng để tránh thi biến rất hữu dụng. Có lẽ, đây là lí do mà ông nội tôi đã chôn cô ta trong quan tài đồng. Thế nhưng, quả thật định mệnh luôn đứng im chờ đợi ta, người tính không bằng trời tính, tia sét kia giáng xuống, dù vô tình hay hữu ý, cũng đã đưa cô ta trở lại.

Sau khi rời khỏi nghĩa trang, Hạnh Nhi lững thững bước trở vào trong rừng sâu. Khi bắt gặp cô ta đang ngồi nhai ngấu nghiến con thỏ bị xé nát trong tay, quanh miệng nhều nhào máu tươi, tôi biết.. giờ đây, cô ta đã không còn là người nữa. Từ thỏ rừng, rắn, đến gà lôi, heo rừng.. dần đến người.. ngày càng nhiều. Hàm răng sắc nhọn cắm phập vào cổ những sinh vật sống trên núi, những ánh mắt kinh hoàng vẫn mở trừng trừng của người dân trong làng khi bị hút đến cạn kiệt máu khiến ai ai cũng sợ hãi trốn biệt trong nhà, cửa đóng then cài.

Thế nhưng, điều tôi mong nhất, là trả thù, thì Hạnh Nhi lại không làm. Thậm chí còn buông tha cho hắn trong một lần giáp mặt, khi những móng tay sắc nhọn kia đã bóp chặt lấy cổ họng, lẽ ra nên bóp chết hắn ta để trút giận thì Hạnh Nhi lại không làm gì cả, tôi thấy giọt nước mắt lăn dài nơi khoé mắt trái. Hoá ra, dù có là cái xác khô đi nữa, cô vẫn chưa buông xuống được chấp niệm của mình.

Khung cảnh cuối cùng tôi nhìn thấy, là bà nội và một người khác đang nằm trong quan tài, vây quanh là toàn bộ dân làng tay cầm đuốc, ở chính nơi thầy Bầy đã dựng cây cột cao, dùng để đốt xác bà Hạnh. Trông họ như đang ngủ say, người đàn ông miệng và mắt đều bị khâu, còn bà tôi đang mặc chiếc áo cưới ngày ông và bà về chung một nhà, theo đúng tục lệ ở làng, trên cổ còn có chuỗi ngọc trai tôi từng thấy ông tự tay đeo cho bà trong giấc mơ hôm nọ.

“Người nhìn rõ rồi chứ, chính hắn ta là người đã nói với dân làng, muốn tiêu diệt cái huyết thi kia, phải chôn 2 người còn sống ở 2 vị trí của huyết La Hầu, là ta và bà ấy đã tự nguyện hi sinh để dân làng bình yên.. với điều kiện, từ sau khi chôn không ai được phép nhắc đến hay cúng kiến lễ bái chúng ta nữa..”, ông ta nói với bộ dạng vô cùng căm phẫn.

“Vậy đâu mới là sự thật..”, tôi nhỏ giọng hỏi.

“Trong bữa cơm gia đình, chúc mừng cho hắn sau nhiều tháng khổ cực đã tiêu diệt được cái huyết thi hại vô số người mà không mất mạng.. ta và Lam Ngọc đã uống phải thứ rượu có thuốc mê mà không hay biết, rơi vào bẫy của hắn.. Hồ Tiên Thảo, Mật đạo và Cái giếng trên núi, đều là nơi từng chôn người sống. Thời còn vua chúa trị vì, đây từng là mảnh đất phong thủy tốt, chôn biết bao vương tôn khanh tướng.. đương nhiên kèm theo đó là hàng chục hàng trăm người bồi táng theo hầu hạ. Đến thời kỳ chiến tranh.. nơi này lại trở thành mồ chôn sống những tù nhân bất trị.. và cuối cùng là nơi chôn sống những ghen tuông vô cớ, cùng những thù hận độc ác vô căn cứ của hắn ta..”, giọng ông ta lúc này đã lạc hẳn đi.

“Không.. không thể nào, sao ông nội tôi lại ra tay tàn độc đến vậy chỉ vì ghen tuông, tôi không tin..”, tôi bịt chặt 2 tai lại, quỳ mọp trước tảng đá lớn thay bia mộ cạnh bên cái giếng.

Ông ta tiến đến gỡ tay tôi ra, hét lên: “người phải nghe, để biết rõ bộ mặt thật của hắn, chính hắn đã nhờ ta trông chừng bà ấy khi hắn đi tìm cái huyết thi, cũng lại là hắn.. vẫn ghi trong lòng chuyện ta và bà ấy lớn lên bên nhau, và ta đã vì Lam Ngọc mà không lập gia đình, hắn cho rằng giữa chúng ta có gian tình.. chỉ thương cho Lam Ngọc, bị chôn sống trong quan tài bịt kín dưới giếng lạnh lẽo, cô độc. Hôn bị khóa chặt trong thân xác, bởi những bùa chú trên phù điêu khắc xuyên suốt những viên gạch xây nên cái giếng đó từ thời xưa của một thầy phong thủy cao tay nào đó. Còn ta, thức dậy với đôi mắt và miệng bị khâu chặt, không thể kêu cứu hay la hét đau đớn, những đường chỉ bung ra chảy máu, trước mắt chỉ một màu đen u tối, chết đi trong khổ sở tuyệt vọng. Ta chỉ hận bản thân đã quá tin lời hắn, chỉ trong giây phút không đề phòng, làm liên lụy đến Lam Ngọc. Hắn ta làm vậy để biến ta thành thần giữ mộ, che mắt, đánh lừa Sơn thần, để ta vĩnh viễn vượt ra khỏi luân hồi, không thể siêu sinh mà ở lại vùng đất này, canh mộ cho hắn và Lam Ngọc đang táng ở 2 huyết La Hầu, dường thì, ngàn năm vạn năm, không bao giờ thôi rửa, người nói xem, hắn ta có xứng đáng được khói nhang thờ phượng nữa không..?”

“Cho dù là vậy đi nữa, sao ông lại hại dân làng, đã có quá nhiều người vì cái huyết La Hầu này mà mất tích, bỏ mạng dưới Mật đạo, ông làm vậy thì ác tâm có khác gì ông ấy đâu..”, tôi chất vấn.

Không ngờ ông ta lại cười phá lên: “những linh hồn sống ở vùng đảo này đều là người bồi táng theo vương tôn khanh tướng thời vua chúa còn trị vì và những tù nhân thời chiến tranh, còn những người mất tích ở làng này do ai, khi trở về người sẽ biết.. ở đời đừng nghĩ ai giúp người cũng là người tốt, ai đạo mạo bên ngoài thì thân tâm sạch sẽ, cũng như hần ta, người ông đáng kính của người, người cứu rỗi cả cái làng này được ngày đêm khói nhang thờ phụng trên Điện, ngồi ngang hàng với Ông, hỏi có xứng hay không, trong khi ta ngày đêm nhốt mình trong Mật đạo tối tăm, chỉ có thể loay quanh trên đỉnh núi này, còn Lam Ngọc, người vợ đã mang nặng đẻ đau, sinh con cho hần, hết lòng hết dạ yêu thương chăm lo cho hần, giờ đây chỉ có những đêm trăng sáng, khi Âm cực thịnh mới có thể thoát ra một phần hồn phách mỏng manh, đứng từ con đường trên núi này nhìn xuống làng, ngóng trông, nhớ thương con cháu nhưng chỉ được nhìn ngắm từ xa mà nước mắt ngắn dài..”

“Hóa ra bóng người phụ nữ mặc áo đỏ hay đứng ở ngọn cây và con đường mòn dẫn lên núi là bà nội sao.. cháu xin lỗi, vừa nói tôi vừa đập đầu sát xuống đất quỳ lạy trước tảng đá to.. nhưng còn huyết La Hầu nếu không phải nó hại người thì là ai.. chẳng phải vùng đất hình quan tài này là nơi dưỡng thi, người chôn xuống đất, vài chục năm vẫn chưa rã thịt, còn huyết La Hầu biến xác người thành thầy ma đi giết người sao..?”, tôi dò hỏi.

“Huyết La Hầu đúng là nơi dưỡng thi, xác của Lam Ngọc dưới giếng vẫn còn nguyên như đang say ngủ giấc ngàn năm không thối rữa. Vùng đất này tích tụ oán khí từ những oán linh như Hạnh Nhi càng nhiều, thì càng mạnh mẽ chuyển mình, dần dần sẽ trở thành thực thể sống, nuốt lấy người hay động vật còn sống, nhưng không nhiều, vì thể rất khó nhận biết. Những người mất tích như thể hoàn toàn biến mất khỏi cõi đời ô trọc này, không để lại một dấu vết nào cả. Ông của người đã hi sinh ta và Lam Ngọc để trấn huyết La Hầu là thật, một mũi tên bắn 2 con nhạn, vừa được tiếng thơm vang danh bốn bể, đồng thời cũng thỏa mãn được tư thù cá nhân, Chúng ta nằm lại mãi ở đỉnh núi này mà không ai nhang khói, sớm đã đi vào lãng quên, không như hần..”, ông ta nói với giọng chua xót cùng cực, rồi chỉ tay lên vùng trời phía trước: “trời hừng đông rồi.. người theo ta trở về nhà..”

“Ông ơi, cháu có thể thấp nhang cúng bái cho ông bà, xin ông tha lỗi cho những gì ông nội cháu đã gây ra.. cũng vì cháu nghĩ ông muốn hại cháu, muốn cướp đi linh hồn cháu bằng tấm áo đỏ hút sinh khí kia.. nên cháu mới thất lễ, giờ cháu hiểu ra rồi..”, tôi đập đầu thành khẩn dưới chân ông ta.

“Tấm áo đỏ, thực ra.. ta phải làm vậy để cứu dân làng này, chỉ là người giữ mộ, pháp lực có giới hạn, tự tay ta không thể hủy nó đi, đành phải nhờ người có tư chất bẩm sinh như người mặc nó vào, mượn tay thầy Bầy tiêu hủy nó.. trở về nhà, rồi người sẽ hiểu..”, từ lúc đó ông ta không nói thêm gì nữa.

Về đến cũng vừa hay thấy thầy Bầy và Lục Bảo trở lên từ con đường mòn dưới núi. “Dưới làng lại có chuyện sao thầy..?”, tôi ngạc nhiên hỏi.

“Cô vừa đi thì có người hốt hải chạy lên gọi 2 thầy trò đi trừ ma, xuống đến nơi, tưởng ai.. hóa ra là oán linh của bà Hạnh về nhập vào xác của em dâu bà ấy.. chạy nhảy khắp nơi múa may quay cuồng, đòi tấm áo cưới, ngồi cả lên bàn thờ tổ tiên.. khi bà ta nói chính tôi và thầy đốt nó đi bằng lửa Hỏa Diệm, tôi mới biết chính là tấm áo cô mặc hôm nọ.. thì ra cái đêm xảy ra chuyện, ông Tư thật heo đứng từ nhà ông ta ở sát bên, đã chứng kiến hết toàn bộ vụ việc nhà bà Hạnh bị đám chó tinh bắt đi, nhưng ông ta không hô hoán lên để dân làng tới cứu giúp, mà lẳng lặng đứng nhìn. Khi mọi thứ yên ắng trở lại, còn lén sang bên nhà bà ta lấy đi tấm áo cưới dưới đáy ruộng..”, Lục Bảo kể.

“Sao ông ta làm vậy..?”

“Nghe bà Hạnh nói ngày xưa ông Tư này theo đuổi, nhưng bà ấy lại lấy người khác. Hàng xóm cạnh bên ra vào nhìn thấy mặt nhau, ông ta vẫn không thôi ghen tức, ghim gút trong lòng, thành ra khi nhà bà Hạnh gặp chuyện, ông ta đem tấm áo cưới lên chôn ngay dưới gốc cây, cạnh huyết mộ chôn người đàn ông đào huyết..”

“Rồi làm sao mà tấm áo đỏ lại bám lấy tôi..?”

“Oán khí tích tụ trên tấm áo, mượn xác người chết đã bị ăn mòn bởi huyết chú, rồi không, hóa thành thầy

ma đi hại người. Hôm đó, đầu phải ông Tư xông xáo là muốn giúp đỡ chúng ta, sợ tấm áo cưới bị phát hiện, lão ta giả vờ đi theo nhưng đợi lúc ta sơ hở, liền tách ra vòng trở lại phía gốc cây, đào cái áo lên, nào ngờ..”, Lục Bảo khẽ thở dài.

Lúc này, thầy Bảy mới lên tiếng, nói: “cái thầy ma mang nặng oán khí, con Hạnh hận Tư thịt heo, hận cả cái làng này đã quăng xác nó xuống biển, nếu không có ai đó mượn năng lực của bảy chuyển tấm áo đỏ đó sang cho ta, thì ta cũng không biết phải tìm cái thầy ma kia đến bao giờ, còn bao nhiêu người phải bỏ mạng nữa.. cũng may là bảy chịu nổi lửa Hỏa Diệm, cứu lấy sinh mạng cả làng.. nhưng thôi, ta cũng đã cầu siêu cho nó.. còn chuyện của bảy thế nào rồi, vào nhà đi..”

Tôi kể thầy nghe chuyện xảy ra vừa rồi, thầy không nói gì, chỉ trầm tư một hồi rồi hỏi tôi có muốn về núi Cấm, thăm nhà Lục Bảo hay không. Tôi thoáng đỏ mặt. “Ta thấy bảy ở đây nhiều ký ức đau buồn, nhìn cảnh lại nhớ người, thôi thì đi xa một chuyến cho thân tâm bình ổn lại..”, thầy ôn tồn nói rồi dặn dò chuẩn bị 3 ngày sau lên đường.

Ngờ đâu, thầy trò vừa đến dưới chân núi, chưa kịp háo hức trước cảnh tượng hùng vĩ, sông nước an lành, đã gặp ngay chuyện quỷ dị. Một cái xác treo lơ lửng chắn ngay giữa lối vào làng, lớp da bên ngoài bị lột sạch, từ vết cắt trên đỉnh đầu, cắt rọc khéo léo tuột đi toàn bộ lớp da không rách, không nát, thủ thuật giống với mổ heo, nhưng tay nghề tinh xảo hơn gấp vạn lần..

11. Chương 11: Mất Tích

Một cái xác treo lơ lửng trên cành cây, chắn ngay giữa lối vào làng, lớp da bên ngoài đã bị lột sạch.

Từ một lỗ nhỏ trên đỉnh đầu, cắt rọc khéo léo tuột đi toàn bộ lớp da không rách, không nát, thủ thuật giống với những kẻ bán da thú chuyên nghiệp, phải giữ làm sao cho lớp lông con thú còn nguyên vẹn mới bán được giá. Không những thế, tay nghề xem ra còn tinh xảo hơn gấp vạn lần..

Đặc biệt là..

thứ treo trên cây đa cổ thụ kia không phải xác người mà chỉ độc phần da đã được lột, sạch sẽ.. vô cùng hoàn mỹ.

Cảnh sát đến nơi đưa lớp da người đang đung đưa nhẹ trước cơn gió mùa thu nhuốm đầy mùi tử khí xuống đất. Một nữ pháp y không nhận được đã nôn thốc nôn tháo ngay tại hiện trường, những người khác cũng run rẩy sợ hãi làm cho xong phần việc của mình rồi rời đi. Có vẻ không tìm ra dấu vết nào khả dĩ để tìm ra hung thủ. Cũng phải thôi, mọi thứ được xử lý quá hoàn hảo. Nếu lớp da người được lột đi một cách tự nhiên, máu sẽ vương vãi, tung tóe khắp nơi, nhưng vài dặm quanh đây tuyệt nhiên không để lại dấu máu nào, dù nhỏ nhất.

Những người có tay nghề lột da giết mổ quanh đó đều bị cảnh sát gọi lên chất vấn, trong số đó có nhà hàng xóm, cũng là cậu Ba của Lục Bảo. Nhưng rồi tất cả đều bị loại trừ vì họ không có động cơ giết người và đều có bằng chứng ngoại phạm.

Cậu Ba nói với viên cảnh sát mặc thường phục vẫn hay đến nhà ông trà nước: “Nhìn đường cắt này đi, một tên bán thịt bình thường không thể nào làm được, lột da một con lợn cho gọn gàng tươm tất đã khó rồi, huống gì đây là một con người, phức tạp hơn rất nhiều, các ông cứ hành bọn tôi lên xuống cả tháng trời, bỏ bê công việc nhà cửa buôn bán, chẳng chăm lo gì được, thiệt tình..”

“Tôi cũng có muốn thế đâu, rờn rã cả tháng trời nay mà vụ án vẫn chưa có tiến triển gì cả, tôi cũng đang đau đầu lắm đây, cấp trên thì cứ hối thúc xuống, chỉ khổ bọn lính quên như tụi này thôi..”, viên cảnh sát lắc đầu bất lực.

“Ta thấy nó giống một kiểu tế lễ tà đạo nào đó hơn là giết người vì thù hận..”, thầy Bảy gợi ý.

Lục Bảo đứng gần đó vẫy tay ra hiệu gọi tôi ra ngoài: “ở đó hóng hớt hay gì, đến đây cả tháng trời rồi còn chưa dắt cô đi loanh quanh cho biết đó biết đây..”

“Mẹ mấy người nói, không có việc gì thì đừng đi lung tung ra ngoài, chẳng may gặp tên sát nhân biến thái còn đang lẩn quẩn đâu đó ngoài kia thì xong đời, tôi vẫn cần lớp da này lắm nên thôi, không đi đâu..”

“Thôi, đi ra đây, chỉ cho cái hang Ma hay lắm..”, nói rồi anh ta kéo tay tôi lôi đi.

“Hang Ma là gì..? anh lại tính dắt tôi đi nạp mạng cho ma quỷ à..?”, tôi giựt tay lại hỏi.

“Ở góc khuất phía sau ngọn núi, có một cái hang lớn, nhô cao trên biển, chỉ một lối vào, nhưng đến 12 lối ra, nhìn như 6 cặp mắt tối đen sâu hun hút.. gọi là Hang Ma vì từ trước đến nay, chưa từng có ai vào đó mà quay về được.. nghe nói trước kia tàu thuyền buôn bán vẫn có thể đi qua, thậm chí khi mực nước xuống thấp, còn có thể đi bộ qua lại trên mấy bờ đá mà không sao..”

đến khi chiến tranh nổ ra, một trận đánh khốc liệt phía trên thượng nguồn.. đã có vô số người ngã xuống, những xác chết trôi theo con nước đến Hang Ma thì kẹt lại, không trôi đi nữa, cũng chẳng ai biết lí do vì sao..

từ đó, có nhiều lời đồn thổi về những hồn ma đi lại trong 12 cửa Hang Ma khiến người qua lại đó ngày càng thưa thớt..

đến khi những người đi câu đêm trong vùng chết đuối liên tục được vớt lên gần đó thì không một ai dám bén mảng đến nữa.., thấy tôi ngồi thẩn thờ, Lục Bảo đưa tay qơ qua lại trước mặt tôi hỏi: “có nghe nói gì không mà ngơ người ra vậy, nhỏ này..”

Tôi hất tay anh ta ra, cảm râm: “nghe, thì sao..”

“Tối ra đó câu đêm không..?”, hắn ta nói tỉnh bơ.

“Điên à, chẳng phải ông vừa nói nơi đó là cấm địa không được vào sao, còn tên sát nhân biến thái kia nữa, biết đâu đang ẩn nấp trong đó..”, tôi nhăn mặt.

“Ồ, nói cũng phải, nếu lỡ có chết trong đó, xác cũng bị kẹt lại, không ai tìm ra được, thế thì thảm lắm.. mới năm trước, con trai ông kia về thăm nhà, đưa theo cô bồ /ngon lành/ luôn..”, anh ta quay sang nhìn tôi dò xét.

“Nhìn gì, kể tiếp đi chứ..”, tôi giục.

“Nghe đâu con trai ông là vận động viên bơi lội trên đó, con bé kia thì học chung trường.. 2 đứa quen nhau suốt mấy năm đại học, định cuối khóa, tốt nghiệp rồi thì cưới xin gì đó, đâu ngờ về đây nghỉ hè lại.. cũng tại thằng đấy thôi, ỷ lại vào tài bơi lội của nó.. hôm nắm tay nhau tình tứ đi dạo đêm với nhau, gặp phải tôi.. nhìn sắc khí không tốt, ẩn đường đen ngòm, tôi đã từ bi mở lời dẫn dò dừng lại gần Hang Ma rồi, không biết ơn thì chớ, nó lại còn cười vào mặt bảo tôi thời đại nào rồi, còn tin ba cái chuyện ma quỷ..”, nhìn vẻ mặt hậm hực như trẻ con của anh ta, tôi phì cười: “rồi sao mà chết.. nhìn mặt ông vậy mà cũng để bụng ghê ha, người ta chết rồi còn ghim gút làm gì, nghĩa tử là nghĩa tận mà, bỏ đi..”

“Thì bơi đêm thế nào chết đuối, đi cả đôi, ác cái là thì thể vớt lên không kịp, đành đứng trơ mắt nhìn nó trôi tuột vào Hang Ma, đợi mãi mấy ngày sau vẫn không thấy trôi ra bất kỳ lối nào trong 12 cửa hang Ma kia, cha mẹ bọn nó mới nháo nhào đi nài nỉ thợ lặn vào đó tìm xác vớt ra.. có cho họ núi vàng cũng chẳng ai dám đi, ai cũng còn gia đình, người thân, ai đâu tự dưng đã biết rồi còn cố đâm đầu vào chỗ chết.. ấy vậy mà cũng có 3 người chịu đi vì người ta nghèo túng quá..”, Lục Bảo khẽ thở dài im lặng.

“Rồi có tìm được không.. cái ông này..”, tôi thúc khuỷu tay vào sườn khiến anh ta đau quá la lên oai oái.

“Đã bảo có vào mà không có ra còn tìm được gì nữa, không có nào à, con gái con lừa gì bạo lực thể không biết..”, mặt mũi nhăn nhó trông vô cùng khó coi nhưng anh ta không giận, ngồi xuống trở lại bên cạnh tôi nói tiếp: “về nhà chán quá, cứ bị mẹ cảm râm suốt, hai mấy tuổi đầu rồi, có phải trẻ con nữa đâu, giữ khư khư trong nhà làm gì không biết, mà này cô còn chưa trả lời câu hỏi của tôi đó..”

“Câu hỏi gì, câu cá à.. ông điên thì điên một mình đi, lần nào cũng lôi kéo thêm tôi làm gì..”, tôi định đứng dậy đi thì anh ta nắm tay tôi giật mạnh trở lại khiến tôi té đập mạnh cái bàn tọa xuống đất, nhìn khuôn

mặt nhăn nhó vì đau của tôi, anh ta trưng ra nụ cười cầu hòa: “cho có đôi có cặp chứ chi, cô không đi thì tôi đi.. không lẽ cô thấy chết mà làm ngơ được sao..?”

“Không là không.. tôi nói mẹ ông giờ đó, bỏ tay ra..”

Anh ta vẫn nín thở lấy vạt áo tôi, cố nài nỉ: “Đi, đi mà Mây..”

Chợt, có tiếng ai đó chen vào: “anh Bảo, sao anh về hôm giờ mà không sang nhà em..”

“Nhỏ này là ai vậy..”, một đứa khác tiếp lời.

Lục Bảo buông ngay vạt áo tôi ra, đứng lên nói: “đây là Mây, còn 2 nhỏ sinh đôi này là hàng xóm nhà đối diện..”

Bọn nó không thèm nhìn tôi, chạy ngay lại phía anh ta, mỗi đứa nắm chặt một bên tay, nói liến thoắng: “anh định đi đâu vậy, tụi em đi với anh..”

“Hang Ma, đứa nào đi không..”, vừa nói Lục Bảo vừa nhìn 2 đứa nó thăm dò.

Một đứa nhăn mặt: “anh vào hang Ma làm gì, từ khi anh đi đã có thêm mấy mạng người chết mất xác rồi, nhà người ta còn đang để tang đó..”

“Con Ngọc nói đúng đó anh Bảo.. à mà bánh tráng bên nhà vừa trộn xong đợt mới, tụi em đem qua nhiều lắm nè, lại ăn đi..”, nói rồi nó chạy nhanh đến cái bàn bằng đá đặt dưới bóng cây lớn râm mát trong vườn, phía sau nhà Lục Bảo, mở bịch bánh tráng to ra, tay nó thoăn thoắt vắt vào đó mấy trái tắc nhỏ nhỏ xanh xanh, vị chua lan nhanh đến, nước miếng tôi bắt đầu tứa nhanh ra trong miệng.

“Mây, lại ăn đi, bánh tráng ngon nhất xứ này đó, không ăn thử, phí nửa đời người, về đảo không có mà ăn đâu..”

Ngồi ăn được một lúc, nói chuyện qua lại, thấy tôi không có ý muốn tiếp cận Lục Bảo và chỉ ở chơi một thời gian lại phải về, mà chỗ tôi ở thì xa nơi này lắm, tụi nó có vẻ đỡ đành hanh, bắt đầu nói cười nhiều hơn. Tôi cũng không chấp trẻ con, 2 con bé này tầm 15, 16 tuổi, da trắng, mặt mũi cũng dễ thương, chị tên Ngọc, em tên Ngân, song sinh, để cùng kiểu tóc, mặc cùng loại áo quần nên trông giống nhau như 2 giọt nước, đang vui câu chuyện, đột nhiên con bé tên Ngân lên tiếng: “nếu một ngày nào đó, xác em trôi vào hang Ma, anh Bảo có dám vào tìm em không mà rủ ra đó câu đêm..”

Ngớ người ra một lúc, Lục Bảo búng ngón tay vào chóp mũi con bé Ngân, mắng: “phủi phui cái miệng, lo ăn đi, chỉ giỏi nói tào lao, anh mày trêu thế thôi chứ đêm hôm ra đó làm gì, điên à, không nhắc nữa nghe chưa, người lớn nghe được lại ốm đòn..”.

Hai chị em cười tíu tít: “nhát gan vậy cũng bày đặt rủ, tụi em biết rồi, không nói nữa..”

Tối hôm đó, không hiểu sao cả người tôi cứ bồn thần khó ngủ, trở mình liên tục trên cái giường gỗ, không biết có phải vì tiếng kêu ọp ẹp của cái giường to quá hay không mà tôi nghe có tiếng bước chân ai đó đi lại bên ngoài, hình như cũng không ngủ được, đang lục đục châm nước nấu trà.

Ngồi dậy bước ra ngoài, ra là Lục Bảo, đang ngồi trầm tư suy nghĩ gì đó, thấy tôi.. anh ta hơi sững người: “ủa, chưa ngủ sao còn ra đây, tôi làm cô thức giấc à..”

“Ngủ rồi sao ra đây được, hỏi vậy cũng hỏi..”, tôi ngồi xuống liếc nhìn xem nét mặt anh ta thế nào, có vẻ không quan tâm lắm đến câu sinh sự vừa rồi của tôi thì phải.

“Anh cũng khó ngủ à, tưởng mỗi tôi lạ nhà không ngủ được thôi chứ..”, như chợt nhớ ra điều gì, tôi ngẩng lên nhìn Lục Bảo hỏi: “đừng có nói là tính rủ đi câu đêm nha cha nội..”

“4g rồi còn đi câu gì nữa cụ ngoại, ngồi chờ sáng đi ăn sớm luôn cho rồi, có buồn ngủ thì vào ngủ lại đi, trời mùa này lâu sáng lắm..”

“Không hiểu sao cứ thấy nôn nao trong người, đặt lưng xuống từ sớm đến giờ vẫn không sao ngủ được.. mà ông có ngửi thấy mùi gì lạ không, kiểu mùi tử thi để lâu ngày đang phân hủy đó.. vừa rồi còn cảm nhận được cả vị máu tanh tanh trong cổ họng nữa, vị máu này còn mới, vị tươi lắm, còn mùi thịt da thì rửa nát rồi, ngửi được cả cái mùi oi oi của dòi bọ mà.. hay có đến 2 cái xác đang nằm đâu đó gần đây..”

“Lúc sáng thầy Bầy gieo quẻ Dịch, nói ngày mai sẽ tìm được xác ở hướng Đông, mà khu đó chỉ có cái nhà hoang đổ nát gần bờ biển thôi, nhưng vì nó nằm cạnh hang Ma nên từ lâu rồi cũng không ai dám bén mảng tới.. nói gần thì cũng không gần, tính ra khá xa khu dân cư.. mà tôi cũng không ngửi thấy mùi gì cả, chỉ thấy từ phía Đông có cột khí đen lúc ẩn lúc hiện, năng lượng có vẻ không ổn định, có tà khí tất có yêu ma làm loạn, thế nên sáng qua tôi mới tính rủ cô đi câu đêm thăm dò tình hình, mà cô nhất quyết không đi, nên thôi..”, anh ta thở ra một hơi dài.

“Tôi có dự cảm không lành nên mới một mực từ chối, đi thì nhất định phải đi rồi, nhưng không phải hôm nay, cho dù đó là gì thì loại tà khí ngút trời này, không phải thứ yêu ma tầm thường đâu, không thể khinh suất được, mất mạng như chơi lại không được việc.. những người mất tích và cả những cái chết vô cùng bí ẩn quanh đây, có lẽ đều được dùng làm vật tế cho loại tà ma nào đó, cột khí đen không ổn định ông thấy, có thể là do thứ này chưa đủ yêu lực.. giờ chúng ta phải tìm hiểu xem ai khả nghi, liệu có hội kín nào ở đây đang thờ phụng ma quỷ hay không.. may ra có cách chặn nó lại..”

Đột nhiên, có tiếng đập cửa rất mạnh từ bên ngoài, làm cả 2 đang tập trung suy nghĩ, không phòng bị, giật nảy mình, tìm muốn rút ra ngoài. Quái lạ, giờ này còn ai gọi cửa, lại không đập vào cửa chính ở trên nhà, mà đập cửa sau.. ngay bếp, kế bên chỗ tôi và Lục Bảo đang ngồi.

“Ai đó, đợi chút..”, xỏ vội đôi dép Lục Bảo bước ra ngoài, tần ngần chưa rút khóa cửa.

“Ai đó..”, chỉ nghe thấy tiếng thở gấp gấp, cùng tiếng khóc thút thít phát ra từ ngoài cửa.

Chốt cửa vừa bật mở, một thân người đổ ào vào, té mạnh xuống đất, tóc tai rũ rượi, mặt mày xám ngoét: “Ngọc.. có chuyện gì vậy..”, vừa hỏi Lục Bảo vừa nhìn dáo dạt ra bên ngoài, trời vẫn chưa sáng hẳn, con đường dẫn vào sau nhà um tùm cây trái, tối mờ mịt, không một bóng người.

Đỡ con bé dậy, nhìn nét mặt thất thần của nó, biết đã xảy ra chuyện, tôi giục Lục Bảo áp tay vào bình trà vẫn còn hơi ấm, áp lên má con Ngọc, xoa đều trên trán và 2 bên thái dương cho ấm, để nó định thần trở lại, lúc này nó mới bắt đầu khóc, kể lại sự tình: “tối.. tối hôm qua, khoảng 3g sáng.. em dậy đi vệ sinh như mọi ngày, định vào ngủ tiếp thì không thấy con Ngân nằm ở giường bên đầu, nghĩ nó cũng đi nên em lên nằm ngủ lại, nhắm mắt được mấy giây, em mới sực tỉnh, nhớ ra là em vừa từ nhà vệ sinh trở lên, đâu có thấy con Ngân, lật đật chạy kiểm nó khắp nơi quanh nhà mà không thấy, chạy cả ra ngoài tìm thì thấy bóng ai đó giống nó, đang lững thững đi đâu ra biển, đi được cả đoạn xa rồi..

em cố chạy đuổi theo nhưng không kịp, đến mấy mỏm đá nhô lên ngoài biển.. em phải dừng lại vì nó trơn quá em bước lên không được, vậy mà.. vậy mà, không hiểu sao con Ngân nó đi như trên đất bằng, không chao đảo hay té ngã gì, cứ thế mà đi vào hang Ma mất rồi anh Bảo ơi.. anh cứu nó với..”, con Ngọc nước mắt nước mũi tèm lem cố nói cho hết câu chuyện.

“Bình tĩnh, bình tĩnh lại, Ngọc.. nghe anh nói không.. Mấy, đi vào gọi thầy Bầy đi..”, Lục Bảo vừa nói vừa vỗ vỗ vào 2 má con Ngọc.

Tôi vừa đứng lên thì thầy cũng vừa ra tới, cả ba má Bảo cũng theo sau: “chuyện gì mà sáng sớm ồn ào quá vậy bây..?”

12. Chương 12: Hang Ma

Nhìn thấy con Ngọc đang rũ ra trong tay Lục Bảo, ánh mắt hoảng loạn sợ hãi, chỉ khóc la kêu cứu, không nói thêm được gì, thầy Bầy bảo tôi đỡ phụ Bảo một tay, đưa con Ngọc vào phòng nằm, rồi ra cho thầy hỏi chuyện.

Khi đã rõ đầu đuôi, thầy Bầy bấm đốt ngón tay, khẽ lắc đầu nói: “việc này lành ít dữ nhiều, ma quỷ lộng hành, oán khí chất chồng, nhưng hiện tại con Ngân vẫn sống..”, quay sang nhìn nét mặt đầm chiêu của Lục Bảo, thầy gần từng tiếng: “bây không được tự ý đi vào hang Ma khi chưa có lệnh của ta, chẳng những

không cứu được người, mà chính bây cũng mất mạng, nhà này chỉ có mỗi bây là con trai nối nghiệp, liệu mà cư xử.. còn Mây, bây canh chừng con Ngọc cẩn thận, Ta sang nhà gặp ba má nó bàn chuyện..”

Con Ngọc cứ khóc rầm rức, mặc cho tôi hết lời khuyên can, mãi đến tối mịt, mệt quá mới lả đi.

Suốt đêm qua mất ngủ khiến mí mắt tôi cũng bắt đầu nặng trĩu, tôi thấy mình đang đuổi theo bóng lưng ai đó, đến giữa cánh đồng mía lau cao ngang đầu. Những phiến lá mảnh cửa vào da thịt tôi đau rát, xung quanh lúc này chỉ nghe thấy tiếng xào xạt hòa cùng nhịp thở của chính mình. Cảm giác con đường bùn lầy dưới chân dường như đang dài ra vô tận.

Đến khi thoát ra được khỏi đó, khung cảnh trước mắt khiến tôi chôn chân tại chỗ. Hai chị em Ngọc và Ngân đang mặc bộ váy ngủ rộng, màu trắng tinh khiết. Từ phía hang Ma, Ngân đưa tay ra đón lấy Ngọc.. đang từng bước đi thăng bằng trên những tảng đá nhấp nhô trên biển. Váy trắng lay động dưới ánh trăng đêm rằm. Tất cả chơi vơi giữa khung trời đêm. Trăng treo trên đỉnh hang Ma, lan tỏa thứ ánh sáng xanh lam lạnh lẽo, bao trùm lên cảnh sắc xung quanh một màu quỷ dị.

Phía sau, hình như còn có gì đó, như ánh mắt đỏ ngầu giận dữ của 2 đứa trẻ sơ sinh chỉ cao ngang đầu gối. Chúng đang di chuyển dần từ trên vai xuống, đu lên, bám chặt vào bắp chân con Ngân.. và con Ngọc.

Khi bắt gặp tia nhìn ma quái đang hướng thẳng về phía mình nhìn trừng trừng, tim tôi như ngừng đập.

Cảm giác như đang đối đầu trực diện với một con nhện độc khổng lồ. Những tròng mắt lồi ra đen bóng, sáng loáng, phản chiếu lại hình ảnh con mồi dưới mọi góc độ, chỉ cần một cử động nhỏ thôi, cũng khiến chúng rời nơi bám dính, phóng nhanh tới, bám chặt lấy mình.

Mặc cho con mồi có cổ vùng vẫy kịch liệt đến thế nào, những sợi tơ kết dính vô cùng chắc chắn kia cũng sẽ đưa chúng trở lại, lững lờ trong không trung, bám chắc lấy con mồi đang cố chạy thoát thân. Cho đến lúc tôi vấp ngã, giữa cánh đồng mía lau này, không thể nhìn thấy ánh trăng treo trên đầu, chỉ có thể trợn tròng mắt lên sợ hãi, cảm nhận những cặp chân lông lá, gớm ghiếc kia lò dò trên da thịt mình, tiêm dần vào người chất kịch độc từ cặp răng nanh bóng khỏe.

Cuối cùng trở thành một cái xác rỗng, vô hồn, miệng há hốc, mắt đứng tròng không thể nhắm, bị quán chặt trong lớp kén, lồi vào trong hang Ma. Vĩnh viễn không ai tìm được xác.

Vừa nghĩ đến đó, tôi thấy tròng mắt chúng đảo mạnh, như sắp lao đến, vồ lấy tôi, mà không..

một trong số chúng đã thực sự rời bắp chân con Ngân hay con Ngọc, lúc này tôi không còn đủ bình tĩnh để nhìn rõ nữa, muốn chạy.. nhưng chân tôi lúc này.. cũng không còn là của tôi nữa..

“Đừng.. đừng mà..”, hét to lên sợ hãi, tôi cố xua mạnh 2 tay trong không khí, tránh né.

Choàng tỉnh, đã thấy Lục Bảo đang thất thần đứng trước mặt, đang cố giữ lấy 2 tay tôi, hỏi: “Mây.. Mây, tỉnh chưa, mơ thấy gì mà hét toáng lên vậy.. còn con Ngọc đâu..?”

“Ngọc, Ngọc đây mà..”, nhìn thấy cái giường trống không, mền gối đã bị hất tung sang một bên, tôi hốt hoảng: “tìm.. tìm nó.. tôi vừa chớp mắt, mới một chút thôi, gần đây có cánh đồng mía nào không.. tôi thấy nó đi về hướng đó..”

“Là Hang Ma.. nguy rồi..”, vừa dứt lời, Lục Bảo đã lao ngay ra ngoài, mắt hút trong màn đêm tĩnh mịch, lúc này là 3g sáng.

Tôi cũng chạy ngay theo, dù không biết đường.

Cuối cùng cũng theo kịp, cố len lỏi qua những hàng mía lau, da thịt bị cửa đau rát, khiến tôi như đang lần nữa sống trong giấc mơ vừa rồi. Vừa chạy tôi vừa lầm rầm cầu xin không phải thấy lại khung cảnh quỷ dị đó.

Vừa ra khỏi cánh đồng mía, đến trước hang Ma, tôi giật mình thấy Lục Bảo đang quỳ gục trước những mỏm đá, hướng ánh nhìn bất lực về phía hang Ma tối đen, sâu hun hút, gào lớn tên 2 chị em. Trên tay anh ta là mảnh vải lớn nhuộm đầy máu, hình như từ bộ váy ngủ trắng của con Ngọc. Lại gần hơn, nhìn đôi chân trần đầy vết thương đang tứa máu, thấm đẫm cả vào nền cát của Lục Bảo. Rồi nhìn lên những tảng đá nhấp nhô kia, tôi như hiểu ra, chắc chắn cái con người cố chấp, cứng đầu cứng cổ này vừa rồi đã cố bước

lên chúng không dưới chục lần, khiến bàn chân bị những con hà.. vỏ sắc như dao đang bám dày đặc trên đó cửa vào những vết sâu hoắm.

Máu vẫn còn vương lại, rải rác trên những tảng đá lớn, nương theo giọt nước biển từ dưới bắn tung tóe lên, lan nhanh xuống, chảy cả vào những cái miệng nhóp nhép, mở ra đóng vào, sủi bọt trắng trắng của những con hà. Trông như chúng đang giành giật nhau liếm láp từng vệt máu đang lan xuống, thịt chuyển dần sang sắc đỏ au.

“Đứng lên đi về thôi Bảo, thầy Bảy sẽ có cách, đừng vậy mà.. vết thương dính đầy cát sẽ nhiễm trùng mất.. nghe tôi đi có được không..”, nhìn thấy anh ta như người mất hồn, cứ giữ lấy mảnh áo đó, nhìn mãi về phía hang Ma, tôi cứ lo sợ, không biết anh ta có lại trúng phải tà thuật gì nữa không, đành thẳng tay tát mấy cái thật mạnh. Vừa tát vừa gọi cả họ lẫn tên, kêu gọi 3 hồn 9 vía để anh ta tỉnh trí trở lại.

Có lần tôi té ngã nằm trên đất quá lâu. Lúc ba má trở về, cả khi họ nâng tôi dậy trên tay, tôi đều cảm nhận được nhưng khi họ gọi.. tôi không cách nào trả lời. Ba tôi tưởng đã hết hi vọng vì tôi nằm trên đất quá lâu, nhập thổ, không thể nào cứu được nữa rồi, thì thầy Bảy đến, chỉ cho ba má gọi thật to tên họ đầy đủ của tôi, thì tôi dần có cảm giác và trả lời được. Tôi nhớ thầy Bảy có nói do ba má gọi tôi bằng tên ở nhà nên không có tác dụng.

Quay trở lại, Lục Bảo chỉ là cảm thấy bất lực, chẳng phải ma tà nào nhập thể cả. Khuyên can mãi, cuối cùng anh ta cũng chịu đứng lên theo tôi về nhà. Đi đến nửa đường thì gặp cả ba má Bảo, ba má Ngọc-Ngân và thầy Bảy đang dắt díu nhau đội cơn mưa giông sấm chớp vừa ập đến.. ra tận nơi tìm.

Về đến nhà, nghe tôi kể về giấc mơ vừa rồi, thầy Bảy như nghĩ ra điều gì đó, hỏi: “quanh đây có cặp song sinh nào chết non không..?”

Ngẫm nghĩ một lúc, mẹ Bảo nói: “sinh đôi thì không phải hiếm, không biết do đất đai phong thủy hay thế nào mà những gia đình ở đây sinh con đầu lòng thường là thai đôi, ngay cả thằng Bảo.. cũng là một cặp song sinh, mất đi một.. em nó chẳng may ngộp thở vì ra sau quá lâu, nên..”, nói đến đây bà sụt sùi không nói được nữa.

Ba Bảo lúc này mới tiếp lời: “nhưng bọn chúng đều lớn cả, đi lên thành phố làm ăn, ở đây chỉ còn mỗi Ngọc-Ngân là cặp sinh đôi nhỏ nhất, mới 15.. ngoài ra không nghe ai bị sẩy hay sanh non.. nhưng ông biết đó, đèn nhà ai nấy rạng, đôi khi người ta kín tiếng, mình cũng không rõ được hết.. nhưng sao lại hỏi vậy..”

“Ta nghĩ tìm từ manh mối này sẽ lần ra được mấu chốt vấn đề.. e là có ai đó đang luyện quỷ nhi, khi thực sự luyện thành sẽ khó mà đối phó.. thế nên, ngày mai hãy đi dò la thử xem.. còn anh chị về nhà đợi tin đi.. Mây, Bảo tranh thủ nghỉ ngơi, ngày mai vào giờ chích Dương lên thuyền.. tiến vào hang Ma..”, dặn dò xong thầy Bảy vào phòng, tôi nghe thấy tiếng lầm rầm đọc chú vọng ra từ trong đó, có lẽ thầy đang chuẩn bị cho pháp sự ngày mai.

Bước lên con thuyền chòng chành, Lục Bảo nhìn 2 cặp vợ chồng đã luống tuổi đứng trên bờ, mỗi người mang nặng một nỗi lo, nói: “ba má yên tâm đi, không sao đâu mà, sống phải thấy người, chết phải tìm thấy xác.. con sẽ mang được 2 em về..”

Thầy Bảy đưa cho tôi một lọ nước nhỏ màu đỏ.

Sau khi đã chấm lên giữa ấn đường 2 đứa một loại dầu ấn hình tròn bằng thứ nước lấy từ trong lọ, thầy dặn dò: “khi bây tìm thấy chúng, chắc chắn chúng vẫn còn sống, chỉ cần chấm lên giữa ấn đường chúng loại nước trong lọ, chúng sẽ lên thuyền theo bây trở về.. vào hang Ma, cứ thẳng một đường mà đi, cửa giữa chính là cánh cổng số 6, đi thẳng đến đường cùng. Rồi vòng trở ra, khi đó sẽ không thấy cổng vào đâu nữa.. không được sợ hãi, phải giữ vững tinh thần, đi cho đến đoạn cụt. Cuối cùng vòng trở lại đi đúng con đường đó thêm lần nữa, lúc này sẽ tìm thấy chúng. Khi đó, ắt tìm thấy lối ra..”

Thuyền rời đi, tôi lên tiếng hỏi cho không khí đỡ căng thẳng: “sao phải đi 3 vòng mới tìm thấy chị em Ngọc-Ngân, ông có biết không..?”

“Vào hang Ma, đi trên con đường của quỷ phải dùng chính mật mã của chúng để tìm thấy thứ chúng ta cần, đi 3 vòng ở cửa thứ 6 chẳng phải là 666 đó sao, không vào hang cộp sao bắt được cộp con, muốn bắt được, phải vào tận hang ổ của chúng, chẳng phải chính là loại lý lẽ này sao..”

“Còn lọ nước này..?”

“Là mực chu sa, trộn cùng máu, lấy từ huyết Trung xung, nằm ở đầu ngón tay giữa của cha mẹ Ngọc-Ngân, như một dạng trích máu từ tim, để đánh thức phần hồn đang bị nhốt trong thể xác của chúng, chắc thầy Bầy đã trừ tính được phần hồn phách của bọn nó đang bị ai đó thao túng, sẽ không chịu theo chúng ta trở về, ngược lại còn nghe theo sự điều khiển của thể lực ma quỷ đang tồn tại bên trong, giết hại chúng ta..”

“Huyết Trung xung nằm ở đâu..?”, tôi đưa bàn tay lên thử ấn ngón giữa bàn tay này lên bàn tay kia xem cảm giác thế nào. Lục Bảo quay sang, nắm lấy bàn tay trái tôi, đưa lên ngang cầm, cúi xuống, dùng ngón tay cái nhấn vào đầu ngón tay giữa của tôi, hỏi: “là ở đây, nếu nhấn vào có cảm giác đau nhói, nghĩa là hệ tim mạch hoạt động không tốt, có hiểu chưa..? Tim có vẻ loạn, mạch đập không đều.. không cần sợ hãi đến thế đâu, có ma thì trừ ma, có quỷ thì diệt quỷ..”

Tôi thoáng bối rối quay mặt đi, vừa hay nhìn thấy chiếc thuyền cũng vừa trôi đến cửa hang Ma.

Cây đèn công suất lớn vừa được bật sáng, cả 2 điếng hồn, khi thấy treo mình trên những vách đá bên trong hang Ma là vô số dơi quỷ, kích thước to bằng đứa trẻ con, đang gập cánh, mắt nhắm nghiền. Ánh đèn sáng loá rơi vào đột ngột, khiến bọn chúng thấy động liền rời vách hang, bay tán loạn.

“Tắt, tắt đèn ngay, nằm rạp xuống thuyền, mau..”

Mùi phân dơi nồng nặc khiến cái mũi nhạy cảm của tôi qua hai lớp khẩu trang thấm đẫm dung dịch phòng độc vẫn không sao chịu nổi. Hai tay ôm lấy đầu, tránh những đòn tấn công của bọn dơi quỷ, khiến toàn thân tôi chao đảo suýt rơi khỏi thuyền mấy lần.

“Bọn chúng có hút máu không vậy.. tôi nghe nói dơi quỷ thường hút máu..”

“Không hiểu sao loại dơi quỷ này lại có mặt ở đây.. bọn chúng là loại dơi quỷ thông thường, không phải loại chân lông hay cánh trắng, chúng sẽ dựa vào thân nhiệt mà tấn công.. mục tiêu của chúng là động vật máu nóng, con người cũng nằm trong số đó.. chúng không hút máu, mà sẽ cắn rách da cô, sau đó liếm láp thưởng thức máu rỉ ra từ vết thương kéo dài đến vài chục phút, nước bọt của chúng có chất chống đông máu, khiến máu rỉ ra mãi không ngừng.. mau kéo áo trùm đầu, che hết toàn bộ da thịt lại, nếu không muốn bị chúng xơi tái thành cái xác khô..”

Đến khi mọi thứ thực sự yên ắng trở lại, còn chưa biết phải xoay sở thế nào giữa khoảng không tối như hũ nút thế này thì ngẩng lên đã thấy thứ gì đó, phát ra ánh sáng xanh lam lạnh lẽo, nhìn chúng khiến tôi dậy lên thứ cảm giác lạnh thấu đến tận từng tế bào nhỏ nhất. Chúng đang không ngừng bay vút vùn từ dưới mặt nước biển, rồi lại bổ nhào xuống, cứ như đang chứng kiến một vũ hội nhạc nước, luân phiên, biến chuyển không ngừng.

“Đó là thứ gì.. ma trời sao..?”

“Không giống lắm.. ma trời không có hình dạng thế này..”, Lục Bảo tiến sát đến mép thuyền, nhìn xuống. Những cái bọc xanh lam này, to tròn hình dạng như quả trứng nhưng lớn hơn rất nhiều, đang nổi lên từ dưới đáy sâu, nhiều vô số.

Khi đưa mặt sát lại gần để nhìn cho rõ thì từ dưới làn nước, qua lớp màng mỏng bên ngoài, những đôi mắt bên trong lớp vỏ đó bất chợt bùng mở, nhìn chằm chằm vào chúng tôi, khiến cả 2 đều giật mình, lùi lại phía sau.

“Đây, đây là gì vậy.. rõ ràng là bào thai mà, thứ bên trong nó là.. là quỷ nhi sao..?”

Lúc này, từ dưới mạn thuyền nghe những tiếng lục đục phát ra khá lớn kèm theo bong bóng sủi tăm lên ngày càng nhiều. Dù vẫn còn trong cơn sợ hãi hoang mang tột độ, nhưng chúng tôi không còn cách nào khác, đành cẩn trọng nhìn xuống thêm lần nữa để xem chuyện gì đang xảy ra bên dưới.

Những cái bọc xanh lam lạnh lẽo khi này đang vỡ ra, bên trong rõ ràng là thai nhi. Khắp thân người chúng vẫn còn dính lại những mảng bong ra từ nhau thai, nằm cuộn mình như con tôm ôm lấy sợi dây cuốn rún tái nhợt. Những lớp màng mỏng vỡ ra từ bọc nhau thai, đập dềnh trên nước trông như những con sứa màu trắng đục, phủ kín mặt nước.

Lục Bảo dùng cây sào gạt đi lớp màng nhầy nhựa bên trên, đẩy những thai nhi bên dưới qua một bên, làm lộ ra bên dưới những xác người chồng chất lên nhau, thịt vẫn còn nguyên vẹn, không rửa nát. Chỉ có lớp da nhẵn nhéo, tái mét, bụng trương phình, không có áo quần, giống hệt xác người chết đuối vừa được vớt lên.

Cả 2 cố căng mắt lên, ngăn cơn kinh hãi đang cuộn lên thành dòng trong lòng, mong tìm thấy xác 2 chị em Ngọc-Ngân.

Nhìn những mảng tóc, móng tay móng chân lỏng lẻo như muốn bong tróc ra trên những xác chết, tôi chỉ mong bọn nó không nằm đâu đó bên dưới những xác người chất cao như núi này.

Đột nhiên, những cái miệng trên xác chết đồng loạt mở to, làm lộ ra bên trong những cơ hàm trống, không hề có răng, hết miệng lại đến mắt, mở toàn bộ ra nhìn trừng trừng từ dưới làn nước biển trong đến mức soi gương được, khiến tôi suýt ngất mà ngã bổ nhào xuống nước. Từ những cái miệng gớm ghiếc đó, bong bóng khí đang không ngừng nổi lên, trông như miệng những con hải quỳ, móm mém đẩy những xúc tua kịch độc, đang muốn tấn công chúng tôi. Còn chưa hết kinh khiếp thì cổ chân đã bị thứ gì đó nhớp nháp, thô ráp, quần lấy.

Tiếng thét chưa kịp phát ra đã bị bàn tay Lục Bảo chặn ngay lại: “không được hét lên, làm kinh động đến bọn dơi quỷ là chết cả đám đó..”

Tôi dùng chân còn lại cố đạp mạnh vào thứ đang quần lấy, siết chặt lấy chân mình, vừa cố ra hiệu chỉ cho anh ta thấy. Từ thứ ánh sáng xanh vẫn chưa xác định được là gì đang không ngừng thay phiên nhau bổ nhào lên xuống, tôi nhận ra nó trườn lên từ dưới nước qua mạn thuyền, ngày càng nhiều, đang quần chặt lấy cả 2 chân tôi.

“Là.. là lưới của những xác người bên dưới..”, khuôn mặt Lục Bảo lúc này phản chiếu lại thứ ánh sáng xanh quỷ dị kia, tái nhợt..

13. Chương 13: Hang Ma /2/

Tiếng ầm ầm dội xuống từ bên ngoài khiến cả hang động dường như đang rung chuyển dữ dội. Có lẽ, trời đang mưa giông. Sấm chớp dội vào như ngòi thuốc nổ có sức công phá cực mạnh, chực chờ giật sập nơi yếu khí ngút trời này.

Những cái lưới dài ngoằn đầy chất kịch độc đang không ngừng vươn dài ra như vòi bạch tuộc. Chúng trườn lên mạn thuyền từ miệng những cái xác.. móm mém, rụng sạch toàn bộ răng.. ngày càng nhiều hơn.

Lục Bảo không thể dùng lửa đốt sợ làm kinh động đến lũ dơi, đành dùng đầu nhọn của cây sắt anh hay cầm nhang khoanh trên bàn thờ, đâm liên tiếp vào những con mắt đỏ ngầu, tròn đen nhỏ như hạt é, chỉ chít như mè đen lốm đốm xung quanh cái lưới quái dị, khiến chúng đau đớn rú lên những tiếng nghe the thé, òng ọc dưới nước.

Từ những con mắt bị chọc thủng, văng ra thứ dịch nhầy đỏ thẫm, đen đặc, bắn tung tóe đầy mặt tôi và Lục Bảo. Cảm giác tanh tươi, tởm lợm lan ra khắp các dây thần kinh, dẫn truyền đến vỏ não, khiến thức ăn chực trào ra nơi cửa miệng. Chúng quần chặt lấy cổ tay cổ chân, siết chặt cả mũi miệng tôi, không sao nôn ọe được, cũng không thể thét lên. Nước mắt mặc sức trào ra, cổ họng chỉ có thể phát ra âm thanh ư ử nho nhỏ ngắt quãng.

Tôi sợ lũ dơi quỷ hút máu bám đầy trên vách hang Ma nghe động, chúng sẽ rủ nhau lũ lượt bay tới, cắn xé, liếm láp máu tứa ra trên da thịt tôi, biến tôi thành cái xác khô đầy những lỗ nhỏ nhỏ lấm chấm như cái lưới quái ác đầy mắt này.

Lục Bảo đột nhiên xoay người, vút thanh sắt nhọn cầm nhang xuống đất, chạy nhanh vào phía trong, tôi rửa thẳm: “biết ngay anh ta sẽ chết nhất bỏ mình lại tìm đường thoát thân mà.. tôi thành ma, anh cũng đừng hòng sống yên thân..”.

Nhắm chặt mắt, tôi mím môi mím lợi cố ngăn không cho những cái lưỡi gớm ghiếc kia chui được vào thắt khiêu để chúng biến tôi thành vật chủ, ký sinh lên người khiến tôi trở thành tay sai đi lột da người để hiến tế hay gì đó đại loại thế. Bộ dạng tôi giờ trông như cái kén to, thô ráp, nhớp nháp, bị bọc kín bởi toàn mắt là mắt. Những tròng mắt ẩn trong lớp mí mắt dưới lớp thịt lưỡi.. tím tái, bốc lên thứ mùi kinh tởm như mùi xác thối bị ngâm trong nước bọt lâu ngày, chua loét, tanh nồng, thối hoắc.

Chúng nhấc bổng tôi lên, cuộn lại, siết chặt. Những cái lưỡi không ngừng tiết ra dịch vị tiêu hoá con mồi ngon béo bở, dãi dớt nhỏ xuống sàn thuyền phát ra âm thanh tạch tạch đều đều gấp gáp, nghe như tiếng móng tay gõ liên tục xuống sàn gạch bông.

Tưởng như cái chết đã cận kề khi quá nửa thân người tôi lúc này đã bị chúng nhấc lên, lôi ra đến gần sát mép nước, thì những vòng quần siết chặt quanh eo tôi đột ngột nới lỏng ra. Những cái lưỡi đang chờ chờ lột tuột tôi xuống biển.. lấp đầy vào cái miệng rộng nhào nhoét, bầy nhầy đồng loạt thu nhanh lại, toàn bộ rứt hết xuống nước. Khiến cả thân người tôi rơi nhanh xuống từ độ cao cách mặt đất hơn thước, va đập mạnh vào sàn thuyền.

Từ phần thân giữa đến đầu tôi rơi ra khỏi mạn thuyền, ngập ngụa trong nước. Lúc này không biết do cự ly gần hay do mắt bị ảnh hưởng bởi khúc xạ dưới nước, tôi nhìn thấy những xác người, khuôn mặt bị phóng to ra quá cỡ, méo mó dị hình dị dạng. Những mảng tóc chỉ còn lơ thơ vài sợi, sợi tóc đan chặt, kết dính vào nhau, lay động nhẹ nhàng dưới nước như những dải rong biển.. đen-bạc, dài-ngắn xen lẫn nhau, nối dài ra như vô tận. Hình dạng làm tôi liên tưởng đến bài tập dùng giấy màu có 2 sắc đối lập, đan xen vào nhau như cái cách người ta hay đan rổ đan rá tôi đã làm từ hồi còn tiểu học.

Những đôi mắt vẫn nhắm nghiền.

Từ những khuôn miệng nhăn nhúm, thứ bong bóng khí màu xanh lục nhạt vẫn không ngừng được phun ra, lóng lánh dưới làn nước, chuyển động nhẹ nhàng, cứ như được bao phủ bởi một lớp lân tinh ngũ sắc mỏng nhẹ bên ngoài, khiến người nhìn thấy chúng liên nẩy sinh thứ cảm giác vô cùng khó tả, vừa mị hoặc thu hút.. lại không gần được.. ám ảnh sợ hãi, vừa muốn đưa tay ra chạm ngay vào chúng.. lại sợ.. chúng vỡ tan ra thành muôn ngàn mảnh nhỏ.

Những thứ kiêu mị trên đời này vốn dĩ đều mang lại cho con người ta những dự cảm không lành, chính là loại lý lẽ này.

Khi đợt bong bóng đó vừa tràn lên, gần chạm đến mặt, tôi cũng vừa buông xuôi tay, không còn cố thêm được nữa.

Trong dải ánh sáng màu xanh lục phát ra từ những bong bóng nước, tôi thấy ẩn hiện bàn tay ai đó đang cố vươn ra nắm chặt lấy tay mình. Giành giật lại tôi từ miệng những xác chết dưới đáy biển sâu, xanh như ngọc.

Lục Bảo dường như đã kịp kéo ngược thân người tôi trở lên thuyền. Tôi nghe tiếng anh ta hoảng hốt, tuyệt vọng.. gọi tên mình, nhưng không thể đáp, khắp người tôi ngập ngụa trong thứ nước xanh nhàn nhạt, sắc màu mà tôi ưa thích. Chất nước xanh lam, đặc quánh như thạch, khiến tôi và anh ta chỉ có thể nhìn nhau trong vô vọng. Bàn tay lạnh như băng nơi tôi không cách nào chạm được vào.. bàn tay ấm áp đó.

Từ sắc xanh phản chiếu trong tròng mắt đã gần như nhắm lại, tôi thấy những cái miệng gớm ghiếc dưới nước vẫn đang há to ra hết cỡ chờ đón gọn lấy thân thể tôi. Chúng đang thi nhau gào rú lên giận dữ vì bị cướp mất con mồi. Khi những cái lưỡi dài ngoằn kia phóng nhanh ra vừa chạm đến tròng mắt tôi, đột nhiên, khối thạch đông cứng, bọc kín thân thể tôi.. nổ tan tành, cảm giác sốc như cổ áo vừa bị ai đó giật ngược, lôi trở về thực tại.

Tôi thở mạnh, ho sặc sụa hồi lâu mới thấy mắt Lục Bảo.. hình như hơi đỏ.

“Đã chết đâu mà khóc.. tưởng anh bỏ chạy rồi chứ.. không phải muốn tôi chết lắm sao..còn quay lại làm gì..”, tôi nói.. giọng hờn dỗi.

“Sợ cô thành ma về đòi mạng, đành quay lại thí mạng vì cô chứ còn sao..”, anh ta vừa dọn dẹp những túi muối ăn còn vương vãi khắp nơi trên sàn thuyền vừa trả lời.

“Muối ở đâu ra nhiều thế này..”, tôi thắc mắc.

”Khi này, tôi có nhanh tay thế nào cũng không thể xuyên thủng cho xuể cái đồng trông mắt quái dị đó.. chẳng hiểu chúng từ đâu ra, bám nhun nhúc trên đồng thịt lười bấy này, cứ chọc thủng cái này lại tòi đầu ra mấy cái khác nhỏ hơn, lấm chấm, nhiều vô số..

chợt nhớ ra đồng muối đem theo thanh tẩy trừ ma, thầy vẫn dùng để tạo kết giới, tôi trộn cả bột ớt nghiền mịn vào, đem rắc lên chúng, quả nhiên công hiệu, không ngờ.. cô rút xuống nước..

tôi chụp lại không kịp, độ sức với đám yêu quái bên dưới cả buổi, tay nắm chân cô kéo lại, còn chân.. phải căng ra.. giữ thăng bằng cho thuyền không chìm, cảm giác như thi kéo co hồi trại hè cấp 2 mà tôi ghét cay ghét đắng.. khó khăn lắm mới kéo được cô trở lại, cũng may vừa kịp..

à mà này, con gái con lười ăn ít thôi, vừa rồi thuyền sắp lật đó, không phải tôi giữ thăng bằng tốt thì giờ 2 đứa làm mỗi ngon cho hà bá rồi..”

Nhìn ánh mắt giễu cợt kia, tôi thừa biết.. ý anh ta muốn chê bai tôi ăn nhiều thừa cân nên không kéo nổi tôi trở lên, khiến tôi suýt nữa thì mất mạng, đó đều là lỗi của tôi, giờ lại còn dám trách móc anh tham sống sợ chết. Muốn được tôi cảm tạ đại ơn đại đức của anh ta sao.. còn lâu.

Tôi đáp gọn: “ừ thì tôi tuổi con Heo mà..”, nói rồi tôi đảo mắt nhìn quanh một lượt xem tình hình thế nào.

Lúc này mới để ý thấy phần đuôi tóc nay đã dài quá vai, không còn ngắn cũn cỡn như cái thời xin thầy Bảy nhận làm đồ đệ nam nữa, hình như đã dính phải thứ gì đó, mùi tanh ôi như cá ươn, màu xanh lục, nhầy nhụa, không lẽ là thứ bong bóng nước kia.

Những sợi tóc như đang bị thứ đó tiêu hoá, mất dần đi độ dài, không dừng lại ở đó, chúng dường như đang lan ra những phần tóc còn lại như một sinh vật sống.. bết dính, nhớp nháp, đang bắt đầu sinh sôi nảy nở, bành trướng ra ngày càng nhanh.

Ngay khi chúng chuyển dần sang loại màu đậm như rong biển, Lục Bảo dùng cây kéo đã lấy ra từ lúc nào lăm lăm trong tay tiến đến cắt phăng đi phần tóc tôi cực khổ nuôi dài bấy lâu. Lắc đầu ngán ngẩm, tôi lẩm bẩm: “kiếp này ông Trời không cho phép tôi thoát khỏi vai nữ cường mà..”

Nhìn đồng dịch nhầy và mớ tóc dài vừa rơi xuống sàn thuyền dần chuyển sang màu cỏ úa, rã ra, nhuyễn như cát vụn, ngay lập tức bị một cơn gió thoáng qua nhẹ nhàng thổi bay. Lục Bảo tay vẫn lăm lăm con dao, thủ thế phòng bị.

“Hình như có gì đó vừa lướt qua..”

Con thuyền lúc này đột ngột rẽ hướng, tự trôi vào một góc khuất, cứ như.. có một sức hút vô hình nào đó, đang cuốn nó.. trôi chậm chậm, xuôi theo hướng dải lụa đỏ vừa lướt qua trên đầu chúng tôi.

Màn trình diễn nhạc nước lập loè ẩn hiện của những bọc nước ối đựng thai nhi khi này.. đã không theo chúng tôi vào đây, khiến xung quanh tôi giờ chỉ tuyền một màu đen u tối.. dập dềnh dải lụa đỏ mỏng tang như tà áo ai đó.. bay lả lướt trong không trung. Càng vào sâu bên trong cảnh sắc càng thêm phần quỷ dị, khoảng không cũng theo đó.. càng chật hẹp hơn.

Khe đá giờ chỉ còn vừa đủ cho một chiếc thuyền đi qua, đối với những người mang nỗi sợ hãi không gian hẹp như tôi mà nói, cảm giác này.. không khác gì cơn ác mộng.

Mỗi đêm, trong cơn mộng mị, tôi thấy thân thể mình đang gập khúc trong tư thế bò, kẹt cứng.. bên trong.. một đường ống chật hẹp, không thể tiến đến, không cách gì lùi lại, càng không sao nằm bẹp xuống để trườn ra ngoài.

Đường ống kín như bưng, tối đen như mực, giống như thể tích phổi tôi lúc này, ngọt ngào, sợ hãi.. đến mức.. dường như không thở được, chỉ nghe thấy tiếng nhịp tim mình thỉnh thoảng dội lại giữa không gian đen đặc.

“Tôi sợ cảm giác bị mắc kẹt thế này.. thực sự rất sợ..”

“Mây.. không sợ trời không sợ đất, chút khó khăn này có là gì, bình tĩnh..”, nói rồi Lục Bảo ngồi sát lại gần tôi hơn.. một chút, như muốn lan truyền hơi ấm sang để tôi bớt đi phần nào sợ hãi.

Tôi chợt nghĩ: “Hai chị em nó giờ này.. chắc cũng đang tuyệt vọng lắm..”

...

Có ánh sáng le lói hắt ra phía trước.

Khi thuyền tiếp cận gần hơn, tôi thấy một khoảng không khá rộng. Bên ngoài, có 8 trụ đá cao, trên thân trụ có khắc chữ hay ký tự gì đó ngoằn ngoèo, tôi nhìn không rõ, quần quanh trụ là những sợi xích nặng nề đã hoen rỉ do ngâm trong nước biển lâu ngày. Dây xích móc nối vào nhau thành hình dạng như tấm gương bát quái, có vẻ không giống sắp xếp ngẫu nhiên, đang nằm chắn ngay lối vào.

“Thạch trận..”, Lục Bảo ngồi vò đầu bứt tai, ngẫm nghĩ một lúc quay sang tôi nói: “trận này do Gia Cát đại nhân truyền lại, gọi là Bát trận đồ, chia làm 8 cửa.. Hưu, Sinh, Thương, Đỗ, Cảnh, Tử, Kinh, Khai trong độn giáp.. mỗi ngày mỗi giờ đều biến hóa khôn lường.. khi xưa, tướng Đông Ngô đi vào cửa Tử, còn có Hoàng Thừa Ngạn tiên sinh tiễn ra cửa Sinh, giờ Ta có trót vào nhầm cửa Tử, ai là Người dẫn dắt Ta thoát khỏi mê cung khổ ải..”, nói rồi, thở hắt ra một hơi dài thườn thượt.

“Đúng là.. Thường hữu khí như vân, từng nội nhi khởi.. biết đoán định đâu cửa Cát-Hung bây giờ.. Ngọc ơi, Ngân ơi..”, rồi như chợt nhớ ra điều gì, anh ta quay nhanh sang tôi, nói: “dùng trực giác trời phú của cô thử đi, tôi theo cô, lấy cái mạng này ra đặt cược.. dù có vào nhầm cửa Tử, phải bỏ mạng trong mê cung này, tôi cũng phải tìm bằng được chị em nó, cô có thể ở đây đợi, tôi không muốn liên lụy đến cô..”

“Nếu tôi không vào thì ai dẫn đường, đâu chỉ chọn mỗi cửa vào.. tôi không biết gì về những trận pháp thần cơ diệu toán nên đương nhiên không có cách hóa giải.. từ khi sinh ra, tôi mang trên mình vận rủi đã hút hết vận khí của người tôi thương yêu, khiến họ gặp hung hiểm.. mà mất mạng.. nay anh dám đặt tính mạng mình vào tay tôi.. tôi nguyện cùng anh cược thêm một mạng, nguyện vì anh.. làm ngọn đèn bão soi đường..”

Lúc đó chẳng hiểu tôi lấy đâu ra những câu từ sến sẩm như “ngọn đèn bão soi đường”, giờ nhớ lại còn thấy xấu hổ, hối không kịp.

Cuối cùng, chúng tôi tiến vào trong từ một cột đá đặt ở hướng 9 giờ. Cả 2 đi được độ gần trăm bước chân thì trước mắt hiện ra một bệ thờ lớn, được đặt vững vàng trên dãy đá ngầm bằng phẳng, có vẻ.. đây là chánh điện.

Trên bàn thờ bày biện những thứ cần thiết như pháp sự bình thường. Chỉ khác là.. mọi thứ ở đây đều được phủ lên cùng một màu đỏ tươi như máu, từ những mảnh vải treo trên vách hang đến tấm trải bệ thờ, những chân nến, chun rượu, đầu lâu, cho đến những tấm bùa chú lớn nhỏ đủ cỡ.. tất cả đều ánh lên sắc đỏ yêu dị.

Đặc biệt còn có 2 bộ xương cốt nhỏ, hình dáng cỡ đứa trẻ sơ sinh, đã khô đét, phủ bên ngoài bằng hợp chất gì đó không rõ, màu vàng như nghệ, đặt chính giữa bệ thờ.

Chúng nằm ngay ngắn trong 2 chiếc hộp gỗ, sơn đỏ viền vàng ánh kim, có giá đỡ bên dưới, trông giống như cái nôi em bé. Khi đưa mắt lại gần hơn, tập trung nhìn thật kỹ chúng, thì 2 cái nôi đột ngột chuyển động, đưa qua lại nhịp nhàng, phát ra những tiếng kêu cọt kệt, như có ai đó đang đưa nôi, khiến tôi giật mình lùi lại.

“Bảo.. lại đây nhìn thứ này đi, không có sợi dây nào gắn vào 2 cái hộp đựng xác kỳ quái kia, làm sao nó đong đưa được, chẳng lẽ.. chẳng lẽ là có thứ gì đó đang..”, giọng tôi run run.

Lục Bảo tiến lại gần, thận trọng dùng đôi đũa tre gấp lấy từng bộ xương khô trong nôi đưa ra ngoài, cẩn thận đặt vào 2 miếng vải màu vàng óng. Tôi nhận ra, đây là loại vải “Satin mặc nưa” được nhuộm từ vỏ cây và quả mặc nưa trồng tại Tân Châu, còn đôi đũa tre kia là loại tre La Ngà được trồng ở Sóc Sơn, nơi đặt đền thờ thánh Gióng. Tất cả đều là bảo vật mà thầy Bẩy trân trọng, vì chúng được bằng hữu của thầy là thầy Tường, một vị ẩn sĩ trên núi Sơn Trà tặng, trong đợt thầy Bẩy đến thăm Sơn Trà tịnh viên.

“Đây chẳng phải đũa tre La Ngà và Satin mặc nưa thầy rất quý sao..?”, tôi ngạc nhiên hỏi.

“Satin mặc nưa thì đúng rồi, còn đũa này là đũa trúc Hóa Long, đợt rồi cha tôi đi Bắc Cạn.. khó khăn lắm mới xin được trụ trì trên đó cho đem về làm giống, trồng phía sau nhà.. lúc thầy đưa, tôi cũng ngạc nhiên như cô bây giờ, nhưng thầy nói.. vạn vật đều bình đẳng như nhau, chỉ có dùng hay không dùng, không quan trọng quý hay không, mà là có ích hay không..”

“Thầy nói cũng phải, nhưng tôi vẫn thấy tiếc, sao phải dùng đến chúng, không thay thế bằng thứ gì khác được sao..”, tôi nói, mắt vẫn không rời 2 cái xác khô, hình như nó vừa cử động nhẹ những khớp ngón tay, khiến lớp vải có vẻ nhăn nhúm hơn ban đầu.

“Những cái xác khô này thuộc Thổ, đưa trúc Hóa Long thuộc Mộc.. Mộc khắc Thổ, dùng để gấp chúng sẽ tránh được thi biến, nhớ cho kĩ, không được dùng tay trần chạm vào xác chết, hậu quả khó lường.. còn tại sao phải dùng loại trúc này thì tôi nghe thầy nói trúc Hóa Long có hình dạng tựa con rồng đang bay lên, chúng vốn là loại trúc được trồng ở Trúc Lâm viên nơi Quan Âm bồ tát cư ngụ nên thần lực trừ tà của chúng cũng vì lẽ đó mà tăng lên vô hạn..”, Lục Bảo miệng nói, tay vẫn tập trung bọc cái xác còn lại.

“Còn Satin mặc nửa..? sao không dùng loại vải liệm đã được phù chú như xác chết thông thường..?”, vừa nói tôi vừa dán mắt vào cái xác khô đã được anh ta bó lại gọn gàng đặt sang một bên xem nó có động đậy không hay do tôi căng thẳng quá sinh ra ảo giác.

”Loại vải này dùng kỹ thuật dệt vân đoạn, tạo sự đan kết giữa sợi ngang và sợi dọc.. kiểu dệt này, sợi ngang chui xuống dưới một sợi dọc, sau đó đề lên trên ít nhất hai sợi dọc và cứ tiếp tục như vậy.. sợi ngang tiếp theo sẽ được dịch qua phải ít nhất hai sợi dọc và lên trên một..

cách này sẽ cho ra loại vải mặt trên có nhiều sợi ngang song song hơn, tạo cho vải có hai mặt và mặt sau phần nhiều là sợi dọc..

bằng kỹ thuật dệt này, vải có bề mặt láng và bóng ở mặt trên, thô mờ ở mặt dưới, khiến chúng có độ bóng tùy thuộc vào ánh sáng chiếu lên..

cô thử lấy tay sờ vào cảm nhận thử xem..”, nói rồi anh ta chỉ tay vào một mảnh Satin mặc nửa đang để trong túi vải.

“Nhưng dệt như thế thì có liên quan gì đến việc phải bọc mấy cái xác khô bằng loại vải này..? sao không bọc chung một tấm lớn mà phải chia ra làm 2 rồi bọc từng cái cho cực vậy, còn loại nút anh thắt trên ngực này nữa..?”, tôi hướng ánh mắt khó hiểu nhìn về phía Lục Bảo chờ đợi.

Lục Bảo không trả lời ngay mà tiếp tục công việc của mình. Anh ta dùng 4 góc vải bóng mịn, thắt lại thành loại nút hình tròn dệt, rồi ghim chúng lại như quả tú cầu, xong xuôi.. lấy ra 2 cái hộp nhỏ, bằng đồng, 4 mặt bên trong hộp ốp bằng thứ chất liệu gì đó không rõ, sáng loáng như gương nhưng không phải, vì thứ ánh sáng yếu ớt phát ra từ đó, có màu đồng nhạt.

Lục Bảo cẩn thận đặt 2 cái xác khô đã được bọc kĩ càng vào đó, lạ thay khi vừa đặt vào, chúng liền ánh lên thứ sắc khí như được phản chiếu lại từ vầng hào quang của đức Phật.

“Thế này là sao..?”, tôi vẫn còn đang ngỡ ngàng thì Lục Bảo tiếp lời: ”chẳng phải tôi đã nói, độ bóng sẽ phụ thuộc vào ánh sáng chiếu lên sao, 2 thứ này kết hợp sẽ tạo ra ánh hào quang như cô thấy..

lúc này, nó không còn là miếng Satin mặc nửa thông thường, mà trở thành tấm lưới Trời, khóa chặt yêu ma bên trong, khiến chúng không cách nào chạy thoát khỏi những mắc lưới được dệt vân đoạn.. còn nút thắt này là một dạng phong ấn, được tôi cố định thêm hạt mã não bên trong cũng để trấn yên..

riêng 2 đứa tiểu quỷ này, tôi không bọc chung vì bọn chúng vốn là cặp song sinh yếu mệnh bị kẻ nào đó dùng tà thuật biến thành quỷ nhi, đồng bệnh tương lân, đồng thanh tương ứng, cùng sinh cùng tử.. nếu để chúng cạnh nhau, quỷ khí sẽ tăng lên gấp bội, muốn trấn được e không dễ.. đã hiểu rõ chưa, lại đây..”

Anh ta kéo tay tôi lại gần 2 cái hộp gỗ có giá đỡ như cái nôi đặt 2 cái xác khô ban nãy, chỉ vào phía dưới đáy hộp: “cô nhìn đi, đây là cơ quan được gắn bên dưới, khiến cái nôi có thể đưa qua lại được, mấy trò con nít này cũng dọa được cô một trận khiếp vía sao.. /haha/..”, không đợi tôi phản đòn, anh ta đã tiến nhanh đến bệ thờ, thả lại mấy ngọn nến đang cháy dở trên bàn thờ lên, tay tùy tiện cầm lấy một chân đèn đưa tôi, một cây cho anh ta.

“Sao không lấy đèn công suất lớn mà dùng, ở đây làm gì còn lũ dơi hút máu nữa..?”

Tâm trí trở nên hoang mang cực độ khi tôi chậm rãi xoay ánh nhìn một vòng, hướng vào những khoảng tối đen, sâu nồng không rõ của 8 ngả rẽ trước mặt. Không biết phải tiếp tục đi lối nào để thoát khỏi mê cung trận đồ này.

Thình lình, cơn gió biển lạnh như băng thổi thốc tới cuộn quanh người tôi.. từ cả 8 hướng khiến toàn thân tôi rét run lên sợ hãi. Tâm trí đột nhiên trống rỗng, quên luôn mình định nói gì với Lục Bảo trước đó.

“Có gió chắc chắn có lối ra..”, Lục Bảo vừa nói vừa bước đến con đường ở giữa định quan sát bên trong, thì khựng lại..

từ 2 ngã rẽ trái phải, có âm thanh của gì đó nghe rin rít đang tiến lại.. ngày càng gần..

Tôi thấy ánh sáng màu lam.. lạnh lẽo, bên trong là chất dịch nhầy màu trắng..đục ngầu. Nó có hình dạng như cái trứng to, hình bầu dục, được đặt bên trong một cái quan tài bằng kính.. trong suốt. Bề mặt kính nổi lên những đường vân đỏ ngang dọc, trông sơ qua giống những mạch máu dưới da. Lục Bảo ra hiệu, anh ta bên trái, tôi bên phải, cùng tiến đến, giữ khoảng cách vừa đủ để quan sát xem.. bên trong có gì.

Vừa lại gần, cách cái quan tài kính chưa đến 3 bước chân, tôi hoảng hốt đánh rơi chân đèn xuống đất, tiếng sắt rơi xuống nền đá cứng nảy lên mấy lần, nghe keng keng liên tục thành một tràng dài.. khá lớn, âm vang xuyên suốt 12 cửa hang Ma vọng lại nghe vô cùng chói tai.

Bên trong.. bên trong là con Ngọc hay con Ngân tôi không rõ, toàn thân nó trần trụi, đang nằm gập người ôm chân, giống tư thế của một thai nhi vẫn còn trong bụng mẹ. Từ phía đầu gối gập vào che khuất bụng, tôi thấy dây cuốn rốn vẫn còn đang dính chặt vào rốn nó. Nét mặt như đang say ngủ, những sợi tóc nâu đậm, mềm mại.. khẽ dao động dập dềnh trong thứ chất dịch đục ngầu.

Chợt mí mắt nó có chút phản ứng, dường như tròng mắt bên trong đang đảo nhẹ qua lại, đóng đưa như con lắc đồng hồ. Trong tích tắc.. nó mở chậm chậm đôi mắt lạc thần, nhìn xoáy sâu vào mắt tôi, khiến toàn thân tôi tê liệt, đầu ngón tay cũng không thể cử động hay nhúc nhích, cơ hàm cứng đờ không kêu lên được, chỉ nghe thấy tiếng ú ớ như bị cấm khẩu.

Bàn tay nhẵn nhéo phình to như muốn nứt toát ra vì ngâm nước của nó, đột ngột đưa lên, đập ầm ầm vào thành quan tài ngay trước mũi tôi, khiến cái quan tài bằng kính mỏng manh chao nghiêng như sắp đổ úp xuống, còn tôi sợ hãi té bật ngửa về phía sau..

ánh mắt vẫn dán chặt vào nó..

không thể chớp..

dù chỉ một giây..

14. Chương 14: Song Sinh Ma Quái

Cả thân người nó uốn éo, uyển chuyển, đầu cuộn trở ngược xuống chân, rồi trong thoáng chốc, chân lại xoắn vặn trở lên trên đầu, khiến thần kinh vững như thép của tôi cũng chao đảo, lượn sóng theo cái thân thể dẻo quẹo đó. Toàn thân nó trông như con măng xà mang hình hài con người, bị biến đổi bởi bàn tay tên biến thái nào đó trở thành loại thú nuôi đặc sắc có một không hai trên đời, được nuôi dưỡng bên trong quan tài kính bằng thứ chất bảo quản sền sệt mờ đục.

Chưa biết phải xoay sở thế nào thì tôi giật bản mình khi nghe âm thanh loảng xoảng của mặt kính vỡ, nước từ đâu ào ra, đổ ụp xuống, từ trên mỏ ác xuất hiện cảm giác căng tức vì phải chịu một lực lớn đột ngột từ sức nước. Theo phản xạ, tôi đưa cả 2 tay lên che đi phần đầu nhằm giảm sức ép của dòng nước từ đâu đang tuôn ra không ngừng như thác đổ.

Trong làn nước lạnh như băng, tôi lờ mờ thấy khắp thân thể nó đang nhô ra chỉ chít những đầu người trong đủ trạng thái hi-nộ-ái-ô-bi-lụy-sầu-khổ, biến đổi muôn hình vạn trạng, khiến tôi bất giác liên tưởng ngay đến hình ảnh những con bọt nước khổng lồ mang trên lưng từng ổ trứng nhỏ, chỉ chít lên đến hàng trăm, hàng ngàn cái. Khi trứng nở sẽ để lại những lỗ hổng lỗ chỗ, nham nhở.. trông gớm ghiếc vô cùng.

“Mây.. Mây, tỉnh lại đi.. bị làm sao vậy..”

Đứng trước mắt tôi lúc này là Lục Bảo, con Ngọc và cả con Ngân. Trên trán chúng đều đã được điểm một dấu đỏ như son, loại mực pha trộn giữa máu trích từ huyết trung xung trên đầu ngón tay giữa của cha mẹ chúng cùng chu sa, một dạng trích máu từ tim nhằm đánh thức phần hồn đang bị nhốt bên trong thể xác chúng đã được thầy Bẫy chuẩn bị từ trước. Tôi đứng bật dậy, nhìn khắp người cả 2 thật kĩ, nhưng không thấy có gì lạ, ngoài biểu cảm hơi vô hồn từ đáy mắt, tuy miệng chúng vẫn cười, nhưng tuyệt nhiên không nói một câu nào, dù tôi có hỏi thế nào đi nữa.

Lục Bảo kéo tay tôi thì thầm: “chắc bọn nó vẫn còn shock.. đem người trở về trước đã rồi có gì tính sau..”

Tôi không trả lời, đảo mắt nhìn quanh một lần nữa, không lẽ tất cả chỉ là ảo giác. Tiến đến nhặt một mảnh vỡ từ quan tài kính lên kiểm tra, tay tôi vô ý bị mảnh kính cắt phải, máu tứa ra, nhìn hình ảnh mình thoáng hiện lên lơ mơ trên mảnh kính đã bị máu làm chuyển màu, bất chợt nảy sinh một loại dự cảm không lành. Ngọc-Ngân đang đứng mặt đối mặt, tóc mái lòa xòa phủ xuống che đến ngang cằm, cánh tay phải đột ngột đưa lên, ngón trỏ cùng chìa về cửa hang hướng 12 giờ. Hai bàn chân đang chụm vào nhau, lúc này cũng cùng lúc xoạc ra thành hình chữ V, mũi chân xoay sang phải, cánh tay hạ xuống, bước đều 1.. 2.. 1.. 2.. động tác như khi tôi học quân sự vào mỗi đầu năm ở trường.

Lục Bảo và tôi ngó người nhìn nhau trong phút chốc, rồi cũng liều mạng nổi bước chạy theo bóng 2 đứa. Chúng đi cứ như đang chạy, tiến về phía cửa hang tối, sâu hun hút không thấy lối ra. Khi đèn pin trên tay bật lên, ánh sáng phát ra chỉ vừa đủ soi sáng một khoảng không gian rất nhỏ. Tôi lia đèn qua lại quan sát xung quanh, không để ý dưới chân nên dẫm phải thứ gì đó trơn trượt ngã sòng soài trên nền đá. Cây đèn pin văng xa, nghe âm thanh phát ra, tôi đoán.. chắc đã bị vỡ mặt kính chắn bên ngoài. Ánh sáng vàng vọt lúc này đang chiếu thẳng đến thứ gì đó làm tôi giật thót mình hét lên: “Bảo ơi, đầu rồi, ở đây có người..”

Lục Bảo từ phía sau chạy nhanh đến đỡ tôi dậy, rọi đèn về hướng tay tôi chỉ, thì hỏi ơ..

Đây.. đây không phải là một hang động, nó là một phòng triển lãm bệnh hoạn, quỷ dị. Hai đầu gối tôi còn chưa kịp đứng lên, đã khuỵu ngay xuống, vì khung cảnh tởm lợm vừa hiện ra trước mắt. Lục Bảo cũng chỉ thốt lên được 2 từ: “Địa ngục..”

Những xác người, nửa thân dưới chìm trong nước đã bị cá rửa hết phần da thịt chỉ còn trơ ra những khúc xương trắng hếu, còn thân trên bị treo trên những móc sắt lớn nhỏ đủ cỡ thành hai hàng dài đều tăm tắp, đủ loại hình thái biểu cảm ghê rợn. Nén xuống những sợ hãi vừa dâng lên, ngập đầy trong tâm trí, tôi nhìn quanh đã không còn thấy Ngọc-Ngân đâu. Lúc này khi nghe thấy tiếng tôi thét thất thanh, Lục Bảo đã chạy vội đến, tiếp sau đó thì bị những xác người quái dị này làm thất thần không để ý, nên giờ anh ta cũng như tôi, không biết đã mất dấu 2 đứa nó từ lúc nào.

“Tìm xem có góc khuất nào không, sao có thể biến mất nhanh thế được..”, anh ta nắm lấy tay tôi, ra hiệu nắm vào vạt áo phía sau, thấy tôi còn chần chừ, liền gắt gỏng: “giữ cho chặt, để lại lạc mất nữa thì khổ, không còn nhiều thời gian đâu..”, nói rồi nhặt lại cây đèn pin dưới chân đưa cho tôi.

Để tìm kiếm bọn nó, 2 đứa tôi phải soi rọi đến từng góc ngách nhỏ nhất, không thể bỏ qua bất cứ nơi nào, đồng nghĩa với việc phải trở thành những du khách bất đắc dĩ trong bảo tàng chết chóc này, phải tận mục sở thị từng tác phẩm.. một cách chi tiết nhất.

Đạp vào mắt tôi đầu tiên là một cái xác được lắp ghép bởi phân nửa là nam, nửa còn lại là nữ. Kỹ thuật khéo léo đến mức không nhìn thấy đường chỉ may, 2 phần cơ thể được cắt mài toàn mỹ, vừa khít, nhìn cứ như là một, không hề có dấu vết bị gọt giũa. Cảm thấy phần tóc có gì đó không đúng, tôi tò mò định đưa tay lên chạm thử thì Lục Bảo ngay lập tức hất tay tôi ra: “không biết gì thì đừng có sờ mó linh tinh..”

“Hình như hần ta đã cạo trọc đầu 2 cái xác này, mở nắp hộp sọ, luồn lại từng sợi tóc của người này thay cho người kia, như cách người ta vẫn cấy tóc cho búp bê thì phải..thật công phu..”, tôi tuy sợ hãi nhưng cũng không tránh được cảm thán khi thấy thứ này, nó có gì đó khiến tôi tuy kinh khiếp nhưng đồng thời cũng không ngăn được mỹ cảm thán phục.

Tác phẩm tiếp theo của hần cũng là 2 xác người bị may dính liền, nhưng lần này là 2 xác nữ, mặt đối mặt, 2 bầu ngực bị cắt đi, phẳng lì như đàn ông. Hai lỗ hồng được che bằng cách khâu dính liền 2 phần tiếp giáp đã bị cắt đi trước đó. Rọi đèn pin lại gần hơn, phần miệng bị khâu dính chặt vào nhau này, hình như đã bị cắt ghép, không giống với bình thường.

“Nhìn gì mà mặt dần ra vậy..”, vừa hỏi Lục Bảo vừa tiến lại gần hơn, chăm chú nhìn.

Sau vài phút ngẫm nghĩ, vừa nhận ra đó là thứ gì, tôi tái mặt, lùi anh ta đi ngay, nhưng cái tên này lại lì lợm giật tay trở lại, nhất quyết không chịu đi nếu tôi không chịu nói cho hắn biết là đã nhìn thấy gì. Tôi đành xuống nước, thì thào trong cổ họng: “thì.. thì là cái đó đó.. bị cắt ra, rồi cắt cái miệng, may lên thay thế, xong rồi khâu dính lại..”

“Cái đó đó là cái gì..tôi còn chưa nhìn thấy gì hết..”, vừa nói anh ta vừa tiến đến đẩy tôi qua một bên, xăm xăm lại gần 2 cái xác.

“Ngu ngu nhìn đi, nhìn cho mù mắt ráng chịu nha.. đừng có trách sao không nói trước..”

Như vừa chợt nhận ra “cái đó đó” là cái gì, anh ta thẹn đỏ cả mặt, quay đi, chửi đồng: “thằng âm binh nào nghĩ ra mấy cái thứ tởm lợm này, yêu nghiệt.. còn không đi đi, đứng đó làm gì nữa..”, anh ta quay sang tôi nói chửi ngược. Tôi nở một điệu cười nhếch môi tỏ vẻ mỉa mai: “vừa lắm.. sao không đứng nhìn nữa đi.. tự nhiên, giờ lại muốn đứng nhìn thêm lúc nữa, sao giờ ta ơi..”. Lục Bảo vẻ mặt hậm hực, giọng nói lúc này nghe vẫn còn què độ, vừa nói vừa quảy quả bước đi: “thích thì đứng đó mà ngắm cho đã con mắt đi.. còn nhiều cái hay ho hơn đang chờ, hay nhất là không tìm thấy 2 đứa kia, còn mình thì bị treo lên tiếp theo, chẳng biết bằng cái cách biến thái nào.. chẳng hạn như..”

“Thôi, thôi, ngưng lại được rồi, đi ngay đây..”

Lần này, là một phụ nữ, đầu bị bổ đôi, phần bên trong hộp sọ trống rỗng. Hai bàn tay cô ta đang nắm lấy hai phần thân tóc, kéo mạnh về 2 bên, bộ dạng như đang cố dùng sức xé đôi đầu mình ra, rách toạc đến phần nhân trung thì dừng lại. Hai bên khóe miệng bị luồn bằng loại chỉ mảnh như tơ, kéo căng ra, cố định khẩu hình 3 góc tam giác đều nhau, mang nét cười vô cùng quái đản. Lúc này gai ốc tôi đã bắt đầu nổi cùng mình, chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi cái nơi quỷ quái này. Lòng hoang mang tự hỏi không biết phải chứng kiến bao nhiêu cái xác, người không ra người, ngợm chẳng ra ngợm nữa, mới chấm dứt.

Còn đang miên man suy nghĩ thì đầu tôi va phải thứ gì đó, khiến nó lắc lư, chao đảo mấy giây xong lại trở về chỗ cũ, va vào đầu tôi thêm mấy lần liên tiếp nữa. Tôi phải ngồi thụp xuống mới tránh đi được. Cảm giác khi thứ đó chạm vào trán mấy lần khiến tôi ớn lạnh. Rơi ngay đèn trở ngược lên trên trần thì mẹ ơi.. trên đó có vô số xác người thông xuống ở tư thế treo ngược, chân bị cột chặt, chụm vào nhau, lơ lửng.. đúng đưa qua lại nhịp nhàng theo từng cơn gió biển thổi thốc vào từ phía cửa hang. Thứ vừa chạm vào đầu tôi là khuôn mặt xác chết, nhưng lạ là nó không hề khô cứng. Cảm giác lạnh lẽo từ trần lan truyền đến các dây thần kinh, khiến tôi có cảm tưởng như vừa chạm phải nụ hôn của thần chết, mềm mại, sống động. Chúng dường như không hề có xương, dẻo quẹo, đàn hồi tốt, trắng nhợt. Tôi tự hỏi: “những xác người này phải chẳng được bàn tay tài hoa của ai đó nhào nặn từ bột hay cao su..”

Mãi mê nhìn ngắm tạo vật kỳ dị đó khiến tôi bất giác quên đi sợ hãi, không ngần ngại dùng tay thử chạm nhẹ vào làn da mỏng mịn đó, xem nó được làm bằng gì. Đột nhiên, từ trên mặt xác chết trông hiền hòa vô hại, nổi lên dày đặc những khuôn mặt dữ tợn khác, có cái miệng còn đớp ngay lấy tôi, may mà tôi rút tay về kịp lúc. Những cái cổ dài loằng ngoằng vươn ra, khiến tôi kinh hãi lùi về sau mấy bước, lúc này lưng tôi chạm phải ai đó, quay ngoắt lại thì thấy 2 chị em Ngọc-Ngân đang đứng gần một cái xác cũng bị cắt đi 2 bầu ngực, nhưng lần này lại thay vào đó bằng 2 cái đầu thai nhi còn đỏ hồng.

Lục Bảo từ đâu tiến nhanh đến, cột chặt cổ tay Ngọc-Ngân lại với nhau bằng sợi dây thừng đã cầm sẵn từ lúc nào: “phụ một tay coi.. đang nhìn gì mà chăm chú vậy..”

Khi đã nắm chắc phần đuôi của sợi dây thừng dài trong tay, để an tâm dẫn 2 đứa kia ra khỏi hang mà không bị lạc mất nữa, như cái cách người ta vẫn thường dùng áp giải tội nhân trong phim Tàu, anh ta mới ngẩng đầu lên nhìn, sợi dây thừng đứt thì rơi xuống đất vì giật mình.

“Lại thứ quỷ quái gì nữa đây..”, nói rồi lại gần hơn xem xét.

“Cái thứ đồ đồ ẩn hiện như đang trói chặt mấy cái xác này là loại trùng ăn xương, chúng đục khoét xương, chui vào sâu bên trong, tiết ra enzyme phá vỡ cấu trúc để hấp thu chất dinh dưỡng..”

“Hèn chi những cái xác này mềm nhũn như vậy..”

“Lần này không đơn giản chỉ là Quỷ linh nhi như thầy Bầy đã dự liệu đâu.. thứ chúng ta phải đối mặt, còn ghê gớm hơn nhiều.. người ta thường nói, người Nam giỏi về bùa ngải, người Trung giỏi về thư phù, người Bắc thì giỏi về độc trùng.. bởi người Nam ảnh hưởng từ Cao Miên (Campuchia) và Lào nên sự phát triển về ngải nghệ cũng do đó mà ra.. người Trung chịu ít nhiều ảnh hưởng của triều đại Chiêm Thành (Chăm Pa) nên lại thịnh về phù thư, đối ếm.. người Bắc lại chịu ảnh hưởng của Trung Hoa nhiều hơn, chuyên dùng hương mê và thuốc độc để triệt hạ đối thủ.. còn hần ta, lại tinh thông toàn bộ, hần là ai, động cơ của hần là gì.. tôi thực sự rất tò mò muốn biết..”, ánh mắt Lục Bảo đắm chiêu hướng về phía 2 chị em Ngọc-Ngân đang đứng ở tư thế nghiêm, không động đậy.

Tưởng như thế là đã an ổn, giờ chỉ cần tìm đường ra thôi thì 2 chị em nó bình thần dùng tay chưa bị trói, đưa nhanh lên cao, gợn gàng bẻ đi một cái đầu nhỏ xú, tóc lúng phúng, chỉ cỡ cái nắm đấm vừa mọc ra từ nơi hóc mắt của cái xác gần đó. Đưa thì bỏ vào miệng cắn, nghe “Bụp..” một tiếng, phân nửa cái đầu đã bị nó nhai ngấu nghiến, máu me, dịch nhầy tanh ôi lem nhem quanh mép nhỏ xuống thành dòng, nửa còn lại nó cầm chắc trên tay, chưa nhai xong phần này, đã bỏ luôn phần kia vào. Còn đưa thì chẳng nghĩ suy gì, tọng ngay cả cái đầu kích cỡ học sinh mà khuôn mặt phụ huynh già nua vào miệng, trệu trạo nhai như bà già móm mém đang say sưa nhai trầu.

Tôi và Lục Bảo không kịp phản ứng gì, dần mặt ra, nhìn 2 đứa nó tay vặt lia lịa nhồi nhét vào họng cái thứ 3 rồi đến thứ 4, mắt đứng tròn trợn ngược, cổ họng phát ra tiếng “Hừm..hừm..” từng nhịp ngắt quãng. Đôi chân tôi lúc này cũng theo những con số đầu người đó mà nhũn ra, không còn đứng vững được nữa.

Tôi hét lên: “dừng lại.. dừng lại ngay đi.. đừng ăn nữa..”

Những cái đầu từ mấy cây người treo ngược gần tôi nhất đột ngột cảm ứng theo tiếng thét thất thanh vừa rồi mà phát nổ. Những tròng mắt to tròn, giả tạo, trông như mắt búp bê annabelle tôi xem lần trước ở rạp phim, nổ ra bắn tung tóe như những quả bom quái ác, tròng đen lẫn tròng trắng bám đầy trên khắp thân thể lẫn áo quần tôi đang mặc. Cơ sở hãi đã lên đến đỉnh điểm, tôi muốn ngất đi, nhưng tôi sợ phải vùi xác ở nơi này, trở thành vật chủ cho những thứ kỳ sinh ghê tởm. Đành mở to mắt, nắm thật chặt 2 bàn tay để giúp mình tỉnh táo hơn mà đương đầu tới cùng với chúng.

Đột nhiên tôi cảm thấy tay mình bị siết chặt, lôi đi, đành thả trôi mặc cho ai đó đang kéo đi đâu thì kéo, thực sự lúc này tôi đã không còn cách nào giữ bình tĩnh được nữa. Khi tỉnh táo hơn một chút, tôi thấy bóng lưng Lục Bảo phía trước, đang cật lực lôi cả 3 đứa con gái phía sau, lần theo một sợi tua rua đỏ, chạy thật nhanh về phía trước, thỉnh thoảng vẫn không quên ngoái đầu lại nhìn xem có ai bị lạc mất hay không.. tôi thấy mình dường như đã bị cái dáng vẻ khác thường đó thu hút..

Cứ chạy trong miên man vô định như thế cho đến khi ánh sáng của buổi chiều tà rơi vào mắt tôi như một vị cứu tinh, tôi mở hé mắt nhìn xuống dưới, đã thấy mọi người đứng đợi sẵn trên thuyền ngay tại cửa ra. Mọi thứ đều đúng như dự liệu. Ba mẹ Ngọc-Ngân ôm chầm lấy 2 chị em nó, khóc suốt suốt, miệng cảm ơn rối rít, đến khi thuyền cập bến thì ai về nhà nấy. Lục Bảo công tôi trở về nhà, một quãng đường khá xa, vì nơi đó xe cộ không vào được mà anh ta phải công tôi vượt qua cánh đồng mía lau cao ngất. Hôm nay, lá mía sắc như dao cứa vào da thịt mỏng manh vẫn khiến tôi đau rát, nhưng từ đáy lòng lại dâng lên thứ cảm giác gì đó ngọt ngào và dịu dàng, ngọt như ánh hoàng hôn ấm áp chiều nay vậy.

“Dù sao thì cũng cảm ơn..”, Mây nói nhỏ chỉ vừa đủ để mình cô nghe thấy. Nhưng Lục Bảo dường như cũng thấu hiểu. Giá mà Mây thấy được nụ cười trên môi Bảo lúc đó.

Về đến nhà, đưa tay đón lấy ly nước từ tay Bảo, vừa đưa lên miệng định uống, trong phút chốc không kiềm chế được cảm xúc, tôi hất mạnh tay khiến ly nước rơi xuống nền gạch, vỡ tan tành.

“Trong.. trong nước có.. có trùng độc..”

“Làm gì có đâu, có lẽ bị ám ảnh bởi đám trùng ăn xương trong hang động..”

“Có.. có.. mà..”, vừa nói tôi vừa từ trên giường lao nhanh xuống đất, lục lọi trong đồng vỡ nát tìm kiếm. Đầu gối bị mảnh vỡ của ly thủy tinh ghim trúng, máu tuôn ra đầm dề mà không thấy đau. Lục Bảo vội chạy lại, đỡ không kịp, còn khiến chân anh ta cũng giẫm phải, chân đau đi cà nhắc mà vẫn mặc kệ đến đỡ tay tôi dậy.

“Lên giường nằm đi, để đó tôi dọn.. đừng bước xuống nữa..”

Thầy Bảy trên tay cầm viên đan được bắt tôi uống, rồi ra hiệu cho Lục Bảo lên nhà hỏi chuyện.

“Thầy cho Mây uống gì vậy thầy..”, Lục Bảo lo lắng hỏi.

“Dưỡng khí an thần thôi..”, thầy Bảy từ tốn nói.

“Cũng may nhờ thầy ở bên ngoài làm pháp sự, hóa dải lụa đỏ thành Hồn Thiên Lãng, nhờ uy lực của nó soi sáng dẫn đường con mới tìm được chị em tụi nó và thoát ra ngoài an toàn..”, Lục Bảo cứ thế thuật lại toàn bộ quá trình tìm kiếm cho thầy Bảy nghe.

Nghe xong thầy âm ừ: “chuyện chỉ mới bắt đầu thôi.. bây coi ăn uống rồi nghỉ ngơi sớm đi, đặng còn có sức mà diệt yêu trừ ma.. mầm họa coi bộ đã lan đến tận đây rồi..”

Lục Bảo tuy vẫn chưa hiểu hết ý thầy Bảy, nhưng anh cũng không hỏi gì thêm, vội vàng chào thầy rồi lui xuống trông chừng xem Mây thế nào, chưa kịp thay áo quần đã định bắt nồi cháo cho Mây tỉnh dậy ăn cho ấm bụng, thì bị mẹ ngăn lại: “bây coi tắm rửa cho sạch sẽ đi, khắp người đầy mùi yêu khí, vo gạo nấu cháo không khéo lại nhiễm độc trùng lây lan cho cả nhà, vào nhà tắm tiện thể hứng đầy thau nước nóng bưng vào phòng con Mây để đổ cho mẹ..”

Giao lại việc trông coi nồi cháo cho ba Bảo xong xuôi, mẹ anh vào phòng, đóng cửa, cài then cẩn thận, lấy từ trong túi ra gói bột tẩy trần thầy Bảy vừa đưa cho bà, hòa vào nước ấm, cẩn thận lau người, thay áo quần mới cho Mây như lời thầy dặn. Vừa cầm bàn tay lên, vuốt nhẹ cái khăn từ kẽ tay ra, bà hơi khựng lại, vì hình như bà thấy thứ gì đó vừa nổi rõ lên trên cánh tay Mây thành một đường dài. Khi bà lấy ngón tay chạm nhẹ vào thì nó lại chìm xuống, rồi cứ thế nổi lên ngày càng nhiều, cứ hễ tay bà chạm đến là chúng lại di chuyển đi chỗ khác, như đang muốn trêu gan bà vậy. Khẽ lắc đầu nhìn Mây ái ngại, bà quay lưng bước ra ngoài. Vừa mở cửa đã thấy Lục Bảo tắm xong đứng chờ sẵn, đi qua đi lại từ nãy giờ ở bên ngoài.

Thấy mẹ, anh hỏi ngay: “Mây tỉnh chưa mẹ, con tính gọi ra ăn chung..”

Bà không nói gì, chỉ ra hiệu vào bưng thau nước ra tận vườn sau mà đổ, rồi đi nhanh lên nhà trước.

15. Chương 15: Cổ Trùng

Vừa trở vào từ vườn sau, Lục Bảo thoáng ngạc nhiên khi thấy Mây đã tỉnh, đang ngồi ở bàn ăn gần bếp. Trông thấy Bảo, Mây không nói gì, chỉ lẳng lặng bước đến bưng nồi cháo vẫn còn bốc hơi nghi ngút xuống. Thấy vậy, anh cũng nhanh chóng lấy thêm 2 cái chén, đập vào nồi 2 quả trứng gà, vừa múc cháo đổ vào lưng chén, anh vừa len lén nhìn xem biểu hiện của Mây ra sao.

Hình như, Mây có gì đó khan khác, là Mây, nhưng không phải Mây. Anh cũng không biết phải diễn tả cảm giác này thế nào, nhưng anh hi vọng là do mình.. quá nhạy cảm. Ngẫm nghĩ hồi lâu, anh quyết định lên tiếng trước: “nhìn sắc mặt cô hơi khó coi, ăn nhanh đi rồi vào nằm nghỉ..”

“Không, tôi ổn mà..”

“Ăn trái cây không.. mới hái xuống hôm qua để cúng ông bà..”

“Ừ, ăn..”

Lục Bảo vừa xoay lưng lấy con dao gọt trái cây, xoay lại đã thấy Mây đang dùng đuôi của cái muỗng múc cháo, cắm xuyên qua mỗi quả một lỗ thủng nhỏ, rồi cứ thế từ từ khoét sâu vào, moi toàn bộ ruột bên trong ra, biến chúng thành một đồng bầy nhầy, nhào nhoét. Sau đó, cô lại nhét đầy ruột của quả này vào vỏ rỗng của một loại quả khác.

Nhìn Mây đang cố nhồi nhét thịt những quả ổi ruột đỏ mềm nhũn, còn lẫn đầy hạt ổi lấm chấm vào trong quả măng cầu gai, to hơn một gang tay, khiến anh liên tưởng ngay đến một loài sinh vật ghê tởm nào đó, gai góc mọc lờm chờm khắp người, đang mang trong mình vô số ấu trùng li ti, nhun nhúc, trắng đục, trông

như những con dòi nhỏ. Vừa xổ ào ra từ trong bụng mẹ cầu gai, đang chuyển mình sắp nở, lại bị Mây hung hăng nhét ngược lại trở vào trong.

Vỗ vào vai Mây, lay nhẹ, Lục Bảo hỏi: “này.. lại làm trò ngớ ngẩn gì vậy..”

“Da mịn mượt bên ngoài, thịt tanh ôi, thối rửa..”, tay cô chậm chậm khoét rỗng, rồi lại nhồi nhét cho đầy toàn bộ trái cây để trên bàn, miệng cô không ngừng lẩm nhẩm, lặp đi lặp lại câu nói vô nghĩa đó, mặc kệ Lục Bảo, khiến anh thoáng chút bực mình.

Ngồi ngay xuống bên cạnh, anh nắm hai vai Mây xoay ngược về phía mình, mặt đối mặt, nhưng anh không dám hét lớn, sợ làm kinh động đến Mây, khiến hồn vía cô bay đi đâu mất lại phải khổ công tìm về, đành cố ghìm lòng mình lại, nói thật nhỏ nhẹ: “ăn no rồi, giờ đứng lên đi rửa tay, rồi vào nằm nghỉ.. ha..”. Mây không đáp, chỉ khẽ gật đầu.

Đợi Mây nằm yên vị trên giường, nhắm mắt, nhịp thở đều dần, Lục Bảo mới rời đi, trở lên nhà trước đã không thấy ai ở đó, biết lại có chuyện chẳng lành, anh xô vội đôi dép đi nhanh sang nhà Ngọc-Ngân. Cảnh tượng đầu tiên đập vào mắt anh khi bước đến cửa là nét mặt thất thần của cả nhà, ánh mắt họ đều đang hướng vào bên trong căn phòng nhỏ, nơi Ngọc-Ngân ngủ mỗi ngày. Khi anh đến nơi nhìn vào thì chính anh cũng suýt bật ngửa với khung cảnh đang hiện ra trước mắt mình.

Mẹ bọn nó khóc ngất, ngồi than trời trách đất: “bây nhìn đi, có khi nào hai đứa chúng nó kinh sợ quá mà điên cả rồi không..”

“Thôi, lui ra ngoài hết đi, tạm thời thì bọn nó vẫn ổn.. để ý canh chừng mấy hôm nữa xem sao, có gì lạ thì báo ngay cho Ta..”, thầy Bảy bước ra, xua mọi người ra ngoài hết, rồi nhẹ tay đóng cửa lại.

Trên đường về nhà, Lục Bảo nhìn thầy Bảy dò hỏi: “bọn nó bị làm sao vậy Thầy..”

“Đang bàn chuyện con Mây thì thấy mẹ chúng nó hốt hơ hốt hải chạy sang, than không ổn, không ổn rồi..”, mới nói đến đây thì thấy mẹ Ngọc-Ngân đang chạy vội theo sau.

Bà vừa thở vừa nói không ra hơi: “Em biết như vậy là không tiện, nhưng nhà anh chị cũng rộng rãi, xin cho em gửi hai đứa ở tạm bên này, lỡ có gì nhờ Thầy giúp cho 2 cháu.. em sợ lỡ chúng nó có gì, trở tay không kịp chị ơi, em khó khăn lắm mới sinh được mỗi chúng nó..”, bà khóc nức lên, nắm chặt tay mẹ Lục Bảo van nài.

“Thôi, thôi được rồi, hàng xóm láng giềng.. chị không phải khách sáo..”, nói rồi, mẹ Lục Bảo ra hiệu cho anh sang phụ một tay đưa Ngọc-Ngân sang nhà mình.

Nửa đêm hôm đó, ngủ không được, lò dò xuống bếp lấy nước uống, mẹ Bảo hơi khựng lại, qua ánh đèn vàng vọt phát ra từ tủ lạnh, bà nhìn thấy trên vách bếp hình như có thứ gì đó bị treo lên, tạo thành những khối đen nhỏ, đổ bóng xuống lò mờ.

Bật vội đèn lên, bà sững người khi thấy trái cây vừa mới hái hôm qua đã bị ai đó treo hết lên tường. Chúng đều bị ghim vào giữa thân một cái nĩa, phần đuôi nĩa quấn mấy vòng vào sợi dây thép bà giăng trên vách bếp để treo cá khô. Nhìn gần hơn, bà thấy phần thịt của giống ổi ruột đỏ thơm ngọt, ai cũng tấm tắc khen ngon trồng sau vườn nhà bà, giờ đây trông chẳng khác nào những vết thương hở miệng đang hoại tử, nhun nhúc dòi bọ chui ra chui vào, tranh nhau ngấu nghiến phần thịt thối.

Chúng sinh sôi nảy nở ngày càng nhiều, ùn ùn nổi lên trên bề mặt thành một ụ lớn, tràn ra bên ngoài, khiến bà hoa cả mắt, không còn nhìn ra đâu là hạt ổi, đâu là trứng dòi, đâu là dòi nữa. Những quả măng cầu gai cạnh đó đã không còn đủ sức chứa lũ ấu trùng đang phát triển quá nhanh, bắt đầu phình lên.. to dần.. to dần, rồi đột ngột vỡ tung ra, khiến bà đang chăm chú nhìn ở cự ly gần, ngay lập tức bị những phần thịt trái cây rửa nát bắn tung tóe, bắn cả vào mắt mũi miệng. Quá kinh hãi, bà hét lớn: “cứu, cứu..”, rồi ngã vật ra đất bất tỉnh.

Phòng Lục Bảo ở gần đó nhất nên anh là người chạy ra đầu tiên, lao vội đến đỡ mẹ dậy, anh nhìn thoáng qua mọi thứ xung quanh, lẩm bẩm: “chẳng phải đã đổ hết vào giỏ rác rồi sao.. sao, sao giờ.. lại ở đây..”

Ba Bảo và Thầy Bảy bước ra cùng lúc, nhìn thấy căn bếp lộn xộn như vừa xảy ra một trận hỗn chiến. Trên tường còn bám đầy những mảng lớn đỏ như máu vẫn vẹn, chần chịt, khiến ông hoảng hồn, chạy ngay lại

xem bà vợ có bị làm sao không. Cũng may, sau khi được thầy Bảy ấn huyết một lúc thì bà tỉnh, nhưng thần trí coi bộ vẫn còn hoảng loạn lắm.

Ba con Bảo cùng đỡ bà vào giường nằm trở lại.

Khi mọi người vừa bước ra, đèn vừa tắt, đôi mắt bà cũng vừa nhắm lại. Nhưng mí mắt lúc này chưa yên, vẫn liên tục động đậy, hình như có thứ gì đó đang chạy qua lại bên dưới, làm những đường gân máu như nổi rõ thêm lên từng sợi mảnh dài.

Tần sáng, bước vào phòng Ngọc-Ngân, gọi chúng dậy ăn sáng, thấy mọi thứ vẫn bình thường. Bà cũng mừng thầm, nghĩ bụng chắc mọi chuyện đã ổn.

Tối hôm đó, cũng như mọi đêm, khoảng 12g, bà hay giật mình, khát khô cổ, bà ho sặc sụa, đưa tay tìm ly nước trên bàn, thấy đã rỗng không, bà xỏ dép đi xuống nhà dưới. Khi ngang qua phòng Ngọc-Ngân, thấy có ánh sáng le lói phát ra, bà ghé mắt nhìn qua khe cửa xem 2 chị em nó đã ngủ chưa, thì thấy ở giữa phòng có khối gì đó lùnh nhùng, nhúc nha nhúc nhích, còn nghe thấy tiếng gì đó “rin rít.. ken két..”, như tiếng muỗng inox cạo vào cái tô sứ, khiến bà rùng mình ớn lạnh.

Bà chỉ nghĩ chị em nó sợ bị la rầy vì giờ này còn thức nên không dám bật đèn sáng, rủ nhau chui vào trong chăn, bật đèn pin nói chuyện to nhỏ rù rì đây mà. Gió thổi ra lạnh hết cả người thế này, chắc chúng nó lại quên đóng cửa sổ rồi. Vừa nghĩ đến đó đã nghe “ầm..” một tiếng lớn, cắt ngang tiếng bản lề nghe kéo kẹt từ nãy đến giờ, khiến bà càng khẳng định suy đoán của mình là đúng, nên bà không ngần ngại đẩy cửa bước vào luôn, kéo tung tấm mền lên.

Ánh sáng đèn pin rọi từ dưới lên, khiến cả 2 khuôn mặt xanh chành. Bà thấy đứa này đang cầm cây kéo cắt tóc cho đứa kia, một nửa đã cắt ngắn lờm chờm, một nửa vẫn còn dài, có lẽ chúng nó đang cắt dở tay. Đứa kia thì đang tô son điểm phấn cho đứa nọ, khuôn mặt cũng đỏ đang không kém, nửa thì lờ lợc mắt xanh mở đỏ, nửa lại bị nhỏ trụi cả lông mày.

Quá đổi kinh khiếp, bà bật đèn lên, la cho cả 2 một trận, bọn nó chỉ cười ngây dại, rồi dọn dẹp đi ngủ. Lúc này, bà mới thấy môi chúng nó bị cắn nát đến bật máu, nhoe nhoét hết cả ra ngoài. Máu trộn lẫn cùng sắc son hồng cánh sen thành cái màu nhờ nhờ trông rất gớm, vị tanh của máu xen lẫn mùi son tint đậm đặc của mấy đứa con gái mới lớn hay dùng, cũng tạo thành thứ mùi vị vô cùng khó tả. Hình ảnh quỷ dị này, cả đời bà cũng không quên được.

Đêm sau, nghe tiếng bà trở mình ho khan, Lục Bảo bước xuống giường, định bụng rót nước cho mẹ uống, sẵn tiện xem chừng 2 chị em Ngọc-Ngân và Máy thế nào luôn, thì anh nghe tiếng hát rì rầm vọng ra từ bên trong phòng: “la.la.a.. la.la.a.. mẹ nằm bất động, thân thể cứng đờ.. đôi mắt mở to, không ngừng chảy máu.. mặt mẹ xanh xao, cổ mẹ lật lia.. thịt mẹ thâm đen, tím bầm lổ chỗ.. mau đào cha lên, nằm chung một chỗ.. cả nhà bên nhau, không còn sầu khổ.. vì sao quật mồ..? có Mẹ có Cha.. haha.. hahaha..”, dứt lời nó cười lớn, tiếng cười nghe giật gùt. Thứ âm thanh “lít.. rít..” như vừa cười vừa nghiêng răng trèo trẹo, khiến tai anh càng cố lắng nghe, càng cảm thấy khó chịu vô cùng.

Cảm giác thấy có thứ nước gì đó đang trào ra từ trong tai, anh đưa tay lên sờ thử thì thấy máu đã trào ra từ lúc nào, đang nhỏ dài xuống cằm. Tức giận, anh đập mạnh cánh cửa bước vào. Khắp căn phòng lúc này toàn tóc là tóc. Phần nửa mái tóc dài bị cắt lổ chỗ hôm qua, giờ đây đã trọc lóc, nửa còn lại vẫn dài. Từ chỗ da đầu trụi lủi của con Ngọc, máu không ngừng tứa ra lúng phúng, tụ lại thành từng cục nhỏ đang bắt đầu đông vẩy màu nâu sậm, trông không khác gì những con bọ chét gớm ghiếc đang bu bám đầy cả da đầu.

Anh đảo mắt nhìn qua thì quả nhiên thấy trên tay con Ngân là cây nhíp đầu sắc nhọn. Anh hét lên: “hai đứa bây làm gì vậy hả.. sao bây nhổ tóc nó..”, nói rồi anh giật phăng lấy cây nhíp từ trong tay nó, bỏ ngay vào túi áo thun.

Bọn nó không phản ứng gì, chỉ cùng lúc đứng phắt dậy. Lục Bảo lúc này mới để ý thấy, con Ngọc đang mặc cái quần pijama kẻ sọc xám trắng của ba anh, thân trên mặc áo bà ba xẻ tà của mẹ anh vừa may, lấy về lúc chiều còn chưa giặt, vẫn còn hằn mấy vệt phấn màu, con Ngân thì cổ nhét cả thân người nó vào trong cái áo đầm thun con nít ngắn cũn cỡn, mặc đầm mà trông cứ như áo 2 dây. Thân người quá cỡ của nó khiến đường chỉ 2 bên thân áo như muốn bung hết cả ra. Bên dưới lại vịn cái quần âu xám của Bảo. Chiều cao

chênh lệch hơn 2 tấc khiến 2 ống quần âu lệch thếch trên đất làm nó vừa đứng lên đã dẫm phải gấu quần, ngã dúm dụi về phía trước, may mà Bảo đỡ kịp.

Ánh mắt nó nhìn Bảo.. có gì đó rất lạ. Anh dường như cảm nhận được rất rõ một luồng điện chạy dọc sống lưng. Trong khoảnh khắc mơ hồ, người đang nằm trong tay anh kia là một cô gái khác. Cô ta.. là ai.. bờ môi ngọt ngào thu hút.. ánh mắt sâu thăm thẳm, lông lánh như nước hồ thu buổi chiều tà, đang phản chiếu lại sắc hoàng hôn trong mắt anh..

Phải, phải rồi là sắc hoàng hôn.. Mây, Mây ơi..

vừa hay mẹ anh nghe động từ ngoài bước vào, anh hét lên: “cô.. không phải cô ấy..”, nói rồi buông thông hai tay, thả con Ngân rơi bịch xuống đất. Từ trong khoé mắt, nét cười nhếch miệng ma quái đó, anh biết.. cô ta sẽ không bỏ cuộc..

Kể từ hôm đó, hết con Ngọc lại đến con Ngân, cứ cái bộ mặt nhoe nhoét phần son nửa trai nửa gái, đầu tóc bện tọc bện dài, áo quần xốc xếch nửa này nửa nọ, cứ vô duyên vô cớ từ đâu đó trong bóng tối chạy lại, nhảy lên bầu 10 ngón tay, ôm ghì lấy Bảo. Khi thì chúng lại dầm đá túi bụi, tát thẳng tay vào mặt Bảo, chửi rủa anh bằng thứ ngôn từ gì đó không thể hiểu nổi. Có khi trong mâm cơm, chúng nó cầm đầu ăn hùng hục không ngẩng mặt lên, sức ăn bằng cả làng gộp lại, thế mà vẫn tru tréo kêu đói, rồi đến lúc nấu thêm cơm bưng ra nó lại hất đổ, đủ thứ chuyện dở khóc dở cười.. nhưng mọi người đều cố gắng chịu đựng vì nghe theo lời thầy Bấy.

Thầy nói chị em nó đã nuốt phải vô số oán hồn trong hang Ma, oán khí tích tụ khiến chúng hóa thành quỷ, cực kỳ dữ tợn, một ngày một buổi khó lòng mà trục ra hết được, cần có thời gian. Thế nên, phải hết sức kiên nhẫn.

Nhìn thấy những cảnh tượng kỳ dị đó, Mây hầu như không có phản ứng gì đặc biệt. Thỉnh thoảng, cô còn quay sang thì thầm bên tai thầy Bấy: “ông có thấy những cái đầu bám dính, nổi cộm trên da thịt chúng nó không.. tuyệt.. tuyệt chứ hả..”, nói rồi cô nở ra một nụ cười man dại lạnh thâm không thành tiếng.

Chỉ những khi con Ngân lại gần bám riết lấy anh thì từ tận sâu trong đáy mắt đó.. mới có chút lay động bi thương, như hờn giận, như oán trách. Lục Bảo muốn lại gần Mây, nhưng lại sợ con quỷ đang chiếm hữu thể xác cô ấy vô cùng. Mỗi khi anh cố chạm vào cô, chưa chạm được đến đã ngay lập tức bị một ánh mắt sắc lạnh như dao xuyên thấu, ánh mắt đó như muốn cười nhạo, nói với Bảo rằng: “cô ta không muốn chạm vào người.. cô ta ghê tởm người, ghét người, hận ngườiiiii..”

Anh dần lùi ra xa bảo vệ Mây, không cố chạm vào cô ấy nữa. Dù sao, Mây vẫn chưa có biểu hiện gì đặc biệt ngoài những thói quen ăn uống thay đổi. Những món canh hầm xương, cô ăn rất ngon lành, từng khúc xương một bị hút sạch tủy, liếm láp thứ mỡ tiết ra từ đó khiến cơ mặt cô giãn ra khoan khoái, ánh mắt của Bảo cũng theo đó chuyển dần sang nơi khác mỗi lần cô ăn uống, trông cô như con thú, hoang dã và tàn độc. Bảo không biết anh đang xót xa, bất lực.. hay đang ghê tởm nữa.

Ngày ngày nhìn Mây như cái xác rỗng, Lục Bảo nóng ruột nóng gan, chỉ muốn đi tìm cho bằng được cái tên quái ác nào đó, bắt hấn giao ra thuốc giải, nhưng thầy Bấy cố ngăn anh lại, giảng giải: “giờ bây có tìm ra hấn cũng không ích gì.. địch ở trong tôi, ta ngoài sáng, bây đi tìm hấn khác nào mò kim đáy bể.. cứ đợi hấn lộ diện.. đầu độc cả vùng này.. khi đó, ta ắt có cách giải quyết.. để diệt trừ mầm họa tận gốc.. ta đành đem tính mạng tất cả ra đánh cược..”

Đạo này, ngoài thị trấn rộ lên một tin đồn kỳ lạ. Nghe nói có một thầy pháp đạo hạnh cao thâm, tu tiên nơi rừng sâu núi thẳm, sai đệ tử xuống núi bày bán một loại cổ trùng có tác dụng giảm cân thanh lọc cơ thể, công hiệu vô cùng. Uống mỗi ngày đều đều giảm ngay 1kg, ăn bao nhiêu cũng không sợ béo. Người người, nhà nhà đổ xô tranh giành nhau mà mua.

Lục Bảo chen lấn khó khăn lắm mới mua được một ít đem về xem xét. Nhìn bằng mắt thường, trông chúng như vẩy sống, còn ngo ngoạy phần đuôi, hình dáng na ná một con sâu khổng lồ, phần đuôi là một mầm nhỏ khẳng khiu, có lá nhưng không có rễ. Mùi tanh ôi như cá ươn, nhưng đốt lên lại có mùi thơm vô cùng đặc trưng. Phần mầm lá mọc ra ở đuôi có hình dạng giống đốt ngón tay, dài khoảng 10 phân. Đầu nó tựa như

con tằm, có màu nâu đỏ, thân nâu sẫm, có tất cả tám cặp chân, nhưng 4 đôi ở giữa là rõ nhất. Chất khá dai, dẻo, không dễ bẻ gãy, ruột bên trong căng đầy, màu trắng hơi vàng.

”Loài bướm dơi mùa hè nhờn như bay lượn, giao phối và đẻ trứng.. vào mùa đông trứng nở ra sâu non, ẩn dưới lòng đất.. một loài nấm, xâm nhập vào cơ thể sâu non, bịt kín các lỗ thở của chúng.. kí sinh vào, từ đó nuôi các sợi nấm phát triển mạnh mẽ nhờ hút các chất dinh dưỡng từ cơ thể con sâu non và lớn dần lên.. dần dần, do chất dinh dưỡng bị nấm hút cạn, chỉ còn lại lớp vỏ bì bên ngoài nên sâu non không thể lột xác để thành bướm được nữa..

mùa xuân đến, khi thời tiết và nhiệt độ thích hợp, sợi nấm mọc dài ra từ râu xúc giác của con sâu, cắm vào mặt đất.. đoạn đầu của nấm phình to ra, hình dạng giống cái que, trên bề mặt có rất nhiều bào tử hình cầu nhỏ xíu, phát tán trong không khí.. lại đi tìm sâu bướm dơi để ký sinh bắt đầu cuộc đời mới của chúng..“, nói xong thầy Bầy ngẫm nghĩ trong giây lát, lại tiếp: ”nhưng loại này không giống sâu non của loài bướm dơi thường thấy.. thoát nhìn trông có vẻ rất giống, nhưng không phải, đương nhiên được tính cũng hoàn toàn khác..”

“Khác nhau ở đâu hả thầy..?”

“Bây nhìn những cặp răng đối xứng quây thành vòng tròn bên trong miệng nó đi.. nhìn kĩ phần thân cũng dài hơn, hình dáng như ruột bò.. chẳng phải tên đó đã nói chúng là cổ trùng sao.. theo ta thấy, đây vốn là loài độc trùng được hắc tạo ra theo cổ thư ghi chép về giun tử thần sống ở sa mạc Mông cổ.. quanh đây nơi nào là nóng nhất.. ta cần theo sát tên bán cổ trùng này, nhất định sẽ tìm ra manh mối..”

16. Chương 16: Âm Ảnh

Lục Bảo lặng lẽ đứng ở một góc khuất, lẩn vào trong đám đông ồn ào, xô bồ của phiên chợ chiều. Khung cảnh náo nhiệt trong mắt anh lúc này được phủ dày bởi một màn sương mù đen kịt. Tâm điểm hướng đến là gã thanh niên độ chừng hai mấy tuổi đời, vận quần âu và áo sơmi, tuyền một màu đen, may bằng thứ vải thoát nhìn khá thô cứng.

Về ngoài khiến người ta liên tưởng ngay đến một nhân viên đa cấp hay những tên cò mồi chuyên nghiệp. Từ chiếc vali đen bóng mang theo bên mình, hắn ta liên tục lấy ra những nhánh cổ trùng thân thảo bày lên trên chiếc bàn gỗ vuông đặt trước mặt, miệng không ngừng chào mời, quảng bá công dụng thần kỳ mà chúng đem lại.

Khách khứa ngày nào cũng đến đông nườm nượp, vây quanh hắn, hết lớp này đến lớp khác. Có người béo tròn béo trịch, bước chân chậm chạp nặng nề, đưa mãi cái bụng căng phồng ra phía trước, hàng nút áo lúc nào cũng chực chờ đứt phứt phô bày ra toàn bộ lớp mỡ chảy xệ bên trong.

Nhưng cũng có không ít người, thân thể gầy khẳng khiu, phần xương quai xanh nhô lên, như muốn đâm thủng cả lớp da mỏng manh lòi ra ngoài, vẫn luôn miệng bảo rằng mình béo. Nhìn những ánh mắt hao hao trông vào cái vali như muốn lao ngay vào, giành giật, ăn tươi nuốt sống cái tên mồm mép liến thoắng kia để cướp ngay lấy những con cổ trùng bỏ ngay vào miệng mà nhai mà nuốt, không phải đợi chờ chen lấn, khiến Lục Bảo thoáng rung mình sợ hãi khi nghĩ đến những tham lam vô độ của loài người.

Ngay lúc này, ở tại một góc khuất khác, cách đó không xa, còn có một bóng đen nữa, đang ẩn mình trong một con hẻm cụt. Hắn ta cũng như Lục Bảo, đang ẩn mình quan sát một ai đó, chỉ khác nhau ở chỗ, điểm tập trung của họ.. không giống nhau.

Khi thấy ánh mắt của mục tiêu đang kiên trì, bền bỉ tập trung cao độ nhìn chằm chằm vào tên bán cổ trùng, không rời ra một giây một phút nào, hắn ta mới yên tâm, lảng lảng rời khỏi chỗ ẩn nấp, rẽ nhanh vào một con hẻm khác, lướt đi như một bóng ma. Đến một giao lộ ở ngã 4, hắn ta chậm rãi ngồi xuống, dáng vẻ đạo mạo như một ẩn sĩ đạo pháp cao thâm với y phục màu nâu nhạt, tay phe phẩy cây quạt nan hình lá bồ đề, điệu bộ trông như mấy ông quân sư trong phim Tàu. Về mặt nhân nhã, mắt hơi díp lại, như đang chờ đợi ai, hoặc điều gì đó không rõ.

Bất chợt, khoe miệng hân ta hơi nhếch lên, cất giọng lạnh lạnh: “này cô, tôi trông khí sắc cô không được tốt lắm, chà chà, cả cái thân thể này nữa, trông cũng không ổn chút nào..”

Người phụ nữ nhìn quanh, ánh mắt hơi khó chịu tìm kiếm nơi vừa phát ra tiếng nói, tia nhìn quét nhanh khắp lượt gã đang ngồi trên lề đường, bực dọc hỏi: “ông hỏi ai, đang nói với tôi đấy à..?”

“Không nói với cô thì với ai, ở đây làm gì có ai khác nữa..”

“Câu vừa rồi của ông, có ý gì..?”

“Tôi chỉ muốn giúp cô thôi..”, hân ta chậm rãi nói.

“Giúp..? Giúp cái gì..? Bằng cách nào..?”, ánh mắt cô ta vẫn chưa hết dò xét.

“Tôi bán một loại cổ trùng sống, có khả năng tiêu hủy toàn bộ mỡ thừa trên người cô đây, cô có hứng thú không..?”

Cô ta lại nhìn khắp người hân thêm một lượt nữa. Tởm về không quan tâm, trong đầu lúc này hiện lên suy nghĩ: “lại một tên lừa đảo đây mà, cổ trùng thảo dược gì chứ, cô đã uống hàng chục hàng trăm loại, từ Tây đến Ta, ngay cả những bài thuốc cổ truyền nghe đồn từ tận đầu tận đầu nơi rừng sâu núi thẳm, cô cũng đã lặn lội kiếm tìm cho bằng được, nhưng rồi cũng chẳng có ích gì, toàn một lũ lừa đảo..”, nghĩ xong cô xoay người định bước đi, thì nghe tiếng hân ta vang lên sau lưng: “ơ kìa, ít nhất cô cũng nên nghe tôi nói về chúng rồi mới quyết định chứ..?”

Lường lự một chút, cô ta tiến đến, ngồi xuống bên cạnh hân: “được thôi, để xem ông giở trò gì..”

Hân ta không nhìn cô, lẳng lặng lấy từ túi vải mang theo bên mình ra một hũ thủy tinh nhỏ, bên trong đó chứa một loại côn trùng rất lạ, cất giọng đều đều: “đây là thứ mà tôi đã nói đến lúc này, cô nhìn vẻ ngoài của nó xem, vô hại và tuyệt mỹ chứ hả..”, nói rồi hân ta cười phá lên, ánh mắt không giấu nổi tự mãn.

Cô gái đón lấy cái hũ thủy tinh từ tay hân ta, đưa mắt lại thật gần ngắm nghía con vật bên trong. Thoạt nhìn nó có vẻ giống con ruồi, nhưng nhìn kĩ hơn, chỉ có cặp mắt và đôi cánh là giống. Phần lưng lại có sọc trông như con ong. Phần bụng hơi dài, thon nhỏ, đầu có kim giống con muỗi. Có 3 cặp chân dài, chia thành 4 khớp gấp, lông và gai nhỏ mọc rải rác, kích thước chân nhỏ dần từ trên xuống, giống như chân lũ bọ chét khi được phóng to dưới kính hiển vi.

Toàn thân nó màu đen pha sọc vàng.

Dường như, nó cũng biết mình đang bị quan sát, nên ngoan ngoãn nằm im, bám chắc trên nắp hũ thủy tinh. Khi ánh mắt cô gái đã hoàn toàn tập trung nhìn chăm chăm vào đó như bị thôi miên, thì sinh vật kỳ dị kia đột ngột đập cánh bay lên rời khỏi vị trí ban đầu, hung hân lao nhanh về phía con người đen lách, lúc này đang bị phóng to lên quá cỡ ở phần đáy hũ thủy tinh, khiến cô gái theo phản xạ, giật mình buông tay, thả cái hũ rơi xuống.

Như đã đoán được từ trước, hân ta đưa nhanh tay ra đỡ lấy cái hũ khi nó chỉ còn cách mặt đất vài tấc, không đợi cô ta hoàn hồn, hân đã tiếp luôn: “khi cô đem về, chỉ cần mỗi ngày đều đặn đưa ngón Thực còn lại của cô vào hũ cho nó truyền dịch tiết vào làm tiêu mỡ, liên tục trong 3 ngày, cô sẽ có được cân nặng như ý..”

Mặt cô gái thoáng biến sắc: “sao.. sao ông biết tôi chỉ còn lại 1 ngón Thực..”

Hân ta lại cười phá lên: “cô không cần biết điều đó, chỉ cần nói với ta, cô có dám thử hay không..?”

Để biết được lí do cô ta chỉ còn một ngón Thực, không thể không nói qua đôi điều về cô gái này. Cô ta tên Phúc, mới 22, đã một nạch 2 con nhỏ. Ba mẹ đặt cho cô cái tên Phúc cũng chỉ cầu cuộc sống cô sau này được hưởng phúc dày, không gặp phải những hung hiểm, tai họa khôn lường trong kiếp nhân sinh nhiều biến động. Thế nhưng, ông Trời thường khéo bày chuyện trái ngang dở khóc dở cười, không phải ai tên Tài cũng có Tài năng hơn người, tên Thiện thì sẽ một lòng hướng Thiện, tên Đức thì cả đời Đức cao vọng trọng, cũng như thế, cô ta tên Phúc nhưng phận lại Bạc vô cùng.

Mới 16 tuổi đã nông nổi đại khờ, mang cái bầu nặng trĩu, cùng một thanh niên nhà sát vách. Nhà anh ta thuộc hàng khá giả trong vùng, không cưới hỏi, không một lần được mặc áo cô dâu, cô cứ thế bước chân vào ngôi nhà đó. 17 tuổi làm mẹ, 19 tuổi lại thêm một sinh linh nữa ra đời, chồng cô thì ngày càng trái tính trái nết. Con khóc ngằn ngặt giữa đêm, anh ta cũng không buồn dỗ, lại còn hờ ra là dọa bóp chết cả mẹ lẫn con.

Ngày trước anh ta không như thế, yêu chiều cô hết lòng hết dạ, cô nói một.. anh ta không dám nói 2. Nhưng sự đời là vậy, làm cha ở cái tuổi 18, cũng chỉ là đứa trẻ lớn xác, hướng chỉ anh ta lại là con một, được cha mẹ cưng như trứng mỏng, thuộc diện con cầu con khấn. Những lúc say, anh ta còn ác mồm ác miệng bảo con không phải của anh ta, rằng cô là loại dễ dãi, với anh ta cũng chẳng phải lần đầu. Lâu dần, mẹ chồng cũng tin đó là thật, cộng với tính chiều con đã sẵn trong máu, bà ta cũng dần trở nên ghẻ lạnh với cô con dâu hờ.

Lẽ ra, cô phải hận anh ta đến tận xương tủy mới phải, vậy mà dẫu nhiều lần muốn chết cùng con, cô vẫn quyết định sống tiếp, chỉ vì.. cô không làm sao học cách ghét con người đó được, nói gì đến thù hận. Lần sinh đứa con thứ nhất, cô tăng đến gần 20kg, anh ta càng nhìn vào thân hình sắp lặn đi được của vợ càng nẩy sinh chán ngán, thành ra nhìn cái gì cũng theo đó mà thấy không vừa mắt, đi đêm về hôm, người nồng nặc mùi rượu, và.. cái mùi đáng tởm, của gái và tiền.

Nhưng rồi sau nhiều nỗ lực, cô lại trở nên thon thả như xưa, thậm chí đẹp ra, ông bà xưa nói không sai, rằng: “gái một con, trông mơn con mắt..”, anh ta lại lao vào cô không rời nửa bước, đó cũng là lí do đứa con tiếp theo ra đời. Sinh năm một liên tù tì 2 đứa, khiến cô không thể kiểm soát nổi thân hình xò xề và những vết rạn nứt thâm đen vằn vện xấu xí chạy dọc khắp bụng, đùi mình nữa.

Nhiều đêm, cô lẳng lặng xuống bếp, cầm lên con dao gọt trái cây bén ngọt, rà qua rà lại lưỡi dao sắc lạnh trên những mảng thịt da xấu xí, lực chà sát càng ngày càng mạnh tay hơn, khiến bề mặt da đêm nào cũng rướm máu lổ chỗ. Cô muốn lột sạch nó đi, với suy nghĩ rồi những vùng da đó sẽ kéo da non, lành thịt, trả lại cho cô làn da đẹp để nguyên vẹn ban đầu.

Lần nào, cô cũng nhờ tiếng khóc của 2 đứa trẻ mà giật mình, vút đi con dao trong tay vào góc phòng, ẵm con lên dỗ dành, mà mẹ con chẳng hiểu vì sao, càng dỗ càng cùng nhau khóc lớn hơn. Khi cô ra ngoài, nhìn thấy những đứa trẻ con, làn da chúng.. thật mềm mịn, hồng hào. Chúng khiến cô ta không ngăn được mình đưa những ngón tay lên, lướt nhẹ trên đó và khao khát có nó. Có đôi lần, vô tình hay hữu ý, một móng tay sắc nhọn nào đó của cô ta đã để lại những vết xước nhỏ, dài ngoằng trên mặt những đứa trẻ đó, khi chúng khóc ré lên, cô ta ngay lập tức rời đi.

Về đến nhà, nhìn vết máu nhỏ đã khô cứng lại nơi đầu móng tay, cô ta bất giác đưa lên mũi, rồi đưa hẳn vào miệng thử nếm xem, mùi vị của nó như thế nào.. bất giác, môi nở ra một nụ cười, như thể chỉ cần chút máu này thôi, cũng có tác dụng giúp cô ta cứu vãn phần da thịt nào đó trên cơ thể vậy.

Suốt mấy năm trời, cứ nghe ở đâu có thầy hay, thuốc tốt, cô đều không quản xa xôi cách trở tìm đến. Nghe ai bày biểu cách gì để giảm cân hay giữ chồng, dù có phi lý đến cỡ nào, cô ta cũng làm theo. Từ những việc ngớ ngẩn mấy bà thầy vườn chỉ cho như lấy quần trong của chồng bỏ trên chảo gang đặt trên bếp lửa rang qua lại để anh ta nóng ruột nóng gan hay nóng gì đó huyền bí, sâu xa hơn mà trở về.. cho đến lấy máu dơ từ những ngày hành kinh pha vào nước uống thức ăn cho chồng.. mà anh ta thản nhiên không hề hay biết, cứ thế tọng vào miệng năm này qua tháng nọ.

Rồi thì thu nhặt tóc, lông ở những vùng nhạy cảm, móng tay móng chân của chồng đem đến cho những ông thầy bùa thầy ngãi đem ếm vào trong những hình nhân vải, đâm đầy lên đó những cây kim châm chỉ để khiến cho anh ta quay trở về.

Tất cả mọi thứ điên rồ nhất, cô đều đã thử qua.

Và việc rồ dại nhất cô ta từng làm chính là nghe theo một ông thầy, tự xưng là truyền nhân của phái Mao sơn ở tận bên Tàu sang. Đầu tiên chỉ là ăn móng tay từ ngón trỏ của chính mình, còn gọi là ngón Thực, vì theo ông ta: “ngón Thực của mỗi người đều đại biểu cho sự tham lam của con người, bởi vì dục vọng ăn uống là dục vọng cơ bản nhất và nguyên thủy nhất của nhân loại.. gọi là ngón Thực bởi vì người xưa nói một khi nhìn thấy thứ gì đó ngon ngon trỏ sẽ tự nhiên nẩy lên..”.

Việc này hẳn nhiên đối với cô ta.. chẳng có gì là khó, đã đến nước này thì bắt ăn gì cô ta cũng sẽ không ngần ngại bỏ hết, từ những luân thường đạo lý cho đến những thứ suy nghĩ thường tình, để sẵn sàng ngấu ngiến tất cả, chứ nói gì đến những thứ cởn con thể này.

Cô ta bắt đầu cắn nát hết phần đầu của ngón trỏ, sâu vào tận bên trong phần thịt móng, khiến chúng cụt lủn, tứa máu không dứt, chưa lành thịt trở lại, vùng da quanh đó vẫn còn nhăn nhúm như cái bánh trắng bị nhúng nước thì cô ta đã lại gặm nát chúng.

Ban đầu thì đau, sau dần nghiện, không chỉ riêng gì ngón trỏ.. mà ngón tay nào cũng chẳng còn cơ hội được nhú lên. Cô ta cắn sạch hết toàn bộ 10 đầu ngón tay, chỉ vì nghiện cái cảm giác đau đớn nhức buốt, nghiện cái vị máu hòa với vị mừng mủ của những móng tay nhú lên, do cắn quá sát da mà bị mọc ngược, quặp lại, đâm sâu ngược vào bên trong da thịt, và vì cái suy nghĩ điên loạn là không tốt cái này thì cũng lợi cái khác.

Thế mà, chẳng biết phước chủ hay may thầy, sau một thời gian liên tục ăn sạch móng tay mình, cô ta xuống được vài ký. Ngay lập tức, cô quay lại tìm ông thầy Mao sơn nọ, lần này theo ông ta, có một bí thuật cấm được truyền lại trong môn phái, đó là chặt đứt 1 đốt ngón Thực, và.. ăn nó, thì cô mới được toại nguyện.

Rồi chuyện gì đến cũng phải đến.. cô ta đã chặt đi không những một mà từng đốt một ngón Thực của mình.. và ngấu ngiến chúng. Chỉ vì suy nghĩ, một đốt có lẽ không đủ, nếu ăn thêm đốt thứ 2, thứ 3, thuật này sẽ linh nghiệm. Chẳng phải cách ăn móng tay của ông ta đã hiệu quả sao..

Mọi người nghĩ cô ta có dấu hiệu tâm lý bất ổn, thậm chí đã hóa điên, nên muốn đưa vào viện tâm thần, ngặt nỗi con còn quá nhỏ, khiến mọi chuyện chỉ dừng lại ở mức phải gặp bác sỹ hàng tuần, uống thuốc và sử dụng những liệu pháp tâm lý hỗ trợ.

Cho đến hôm nay, vừa bước ra khỏi cổng bệnh viện, định đón taxi về, thì gặp hấn..

17. Chương 17: Những Cái Chết Bí Ẩn

Cô ngẩng mặt lên nhìn thẳng vào mắt người đàn ông đối diện, nhanh chóng gạt đầu đồng ý ngay, khi nghe từ miệng hấn ta câu hứa chắc nịch rằng hấn sẽ không lấy một xu nào. Con vật thần diệu bên trong kia.. sẽ thuộc về cô, chỉ cần

và hẳn nhiên một giao ước ngầm cũng được thiết lập rất nhanh ngay sau đó, giữa cô ta.. và hấn.

Cẩn thận đặt cái hũ thủy tinh vào trong túi xách, cô gái cúi đầu, bước đi một mạch không ngoảnh lại nhìn người đàn ông kia thêm lần nào nữa.

Trời cũng vừa sập tối, Lục Bảo vươn vai uể oải trở về nhà. Anh đã theo sát tên bán cổ trùng này hơn 10 ngày nhưng vẫn chưa có phát hiện gì đặc biệt. Tình hình của chị em Ngọc-Ngân vẫn thế, chưa có tiến triển gì thêm. Duy chỉ có một điều vô cùng kỳ lạ, trong cơn mộng mị hàng đêm, Bảo thấy mình đang ở giữa một khoảng không sương mờ dày đặc, khói phủ mù mịt siết chặt lấy toàn bộ thân người, khiến cổ họng anh nghẹn ứ, khó thở vô cùng. Khi anh vẫy vùng, cố tìm cách thoát thân, lần nào cũng chỉ thấy một hình ảnh duy nhất hiện ra đằng sau màn sương mờ ảo đó, một cô gái mặc chiếc váy cưới màu huyết dụ nhàu nát, cũ kĩ. Khuôn mặt lộ rõ nét u sầu tịch mịch, ngồi cạnh bên một cái cây, treo trên đó là một bộ da người.. tĩnh lặng, rũ xuống, không một chút lay động.

Cho đến khi khuôn mặt ảo não của cô gái trước mặt, từ từ ngẩng lên, đằng sau mớ tóc dài rối bù, Bảo mới giật mình té ngồi xuống đất, khi thấy đó.. chính là Mây.

Giờ này, Phúc cũng đã về đến nhà.

Cô không đợi được cho đến đêm, vội vã đóng ngay cửa phòng lại, mở túi xách lấy cái hũ thủy tinh bên trong ra, đặt lên trên bàn. Cô ngồi lặng lẽ trong bóng đêm, không bật đèn, ánh sáng yếu ớt từ ngọn đèn bên dưới đường hắt lên vàng vọt.

Con vật bên trong đang phát ra ánh sáng xanh nhàn nhạt, ở phần đuôi lúc này mới lộ rõ ra một đường ống dài, còn dài hơn kim tiêm ở phần đầu. Cô chậm rãi mở nắp, từ trong hũ thủy tinh nó lao vút ra bên ngoài, bay lượn lơ lửng quanh cô như dò xét. Trông nó lúc này như một con đom đóm, đẹp dễ, huyền ảo, và dường như có chút gì đó khiến con người ta dậy lên trong lòng.. những hi vọng sâu xa từ bên trong tâm thức.

Cô khẽ thốt lên không thành tiếng rõ ràng: “mình đâu còn gì để mất nữa.. tôi nguyện ý dâng hiến linh hồn và thể xác, xin hãy giúp tôi.. hoàn thành ước muốn của mình..”

Khi cô vừa dứt lời, con cổ trùng từ trên cao lao bổ xuống, bộ phận trông như cái ống hút dài, cuộn tròn, co giãn được, hình dạng giống với vòi của những con bướm, đằng sau đuôi nó, giãn ra hết cỡ tầm 20 phân, cắm thẳng vào đầu ngón Thực còn lại của cô. Những cặp chân đầy lông và gai nhọn, bám dính lấy đầu ngón tay đã bị cắn trụi sạch móng, khiến cô đau nhức khôn tả. Cái vòi nhỏ, mảnh như sợi tơ, vươn ra ngày càng dài hơn, luồn theo mạch máu vào thẳng bên trong dạ dày, tiêm sâu vào bên trong.. thứ gì đó không rõ.

“Hôm nay cô có điều gì muốn kể với tôi không..? Trông cô hình như có gì đó vui lắm..?”, vị bác sỹ trẻ ngồi đối diện, nở ra một nụ cười hòa nhã, đẩy ly nước lọc mát lạnh trong tay về phía cô. Anh là chuyên viên tâm lý đã theo dõi Phúc suốt quá trình cô điều trị, từ những ngày đầu, khi cô vẫn còn hoảng loạn, ám ảnh nặng nề, sau khi vừa ăn mất liên tục 3 đợt ngón Thực của chính mình mà không thấy hiệu nghiệm. Giữ cho cô khỏi những điên loạn, muốn chạy ngay đến một đạo thuật lấy mạng của tên thuật sĩ Mao sơn lừa đảo.

Ngày đó, cô cũng như bao bệnh nhân khác, luôn tìm cách che giấu đi những tuyệt vọng lẫn khuất tận sâu bên trong con người mình. Anh đã phải bỏ ra không ít tâm sức và thời gian, chậm rãi từng chút một gây dựng lòng tin trong lòng cô cho đến tận lúc này, cũng đã gần một năm tròn. Bằng một cách nào đó mà đạo gầy đây, anh thấy mình như đang bị trấn áp tinh thần trước Phúc.

Trong mỗi cuộc trò chuyện, anh thấy mình mất dần đi vị thế chủ động, người chữa trị, tư vấn, hỗ trợ, mà dần bị thay thế, trở thành kẻ bị động. Anh như bị thôi miên bởi những câu trả lời vô cùng giản đơn và ngắn gọn của Phúc. Ở thời điểm đó anh hoàn toàn tin vào nó.

Chiều nay cũng vậy, trên đường từ chỗ làm trở về nhà, khi đang dừng ở chốt đèn giao thông, anh lại miên man nghĩ về những điều đã xảy ra suốt buổi trò chuyện vừa rồi, hình như có điều gì đó không đúng. Nhưng anh không rõ.. nó là cái gì hay điều gì. Tiếng còi xe vang lên inh ỏi, làm anh sực tỉnh, bên ngoài lớp kính chắn, những ánh mắt bức dọc ném thẳng vào anh kèm theo những câu chửi rủa gì đó, anh cũng không rõ, nhưng có lẽ là do cái khối sắt nặng trĩu, to lớn này đã không xê dịch gì quá lâu khi đèn hiệu đã bật sang màu xanh.

Đây cũng không phải lần đầu, anh là kiểu người vô cùng nghiêm túc, thế mà đạo này không ít lần anh dừng đèn hiệu vượt qua cả làn ranh dành cho người đi bộ, có lần còn suýt gây tai nạn với một chiếc xe bán tải cỡ nhỏ. Anh thật không còn hiểu nổi mình nữa..

Hôm nay, sau khi gặp Phúc vào buổi sáng, anh đã cố thể thần thờ cho đến bệnh nhân tiếp theo. Anh thấy mình mất kiên nhẫn, toàn thân khó chịu như bị hàng ngàn con kiến thi nhau bò quanh, ngứa ngáy, bức dọc. Mọi thứ như trôi tuột vào trong tĩnh lặng, tai anh ù đi, mắt hoa lên, điên dại. Cuối cùng đập bàn đánh rầm một cái, đứng dậy bước nhanh ra ngoài, bỏ lại bệnh nhân ngồi nhìn theo bóng lưng anh xa dần trong hoang mang cực độ.

Về đến nhà, cô vợ trẻ như đã chờ sẵn từ trước, ra đứng tận cửa đón anh, tay đón lấy chiếc vali, miệng cười nói vui vẻ: “anh nghỉ ngơi chút đi, rồi ra ăn cơm..”.

Anh không trả lời, lẳng lặng tiến đến sofa, thả mình ngồi xuống. Vợ anh cũng bước đến, tay cầm ly nước, tay còn lại khẽ xoa lưng cho anh, dịu dàng hỏi: “anh không sao chứ..?”

Bài học cơ bản đầu tiên anh đã học chính là: “khi con người ta đang bức dọc, khó chịu, tốt nhất bất cứ ai cũng không nên lại gần..”. Và nó luôn đúng, kể cả với người chưa bao giờ mất kiểm soát giận dữ như anh. Mạnh tay hất đổ ly nước văng tung tóe ra thảm, anh đứng dậy, chân vấp phải chiếc bàn gỗ kê thấp dưới sàn, khiến anh ngã sòng xoài, điên tiết, anh đứng dậy, lật luôn nó lên hất thẳng về phía cô vợ.

Trước ánh mắt kinh hoàng của cô, anh bước nhanh lại, hai tai bóp chặt lấy cổ cô, ánh mắt vằn lên những tia dữ tợn. Cho đến khi khuôn mặt cô trở nên tím tái, chân giãy giụa yếu ớt trên sàn nhà lạnh cóng, tay cố gắng cào cấu, nước mắt lăn dài hai bên khóe mắt, tuyệt vọng. Anh mới giật mình thẳng thốt, nói lỏng tay ra, loạng choạng đứng dậy, té bật ngửa về phía sau.

Anh bị làm sao thế này..

Đã 3 ngày trôi qua, kể từ 3 lần truyền dịch tiết đó, Phúc đã có được thân hình hoàn hảo đáng ao ước của bao cô gái ngoài kia mà không cần phải khổ công tập luyện, không phải tốn một giọt mồ hôi nào. Cô vận vào người những bộ cánh sexy hết cỡ, làm sao phải phô bày ra cho bằng hết những đường cong nóng bỏng, ngực nở, eo thon, mông cong đầy đà, khiến bao người mỗi khi nhìn thấy cô đều không thể rời mắt.

Ánh mắt của những gã trai như muốn dừng lại mãi ở những khe sâu hun hút, không thấy đáy, khiến cô giờ đây từng bước cứ như đang đi trên mây. Còn gã chồng tệ bạc kia thì khỏi phải nói, hẳn ta bắt đầu quay trở lại o bế, ghen tuông vô độ, ngày đêm chẳng thiết tha đi đâu, làm gì, chỉ muốn quấn quanh suốt bên chân cô.

Tưởng như mọi việc sẽ chỉ dừng lại ở đoạn happy ending này, nhưng không..

Cuộc đời này để đổi lấy điều mình mong muốn, người ta phải trả bằng cái giá tương đương, không thể lấy nhiều hơn, cũng không được phép trả nhiều hơn. Không hơn, không kém, mọi thứ đều phải được cân bằng. Nếu không.. sẽ có những bất hạnh xảy ra cho phía hơn hoặc kém đó, nhằm tạo lại vị thế cân bằng.

Phúc cũng vậy, thứ cô ta mong ước ban đầu, chỉ là chồng mình quay trở lại, ngoan ngoãn ở bên cạnh chăm sóc, thương yêu 3 mẹ con. Thậm chí, những hi vọng mong manh khi đó, chỉ nhỏ nhoi như một chút tình hồ hững, lúc có lúc không cũng là quá đủ đầy với cô ta rồi. Thế nhưng, giờ đây, khi có được tất cả, những dục vọng thường tình của con người, không lấy gì làm lạ.. đã đẩy cô ta đi ngày càng xa.

Một đêm khi trở về nhà, trong cơn say túy lúy ở bar, quay cuồng cùng mấy gã trai người nặc nồng mùi rượu. Khắp người cô ta lúc này hẳn nhiên cũng được lấp đầy bằng thứ mùi đáng ghê tởm từ gái và tiền vô cùng đặc trưng, mà trước đây cô ta vốn rất căm ghét, căm phẫn đến mức chết đi sống lại, chỉ hận không thể một dao lấy đi toàn bộ thính giác để mỗi đêm không còn phải ngửi thấy thứ mùi vị đó trên người chồng mình nữa.

Vứt đôi giày cao gót lằn lóc mỗi nơi 1 chiếc, cô nằm dài ra giường.

Nằm miên man suy nghĩ về những gì đã xảy ra trong đoạn thời gian ngắn ngủi vừa rồi, tất cả hầu như đều đã vượt xa cái ngưỡng mà cô mong cầu, chỉ có một điều lạ..

Đột nhiên sức ăn của cô tăng lên, bằng cả chục người, và vẫn đang không có dấu hiệu dừng lại. Cô thèm nhất là những thứ còn tươi sống và càng tanh càng tốt. Nghĩ đến mới nhớ, cô tiến lại phía cái bể kính đặt ở góc phòng, nhìn chăm chú vào con ếch. Cặp mắt nó lộ hẳn ra ngoài, đang đảo đều, mở thao láo nhìn cô không chớp. Cô thô bạo thò ngay tay vào, siết chặt lấy cổ con ếch, nhấc bổng nó ra khỏi bể. Con ếch giãy đành đạch khổ sở không được lâu, đầu đã nằm gọn giữa hai hàm răng sắc bén, đang cố đưa qua đưa lại thật nhanh, ngấu nghiến, cắn đứt lia nó ra khỏi cơ thể.

Phúc đã ẵm con về bên ngoại từ cả tuần nay. Giờ này, cả 2 đứa đều đã được bà ngoại dỗ cho uống sữa, ngủ ngoan trong nôi. Cô tiến lại gần, đưa sát khuôn miệng còn nồng mùi rượu pha lẫn cùng thứ mùi tanh lợm giọng của máu ếch sống, khê hôn lên má hai đứa nhỏ, nhìn con ngủ, khuôn mặt bầu bĩnh, những sợi tóc lơ thơ ngắn cùn cùn lòa xòa trước trán, cô nở ra một nụ cười hạnh phúc mãn nguyện.

Đột nhiên, trước mắt cô tối sầm lại, nghĩ mình choáng do uống quá nhiều, cô loạng choạng, vịn tay vào thành nôi ngồi xuống đất. Đầu cô cảm giác như.. có con gì đó đang dùng khuôn hàm chắc khỏe, cắn phập 2 cặp răng nanh sắc bén vào vỏ não mình, nhồi lên từng cơn đau điếng. Cô thậm chí đã sờ thấy thứ gì đó nổi cộm lên nhọn hoắt từ những chỗ đau bên dưới da đầu.

Cô kêu lên khe khẽ vì đau, hai tay ôm chặt đầu, lăn lộn dưới sàn nhà. Hai tai bắt đầu ù đi, cảm giác mất dần đi toàn bộ nhận thức khiến cô sợ hãi tột độ, muốn kêu lên thật lớn nhưng không còn đủ sức kháng cự nữa.

Trong bóng tối, ánh sáng lơ mơ không tỏ như đang lặn thẳm đồng lõa cùng với tội ác. Một bóng người cao gầy, khẳng khiu, tay chân buông thõng không sức lực, vắn vẹo di chuyển từng khớp xương trên cơ thể một cách chậm chạp, lừng khừng, đứt đoạn, cầm lên 2 chiếc giày gót nhọn 15 phân vút lăn lóc khi nãy ở góc phòng.. từ từ tiến lại gần bên chiếc nôi. Hai đứa nhỏ bị những tạp âm làm thức giấc, vẫn còn đang ngái ngủ, mắt mở lim dim, nhìn chằm chằm vào người phụ nữ trước mặt, nhoeo miệng cười, đưa hai tay ra mừng..

Nhưng đôi cánh tay kia, thay vì đưa ra mừng vui đón lấy chúng, lúc này lại giơ cao lên, hạ xuống liên tục.. cùng với phần gót nhọn 15 phân, khiến 2 đứa trẻ rất nhanh bị tước đoạt đi mạng sống, nhanh đến mức, chúng còn chưa kịp cất tiếng khóc sợ hãi. Trước khi cánh tay Phúc hạ xuống lần đầu tiên, nhắm thẳng gót giày vào giữa nhân cầu đứa trẻ bên dưới, có tiếng kêu lên nghe nghèn nghẹt, cùng dòng nước mắt chảy dài, lăn chậm chạp xuống một bên má: “con ơi, mẹ xin lỗi, mẹ sai rồi..”

Sáng hôm sau, tại hiện trường, Phúc đang trong tư thế ngồi, đầu gục vào trong nôi, toàn thân buông thõng. Hai đứa nhỏ đã chết, tình trạng phần mặt không thể nhận dạng, xương đầu vỡ nát. Vụ thảm án được cho rằng do người mẹ trầm cảm quá nặng đã dẫn đến mất trí, sát hại con mình rồi sau đó vì quá bi thương mà đột tử.

Đêm nay, không như những đêm khác, Bảo thấy cô gái trong giấc mơ, vẻ mặt dường như càng thêm bi thương, tiêu tụy. Cô không chỉ ngồi cô độc bên dưới gốc cây cùng bộ da người, mà cạnh đó vừa xuất hiện thêm một người phụ nữ, miệng cô ta đang ngậm chặt con ếch, thân thể nó khô đét như đã được phơi lâu ngày, không có dấu hiệu gì là còn sống, vậy mà 2 cặp đùi vẫn cứ giật giật liên tục, trông vô cùng quỷ dị.

Hai tay cô ta đang vòng qua 2 bên sườn, ôm lấy thứ gì đó như 2 đứa trẻ con, liên tục đưa qua đưa lại không ngừng, động tác như những con robot được lập trình, trông giật gùt, không được tự nhiên. Mặt mũi chúng bầy nhầy, thịt da nát nát như, đã không còn nhận diện rõ.

Rằm tháng bảy, ánh trăng rọi chiếu xuống, sáng vàng vạc giữa bầu trời đêm..

Từ một quán ăn đối diện Tower city cao chọc trời, có thứ gì đó vừa hòa cùng ánh trăng đêm rơi xuống..

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cam-luat>